

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

БЕОГРАД, ЈУЛ 1997.
ГОДИНА VIII, БРОЈ 402

др Војислав Шешељ
на таласима радија Б92

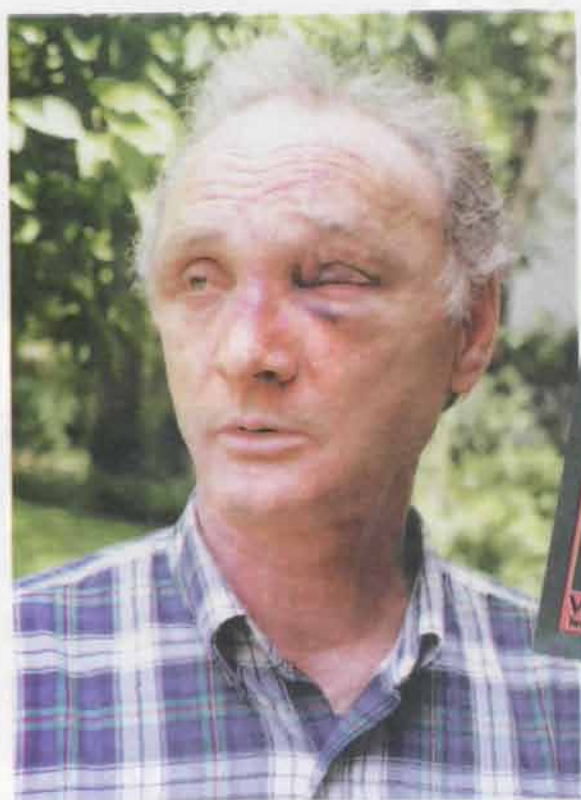
Интервју

МИ СМО
ПРАВА
ДЕСНИЦА

Ранко Вујић
потпредседник
Централне отаџбинске
управе Српске радикалне
странке

Усташка штампа
јадикује
над судбином
главног усташког
адвоката
Николе Баровића

ВЕЛИКА СРБИЈА

Београд
Француска 31

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

Оснивач и издавач:

др Војислав Шешељ

Генерални директор:

Александар Стефановић

Главни и одговорни уредник:

Синиша Аксентијевић

Заменик главног

и одговорног уредника:

Душан Весић

Помоћник главног

и одговорног уредника:

Дмитриј Јанковић

Редакција:

Рајко Горановић, Момир Марковић,

Мирослав Васиљевић,

Вељко Дукић,

Наташа Јовановић,

Јадранка Шешељ, Дејан Анђус,

Александар Вучић, Рајко Ђурђевић,

Коста Димитријевић,

Драгољуб Стаменковић

Председник Издавачког савета:

др Ђорђе Николић

Потпредседник Издавачког савета:

Петар Димовић

Издавачки савет:

Томислав Николић, Маја Гојковић,

Драган Јовановић,

Ранко Вујић, Драган Тодоровић,

Ратко Гонди, др Никола Поплашен,

Стево Драгишић, Миодраг Ракић,

Зоран Красић, Милован Радовановић,

Јоргованка Табаковић,

Ратко Марчећић, Владимир Башкот

Секретар редакције:

Љиљана Мијековић

Шеф дистрибуције:

Зоран Дражиловић

Технички уредник

и компјутерски прелом:

Северин Поповић

Штампа:

НИГП "АБЦ-ГРАФИКА" д. д.

Влајковићева 8, 11000 Београд

Карикатуре:

Синиша Аксентијевић

Тираж: 20.000 примерака.

Редакција прима пошту на адресу:

"Велика Србија", Француска 31,

11000 Београд,

Тел.: 3240-551

Рукписи се не враћају

Новине "Велика Србија" уписане

су у Регистар средстава јавног

информисања Министарства за

информације под бројем 1104.

од 5. јуна 1991. године.

Министарство за информације

Републике Србије 19. августа 1991.

године дало је мишљење број

413-01-551/91-01 да се "Велика Србија"

сматра производом из Тарифног

броја 8, став 1, тачка 1. алинеје 10.

за чији промет се плаћа основни

порез по стопи од 3%.

У овом броју:

- Професор Ранко Вујић:
ВРЕМЕ КАД СУ ЉУДИ УЈЕДАЛИ ПСЕ 2
- Нова звезда усташке естраде:
ЦИРКУСКЕ АКРОБАЦИЈЕ
НИКОЛЕ БАРОВИЋА 11
- Др Шешељ на Радију Б 92:
МИ СМО ПРАВА ДЕСНИЦА 14
- Руска штампа о др Шешељу:
ШЕШЕЉУ НАТО НЕ ТРЕБА 26
- Генеа велеиздаје Биљане Плавшић:
ЛОВЦИ НА СРПСКЕ ГЛАВЕ 31
- Ванредно заседање Скупштине Србије:
ЧОВЕК БЕЗ МОЗГА, ИДЕ И ПРИЧА 34
- Запис о непостојећем:
ДЕМОКРАТОМАНИЈА 42
- "Уметност" Соросовог духовног стипендисте:
НУНЕ (И) СВИЊА 46
- Банана је из раја изашла:
ЗЛА ЖЕНА БОРКА ПАВИЋЕВИЋ 48
- Перспективе светске привреде:
ЕВРОПА ГУБИ КОРАК 49
- Одједи самита НАТО у Мадриду:
КОРИДА ПО ПРАВИЛИМА РОДЕА 51
- Сећање на Дражу Михаиловића:
СРПСКИ ЧИЧА 53
- Руска награда за српског радикала:
ЗЛАТНИ ВИТЕЗ ГОРДАНИ ВИТОМИРОВ 54
- Метро – политичка манипулација:
БЕОГРАДСКИ UNDERGROUND 56
- Ноте у служби политике:
ШОК БУДУЋНОСТИ 58
- Кошарка у политици или политика у кошарци:
КАКО ЈЕ ДОБРОСАВ УПОЗНАО БИНГУЛЦА 60
- У здравом телу радикалски дух:
ДРАГАНОВИ ДАНИ 62
- Из историје радикализма у Србији:
УМЕСТО ЈЕРЕЗЕ,
СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА 63
- СЕДАМ ГЕНЕРАЦИЈА СРПСКИХ РАДИКАЛА** 64

ВРЕМЕ КАДА СУ ЉУДИ УЈЕДАЛИ ПСЕ

ПОРУКА РАНКА ВУЈИЋА СРПСКОМ НАРОДУ: Моја порука овако из постеље. Ја не могу више тражити свој лични интерес, собзирим на моју тешку болест, али би моја срећа била када би моја жена и моја деца имали за председника Србије др Војислава Шешеља. Зато позивам српски народ да сагледа, да размисли и процени ко је тај ко може спречити муслимане у Санџаку, Шипгаре на Косову и Метохији, аутономаше у Војводини да не дирају и деле Србију. Ко је тај који ће кад тад афирмисати Србију, ко је тај Србин у којег можемо гледати са сигурношћу да ће створити простор и перспективу за сваког свог сународника.

● Господине Вујићу већ неколико месеци ви се налазите у болничкој постељи, окружени негом болничког особља, ваше породице и пријатеља. Како проводите дане, шта је то о чему сада највише размишљате?

Вујић: Тачно је то да сам окружен негом и пријатеља, и породице, и болничког особља. Посебно бих овде истакао бригу странке према мени. Она је заиста потпуна и то ме радује, зато што отклања сваку сумњу да сам ја био Српској радикалној странци потребан само дотле док сам могао да јој допринесем и да учествујем у њеном бољитку. Ова болест коју сам добио, заиста је тешка, и могуће је да узрок буде управо та моја борба којој сам ја пришао од срца. Са једне стране, ако је то, није ми жао, а са друге стране можда, ето тако, неки случајни одабир где сам имао велику несрећу да обolim и да већ други пут оперишем малигни тумор.

Ових дана углавном стварам неку ретроспективу догађаја. Не знам да ли бих много мењао од тога. Једина моја велика несрећа, истинска несрећа, је то што ми је сада јасно да је српски национ изгубио у овом рату. Да смо поражени. Да је економска, социјална беда. Посебно бих овде истакао, морални колапс српског народа је потпун. То је оно, што рецимо, код мене, изазива неки немир. Често избегавам да размишљам о томе. Међутим, то је јаче од мене. Стварам неке одбрамбене механизме, да не бих размишљао о томе, да је то тако морало бити, да ми нисмо могли да утичемо на то што нам се десило. Међутим, без неког великог успеха у свему томе, јер увек мислим да су људи ти који су у суштини не само криви, него су сво-

Све за српство – Ранко Вујић

жим неким личним интересима, својом неком недораслошћу, својом неком себичношћу, својим неким проклетством, утицали на то да ето, дођемо у такву ситуацију као народ.

Често кажем да смо ми неке рушевине, неке тешке рушевине, посебно ми из Републике Српске Крајине. И да је те рушевине врло тешко, на било који начин, оспособити да макар начинимо, што кажу, неки зид, па да се иза њега сакријемо. Тако, то су нека моја размишљања која су врло упечатљива. Која ме доводе у позицију да као човек размишљам о себи, чак да ли сам ја довољно ту пружио или нисам. Понекад, онако поштено размишљајући, мислим да сам се трудио колико год сам могао. Заиста сам се трудио. Мораћу да кажем да сам три сата дневно спавао, све остало сам проводио у раду. После рата сам изградио школу у Вуковару. Једну дивну велику школу за коју бих желео и волео да буде српска школа. Онда би то заиста за мене био један диван поклон. Један велики успех који би ме посебно као човека радовао. Посебно би то било упечатљиво остварење које човек у свом животу, уз посебна одрицања, може да створи.

Замерама интелектуалцима који су ћутали

- Ви сте један од зачетника вишестраначког политичког живота у Републици Српској Крајини. Када сте почели показивати интересовање за бављење политиком?

Вујић: Ја сам просветни радник. Био сам директор школе, тако да нисам био политичан човек. Више ми је то лежало. Чак и моја професија је налагала одступања од неких диригованих и обликованих начина понашања. Међутим, мени се јако допала изјава Мартина Лутера Кинга, када је на крају свог пута, који је био частан и поштен, за борбу народа свог причког, борбу за његова права и равноправност, рекао да не замера ни екстремистима, ни шовинистима, ни свима који су угњетавали прички народ, замера свом народу, интелектуалцима који су ћутали. Ја нисам хтео то да будем. Укључио сам се одмах у почетку у борбу Српске радикалне странке. Одмах сам ушао, у Српску радикалну странку. Моја књижица је број 84.

Зашто сам отишао у радикале? И сада мислим, и увек ћу мислити, да је једино радикална политика могла да одбрани српски национални интерес. На жалост, српског националног интереса није ни било. Српског националног програма нема. Српска радикална странка је пружала, ако ништа друго искрену љубав према српском националном бићу. Пружала је искреност у свим својим поступцима, у свом програму. Имао сам једно велико ис-

После рата изградио сам школу у Вуковару за коју бих желео и волео да буде српска школа

куство у томе како и на који начин сви други реагују на српски народ. Тако да сам знао да смо угрожени, изузетно угрожени. Радикална политика, та вера моја, је била потпуна. Ја сам знао да једино радикалном политиком можемо да одбранимо српски национални интерес. А, касније нормално, ако српски национални интерес буде постављен тако да задовољи оно што је нама потребно, могли смо нормално даље да, као и сви народи света, учествујемо у даљој изградњи, у даљој технологији, нормално модерној савременој, као што свако у свету то ради, ради интереса сопственог народа.

- Цео свој политички век провели сте у борби за очување српског идентитета у српској земљи која је, одлуком Тита и Ђиласа после Другог светског рата ушла у окриље Хрватске.

Вујић: Не бих се ја сложио са тиме да сам ја учествовао сада у очувању српског националног идентитета. Српски национални идентитет у Републици Српској Крајини међу народом, појединцима, чуван је љубоморно од првог дана, када су Срби населили Републику Српску Крајину, у ствари Крајину. Ми смо то толико љубоморно чували да је вјера, традиција наша, култура наша, наш однос према српском националима био толико идентичан да никада није долазило у питање да ће Срби на тим просторима, на било који начин напустити своје српство.

Народ који опрашта

Ја сам у сваком случају поносан зато што сам Србин. Поносан сам искрено зато што сам Србин. Као такав нисам могао да се помирим са тиме да нам

Хрвати узму рецимо то што смо ми као народ поседовали. Те квалитете, те посебности. Они су били толико снажни да би свака држава, рецимо, која има српски народ хтела не само да српски народ задржи у окриљу свог простора него да га као таквог негује, гаји. Да би једноставно дошло до једног посебног човека који је широкогруд, који ја једноставно воли и све заснива на љубави. Ми смо Срби народ који опрашта. Опраштали смо и Хрватима. Они су на жалост знали ту нашу слабост. Тако да су они временом коначно и дефинитивно успели да нас истерају из Хрватске, са простора где смо ми истински, љубоморно чували своје српски национални идентитет и интегритет.

- Када је дошло до оправданог револта српског народа у Хрватској, када је српски народ устао да одбрани своја огњишта, своје куће ви сте били у тој борби у првим редовима.

Вујић: Јесте, морао сам. То је био не само мој лични позив него и моја обавеза према сопственом народу. Знате, 1990. године, када је донешен Устав Републике Хрватске, сваки Србин је знао шта значи тај прелом. Ни један од нас није био у дилеми шта то значи. Ми смо нормално ношени искуством из историје, ношени искуством и оним дневним догађајима који су се збивали у току 1990. године, имали један једини избор. Тај избор је био природан. Република Српска Крајина је чак 1945. године предложена да буде аутономија. Томе су се успротивили Ђилас и српски полтрони, ја увек кажем нека су проклети, нека им историја и српски народ суди. Можда једног дана, када би их осудили, можда бисмо ми Срби пронашли неку своју искрену снагу да

Генерал Миле Мркшић – један од правих криваца за пад Крајне

бисмо заштитили свој сопствени национални интерес. И да бисмо заштитили своју основну концепцију у једној перспективи српског народа, у смислу њене територије, у смислу њене слободе. Изјашњавања у смислу опредељења народа, у смислу тога да српски национ коначно и дефинитивно дефинише себе и пронађе себе унутар свих ових светских догађања, који су углавном усмерени на то да српски национ и српско национално биће ослабе до те мере да се на рачун нас уздигну многи који никада не би могли да дођу до неких бољитака. Ту мислим посебно на муслимане. Сада се то де-

финише и афирмише неки покрет као што су муслимани у Санџаку, па Шиптари на Косову и Метохији, па Мађари у Војводини. Овде посебно морам да истакнем на заблуду коју аутономашки нуде српском националном бићу, својим одвајањем и теоријом о неком одвајању и самим тиме стварању бољих услова за перспективу и будућност српског народа на овом простору, што је разуме се, апсурд, што никако не може да буде у склопу. Јер самим одвајањем српског народа, посебно у Војводини, дошло би до једне неприродне селекције, неприродног издвајања које само по себи има једну једину карактеристичну дефиницију, и она је у суштини нека наредба, глобална наредба за неким издвајањем. Издвајањем које би имало далекосежне последице по сам српски народ. Јер те ампутације српског националног простора и делова српског народа су толико карактеристични у српској историји, да су нас дестковали и да се ми сада практично бојимо и оправдано се плашимо таквих намера појединаца и група људи.

Први дани, посебно у Републици Српској Крајини карактеристични су били по томе јер српски народ је морао да устане, морао је да једним бунтом покаже Хрватској држави да нисмо спремни за још један холокауст, за још једно страдање. То страдање је била реална слика. То страдање је било суштинско опредељење Хрвата у односу према српском народу. Они су били бескрупулозни у тој својој намери. Намера њихова је сада видљива, веома видљива. Она је сада и по-

тврђена јер практично српског народа унутар Хрватске и нема.

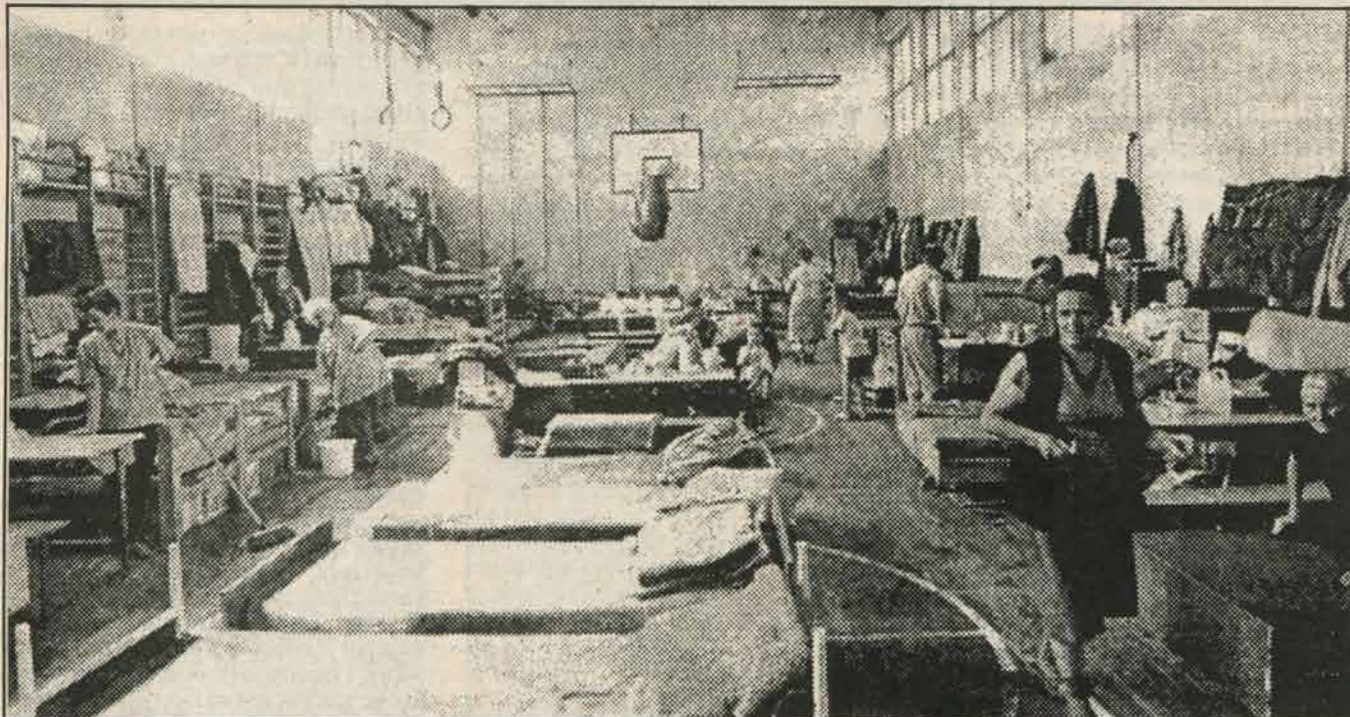
Режим из Београда је одустао од Републике Српске Крајне

- 1992. и 1993. године ви сте указивали на који начин и којим дипломатским средствима треба сачувати Републику Српску Крајину. Како треба сачувати оно што је стечено борбом и радом?

Вујић: Јесте, то је био не само задатак него то је била обавеза свих нас који смо се тада борили и на неки начин учествовали у стварању политике Републике Српске Крајине. Најтежа од свих тих је била једна дилема, што смо ми стварали институције а неки су их разграђивали. Ово разграђивање је директно из Београда ишло. Не могу да се отмам утиску рецимо, намерно насилно именовање председника Мартића за председника Републике Српске Крајине, што се касније показало као грешка социјалистичког режима у Београду јер је он остао на националном курсу и такав какав је није могао да прода српски народ. И он је на крају остао по мени, јунак и увек је остао херој, самим тим што ни у једном моменту није се сложио са тим да изла српски национални интерес и српски народ у Републици Српској Крајини. Међутим, друге је много слушао. Ја као његов саветник знам да је врло често више слушао Слободана Милошевића него што је примао било какву сугестију нас који смо имали намере које су биле такве, да чувамо и сачувамо Републику Српску Крајину. Режим из

Избегличка колона – са српским радикалима у супротном правцу

Изневarena очекивања – дугогодишњи "привремени" смештај избеглица

Београда је одустао од Републике Српске Крајине. То је било јасно. Међутим, да би спровео то у дело, да би оправдао ту своју одлуку пред српским народом морао је да себе спере тако и на тај начин што је нама слао углавном оне који су долазили у Републику Српску Крајину или да је опљачкају или да је посвађају. Један такав пример је очигледан, Борислава Микелића, који је дошао и за врло кратко време све је посвађао, од министра одбране до генерала, начелника Војске. Онда је посвађао институцију председника државе и председника владе. Посвађао је и све страначке вође. Једноставно, његов задатак је био да што више и на што драстичнији начин својим поступцима ослаби Републику Српску Крајину. Осим Микелића ту је било много других који су углавном свесно служили режиму, ту је Драган Чичић, ту су сви ови у Источној Славонији, Барањи, Срему. Јер знам када смо требали да удружимо Републику Српску Крајину и Републику Српску, ја сам био члан државне комисије Републике Српске Крајине, ми смо све завршили и уставотворни закон, и договорили били уставотворну скупштину, и све смо у начелу договорили око тога како и на који начин ће бити устројена та нова држава, на коју смо имали не само право него смо имали једну обавезу, а самим тим и претпоставку да на тај начин можемо обезбедити српском народу онај основни национални интерес. Међутим, спречени смо у томе. Спречени смо решимо у Славонији. Тамо су били људи попут Горана Хаџића, Славка Докмановића, Мргуда Милановића, Илије Којића, генерала

Лончара, који су једноставно на свој начин када смо договорили били уједињење, били спремни у Београду да прогласе отцепљење источне Славоније Барање и Западног Срема, и самим тим би нормално тај наш договор и то уједињење изгубило свој легитимитет и свој смисао.

Овде још морам да поменем генерала Мркшића. Никада не могу да заборавам колико је генерал Челекетић нападан због пада Западне Славоније. Међутим, губитком целокупног простора Републике Српске Крајине, а једини одговоран који је на Скупштини тражио тај статус је био генерал Мркшић који једноставно није ни у једном моменту покушао нешто да учини ја не знам да ли је у неком листу помињао као човек који је кривац за такав страхан драстичан пад Републике Српске Крајине.

Генерал Мркшић је по мени један од криваца и то правих криваца. Он је у Топуском тражио да му Скупштина изгласа такво поверење да он буде једини одговоран за војску Републике Српске Крајине, што је Републичка скупштина урадила, без нас радикала. Мени никако ни данас није јасно зашто би он као појединац био од савета одбране на неки начин одређенији и јачи и афирмативнији и шта ја знам. Одмах ми је то било сумњиво, и одмах сам председнику Мартићу рекао да ми је та одлука на неки начин претпостављена неким догађајима. И био сам у праву. Погодио сам јер је то тако и било.

Погрешни потези руководећих људи

- На многим седницама Скупштине ви сте указивали, као да сте били неки пророк, да руководећи људи Крајине вуку погрешне потезе. Потезе који су почели да растачу Републику Српску Крајину и српско национално биће. Сви ти људи од Горана Хаџића па до Милановића, у спрези са режимом Слободана Милошевића, издали су српске територије.

Вујић: Тачно је то, само не могу да се сложим са вашом констатацијом да су они погрешно радили. Они су радили тачно по инструкцијама како су их добијали. Углавном политика је била да се Република Српска Крајина уништи, а да кривицу носе неки други, само никако режим у Београду. Они су тражили људе који су слепо извршавали њихову наредбу. Један од најдрастичнијих примера је потпис Ердутског споразума. Након потписа Ердутског споразума господин Мргуд Милановић, који га је потписао и након неколико дана ископао је остатке своје покојне мајке, покој јој души, и пренео у Србију. Сви остали, они који су долазили са посебним задацима, овде морам да поменем план 3-4 који је у суштини много тога обећавао српском народу, који ми посланици никада нисмо видели, а инструкција је била из Београда да се он ни случајно не отвара. Ту инструкцију из Београда пренео је господин Борислав Микелић и господин председник Милан Мартић. Микелић је изашао први, и онако на волшебан начин, надмено је рекао "Ми нећемо при-

стајати на било какве улуне. Једноставно нећемо отворати тај документ". Тако је и било он нити је отворен нити смо ми посланици знали о чему се ради. Касније се испоставило да је тај план 3-4 био неко кукавичје јаје, које је суштински требало да одигра само неки политички маркетинг, који би био опет усмерен против српског народа у Републици Српској Крајини. Остале који су у томе учествовали не треба ни помињати. Толико су нечасни и безвредни да је бесмислено о њима разговарати. Једино бих волео да знам како је тим љидима данас и како се после свега осећају

Ердутски споразум класична капитулација

- Ви сте отворено иступали против Ердутског споразума који је дуго држан у тајности далеко од очију јавности. Тај споразум а касније и Дејтон одредили су судбину српског народа у Републици Српској Крајини. Да је тај споразум на време обелодањен да ли би српски народ изабрао други вид борбе за очување свог идентитета на овим просторима?

Вујић: Свакако, Ердутски споразум је класична капитулација. Ту немате

ничега доброг за српски народ. Има нека тачка 4, тачка 12, и тачка 7, где отприлике они који су дошли у просторе Источне Славоније, Барање и Западног Срема могу ту и да остану уколико желе или да се створи Вијеће српских општина. Вијеће српских општина у Уставу Републике Хрватске не постоји као институција, макар не као правна институција. Самим тим оно и нема неки свој значај. Сам тим ја сматрам да је и то била подвала српском народу. Она је сада конституисана јер смо се држали тог Ердутског споразума. Међутим њена суштинска ваљаност, њена афирмација нема неку посебну тежину. Тако да ја у то Вијеће општина верујем у толико колико ето Срби на неки начин могу да заловоле неки свој интерес који је отприлике таквог карактера, ето да и ми Срби имамо нешто. Мислим да је он неког сугестивног, саветодавног карактера и то је све. А као такав можете мислити колико је обавезујући за хрватску државу. Уопште није обавезујући и хрватска држава према њему нема никаквих обавеза.

Морам да кажем да је Ердутски споразум потписан под окупацијом режима из Београда простора Источне Славоније, Барање и Западног Срема, и то класичном окупацијом. Та окупација је била до те мере потпуна да једноставно народ никако није могао да реагује. Ја знам да смо били сви мобилисани и да смо као такви били подложни војним и да је све било организовано и постављено тако да једноставно није било могуће ни на који начин супротставити се оним бескрупулозним, оно стварно мрачним жељама Београда да тај Ердутски споразум буде потписан, а да народ у њему уопште не учествује. Чак и легалне институције као што су општинске скупштине, нису опште могле ни на који начин, нити месне заједнице, да реагују јер једноставно њихов рад је био забрањен. Тај њихов рад забрањено је генерал Душан Лончар. У почетку је рекао да није забранио да би касније признао да јесте. Самим тим је показао себе као човека. Замислите ће-нерала српског и те две опречне изјаве.

Српски холокауст

- Како сте ви као велики Србин, велики патриота преживели пад Западне Славоније, па после Лике, Кордуна, Баније, и на крају Источне и Западне Славоније.

Вујић: Пазите ово "велики Србин". Ја сам патриота српски. Ја волим своје национално порекло, истински волим. Ја волим своју Србију и око тога, око те дилеме да ли ће мене Србија прихватити као свог или неће, а ја сам из Републике Српске Крајине, ја о томе нећу да расправљам. Ја о томе нећу да

Ранко Вујић са кћерком Наташом

размишљам. Ја сам Србин и моја матица је Србија, самим тим то је логично да ја унутар своје матице могу да живим и хоћу да живим, живим и живећу са својом децом, јер дефинитивно сам изгубио сваку могућност да живим тамо где сам рођен где су моји преци рођени.

Губитак свих ових територија најјасније се читава на мом здрављу. Ја сам истински то доживео изузетно болно. Када је пала Западна Славонија онда сам у Борову селу, на скупштинама, имао стравичне окршаје са људима који су на неки начин одобравали то јер су хтели да осуде Челекетића и његову погрешну политику као и Милана Мартића. То им је била нека сатисфакција у њиховим тврдњама да су они у праву, да су ова два човека издајници итд. Што је глупост, што је апсурд, што не може да се слаже ни са једном поставком о некој логици или о патриотизму према сопственом народу. Када је пала Република Српска Крајина ја сам ишао до Петровца уз ту колону. Ја сам то време назвао "Време када су људи псе уједали". То је тачно било, ишао сам супротно од те колоне и ишао сам заједно у правцу те колоне. Једини циљ ми је био да видим несрећу српског народа. Све те душе, све је то била рушевина до рушевине. Она деца, они људи, жене, старице, старци, умирање, страдање, јелај, бес, несрећа. Све је то било на једном месту и све је до те мере указивало на један холокауст, на једну стравичну несрећу српског народа. На једну поража-

вајућу политику режима Београда, и то никада не могу да прежалим. Да је то тако прошло а да је српски народ то прихватио углавном хутећи. Ту и тамо је било неких спорадичних протеста који нису имали значајнији одјек, осим што су српски радикали свгуде на сваком месту истицали своју несрећу и своју муку и бол, и сажаљење са патњама српског народа.

● Сећам се једне ваше опаске када смо разговарали у Вуковару која у себи носи доста симболике, и доста судбине српског народа. Пси лају а каравани пролазе.

Вујић: Јесте. То је тачно, рекао сам вам то у једној паузи. Ми смо у суштини, то сам ја касно схватио, били ти пси. Били пси који су лајали док су се неки други смијали. То који су се смијали то су бездушни људи. Људи који заиста нису имали разлога да се смију, али су мислили да су победили нас. У суштини они су уништили српски народ. Уништили су га до те мере да једноставно у историји човечанства на нивоу ове цивилизације није познато такво страдање. Ја не могу да схватим и да прихватим не само интелектуалце, него и странке, посебно странке које су биле опозиционе, да су то прихватиле ово на тај начин да једноставно једино смо морали опет да кажем ми радикали, који смо бучно протествовали, који смо од места до места указивали, и пре него што ће пасти Република Српска Крајина ишли на трагедију која нам се спрема, и по-

сле тога о трагедији која је дошла. Замислите ви када су долазили прелазили преко у Србију, ти наши људи како су дочекивани. Хватани као дивље звери, па враћани у Источну Славонију и Барању и Западни Срем, да би их понизили до те мере да би дошли до психолошког ефекта, где човек више никако није имао вољу ни да се бори, а ни на који начин да се противи, посебно судбини која га је задесила. Она је именована Буба Морина. Замислите Буба Морина да се брине о избеглицама, Србима избеглицама из Републике Српске Крајине и Републике Српске.

● После окупације Вуковара од стране Хрватске, ви и ваша породица преселили сте се у Србију. Како сте примљени и где сте смештени? Ко вам је помогао? Колико се у свему томе ангажовала Српска радикална странка, чији сте ви члан и уједно и потпредседник Централне отаџбинске управе?

Вујић: Избори су били у сваком случају фалсификат или тзв. диктирани избори јер су Срби требали да добију у Вуковару, где би на неки начин претпоставили да могу да нађу нека решења, неке одбрамбене механизме, да се заштите од Хрвата самим тим да оснују неку локалну власт, што је нормално на тим изборима је дошло до решења, до таквих резултата који су били прије тога постављени. Апсурд је да у Белом Манастиру добију Срби изборе, заиста је апсурд. Где је српска по-

УСТАШКИ ЛОБИ

Са председником Странке др Војиславом Шешељем

пулација у процентуално много мања него што је то било у Вуковару. Ја сам схватио ту игру и морао сам да напустим Вуковар. Не само због тога што је то напуштање мени као човеку одговарало. Не, никако ми није одговарало. Ту сам провео најлепши део свог живота, ту сам децу стекао, породицу. Ту су моја деца рођена, ту сам дуго живео. Познавао сам људе и обичаје. Познавао сам и онај ваздух који сам удишао. Дакле, ту сам био нашао себе. Можете мислити како је било тешко све напустити, али морао сам. Морао сам из простог разлога што сам и сада убеђен, што никада, али заиста никада нећу другачије да размишљам, него како сада говорим и као таквом није ми се баш отварала нека перспектива да останем тамо. Ја сам морао да кренем у Србију. Кренуо сам нормално, верујући у то да ће ми помоћи Српска радикална странка да се сместим. Пошто ја као просветни радник нисам могао стећи нека богатства која би ми обезбедила сигурну егзистенцију. Ту су ми српски радикали потпуно помогли. Посебно се ту истиче др Војислав Шешељ, који не само да је помогао мени, он помаже свима што мене као човека радује. Да је само мени помогао не би ми некако било драго. Не бих веровао у његову хуманост, у његов један очински, један братски, један истински патриотски однос према свом народу који је страдао тако и на тај начин.

Усташки лоби против Шешеља

- Иако сте у болничкој постељи ви нисте присутни, ви сте стално присутни у политичком збивању Србије. Стално сте обавештени о ономе

што се догађа на политичкој сцени у Србији и Југославији. Како ви видите улогу Српске радикалне странке у садашњем политичком животу Србије? Колике су шансе радикала да добију на овим предстојећим изборима?

Вујић: Ја сам увек говорио да ће доћи време да ће Срби као Срби размишљати, знате. Тада ће њихов национални интерес бити наслов њихова живота, живљења бављења политиком. У том моменту сам веровао у то да ће доћи време када ће Војислав Шешељ патриота, човек који једноставно све подређује српском националном интересу и свој живот и сва своја умећа, једноставно убедити Србе да је он тај који може помоћи. Војислав Шешељ је демократа, учен човек, човек који истински воли свој народ, заиста истински. Понекад кажем за њега да се он својом ароганцијом крије од тога колико је сам мекан и добар према људима. Он је заиста мене прихватио. Ја верујем у то да ће он победити и да ће Српска радикална странка бити један гарант да ће српски национални интерес коначно и дефинитивно доћи на дневни ред и да га ништа неће моћи спутавати у својој реализацији.

Овде морам да напоменем рецимо да је др Војислав Шешељ који једноставно стекао толику популарност у Србији сметао вероватно некима који су на сваки начин хтели да некако отупе ту његову популарност у српском народу. И нашли су рецимо, нашли су Баровића. Замислите ви 600.000 Срба. Замислите 600.000 прича, свака за себе је много драстичнија, свака за себе је толико тужна, толико посебна, толико унутар себе има несреће, чемера и јада, толико унутар себе носи нечег што људски ум једноставно не може

да региструје. И тих 600.000 прича су подређене једној причи једног провокатора, адвоката. Да је мени овако несретном, болесном рекао то што је рекао др Војиславу Шешељу, ја не знам, али вероватно бих престао да га сматрам човеком, и вероватно бих много горе поступио. Ја се дивим нашем председнику што се суздржао, међутим он заиста није завредео да тако лагано прође.

Подмукли Ђинђић

У тим збивањима посебно морам да нагласим једну некоректност опозиционих странака, као што су Демократска странка Србије и Грађански савез Србије. По мени Грађански савез, или Свилановић који једноставно не бира начин да нападне др Војислава Шешеља најблаже речено, нису коректни. Странка која, како каже наш председник, може у једном аутобусу да се доведе до Београда, напада једну велику странку, са једном инфраструктуром која је не само велика, она је суштински српска патриотска странка која обећава. Која једноставно постоји зато да би у народу нашла извор своје власти и да би ту власт вратила српском народу на тај начин, да не будемо више овако угрожени и на овај начин стално под неким тензијама буђења неких жаришта, која би слабила и евентуално уништавала Србију. Демократска странка и њен председник Зоран Ђинђић по мени су веома подмукао у неким својим конотацијама, у неким својим изјавама. Јер оно што је коректно што је политички, што та политика подразумева неки кодекс понашања, он се толико спушта испод тог кодекса нападајући нашег председника, да једноставно сам себи мислим да смета. И дефинитивно морам овде да кажем, да су сви поступци Војислава Шешеља као и увек природни. Они осликавају његов темперамент, осликавају његову душу, осликавају њега као човека и као интелектуалца. Војислав Шешељ врло добро зна да је овде у питању једна породица, српска породица избегла, сви знамо да се ради о нашем члану који је из Сарајева и из Западне Славоније, његова супруга. Он је принципијелно ту да их заштити не жалећи при томе колика ће цена бити његовог личног ангажмана у свему овоме.

Србија је вечна ако смо јој ми верни

Када помињем господина Шешеља, када причам о њему ја истински овако доживљавам то као једну велику част. Јер председник Шешељ је човек који би једноставно желео и хтео да српском народу пружи пуну афирмацију. Та његова афирмација се заснива на програму Српске радикалне

Ранко Вујић српски радикал са чланском картом број 84
— замерама интелектуалцима који су ћутали

странке. Програм Српске радикалне странке је постављен тако, да не улазим сала у појединости, у глобалу бих да га видим, је тако постављен да српском човеку, да Србији једноставно осигура просперитет. Тај просперитет је заснован на томе на реалности, заснован је на новим технологијама у моменту када су оне примењиве, заснован је на томе што је Војислав Шешељ оснажио странку, што унутар странке има права једна плејада људи који једносавно размишљају тако да једноставно не долази у обзир било каква дилема око тога да ли или не помоћи српском народу у овим најезим његовим историјским тренуцима. Ту је др Војислав Шешељ истински велики. Ја га таквог видим. Ако га буде српски

народ видео очима мојим и свих нас који смо око њега, а то виђење је бистро виђење макар мислим да је бистро виђење др Војислав Шешељ ће победити на изборима и знаће, једноставно знаће да уреди тако власт да српски народ више неће доћи у позицију у којој је сада тренутно. У позицији где је међународно непризнат, где свако заиста јаше на нама, јер једноставно сви ови посебно рецимо је срамотно и посебно је иритирајуће да једна монструозна држава Хрватска, коју су створили Запад и савезници, има већи углед у свету него ми. Не ради се ни о каквом угледу, али та монструмска држава Хрватска и нека квазидржава Босна и Херцеговина као такве уживају много бољи међународни положај и углед него Ср-

бија. Што је једноставно непојмљиво, што је за мене и све нас радикале, апсурд, нешто што не стоји, неприродно је и самим тим пошто је неприродно, ми га морамо елиминисати. Елиминисаћемо га тако што ћемо се трудити да освојимо власт која ће гарантовати још једном кажем, српски национални просперитет. А тај српски национални просперитет мора да буде свеобухватан. И у просвети, и у култури, и у здравству, и у политици, и у поштивању човека, напоменуо сам негде на почетку највише боли тај морални пад и то морално посртање српског човека. Да би се једноставно вратили свом Светосавској православној српској традицији и вери, историји и на основу тих богатстава, то су заиста богатства, фантастична богатства стварали претпоставку за једно истинско развијено друштво које би било Велика Србија. Јер Србија је и вечна ако смо јој ми верни. А ми јој заиста јесмо верни и ми смо то доказали и доказаћемо.

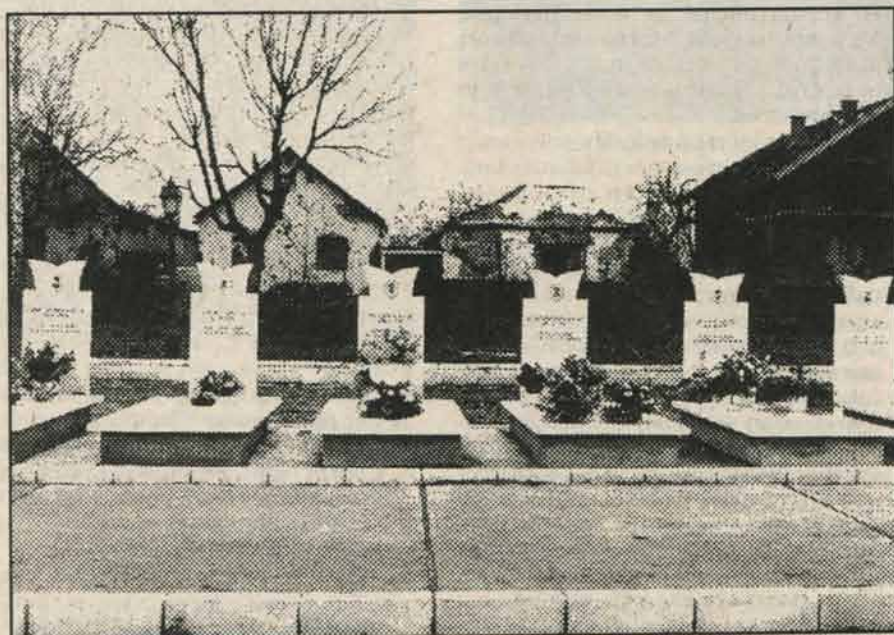
Морам да напоменем код пада Источне Славоније, Барање и Западног Срема нема човека, нема друштвене, нема политичке институције која није тражила пријем код др Војислава Шешеља. Тражили су као последњу сламку спаса. Молили су ме да им омогућим сусрет са председником. Ја сам им чинио колико сам могао. На крају су чак и социјалисти, они огрижени социјалисти који су наредбом против нашег председника говорили макар шта, осмишљене неке ствари, тражили да им опрости и да их прими. Нормално, Шешељ их је примао, ако ништа друго дао им је речи утехе. Тамо где је могао да помогне помогао је на неколико начина. Ради просторија неких које је давао рецимо Удружењу жена, па до неких политичких савета где је једноставно указивао и говорио народу шта ће му се десити, самим тим је инсистирао на томе да се ти рецимо избори бојкотују, да бисмо на тај начин можда много више добили. У шта сам и ја исто тако веровао, и сигуно бисмо више добили да смо их бојкотовали, него овако да смо легализовали те изборе нашим учешћем, а самим тим пораз смо претворили у реалност коју Хрвати користе као једноставно њихову победу, која је у међународној заједници прихваћена као афирмативна и потпуна без неког посебног тугорисања.

- Председник Српске радикалне странке др Војислав Шешељ је и најозбиљнији кандидат за председника Србије. Како ви видите које су то особине које њега красе, које могу да буду пресудне у опредељењу грађана да дају за њега глас?

Вујић: Прво, др Војислав Шешељ је велики патриота. Друга ствар, он је таква интелектуалац да просто човеку једноставно не даје много простора да сумња у то. Ретко који човек сумња у

Вуковар данас – демонстрације Срба за целовиту област

Алеја ослободилаца – у очекивању хрватских булдожера

натпросечну интелигенцију нашег председника. Трећа ствар, он брзо размишља. И четврто он никада неће навести неком слаткоречивошћу некога ко би на било који начин угрозио српски национални интерес. Он је ту чврст он не да своје, он не да и никада неће дати. Да ли је политиком попуштања коју је режим у Београду спроводио цело ово време ишта добијено? Није ништа. Само смо губили. Да ли је Србија суверена држава? Није. Како може бити суверена када СФОР-овци, ИФОР-овци и УНТАЕС-овци не знам ни ја како се све зову, када могу да иду нашом земљом, чак немамо право ни да их контролишемо. Каква је ту сувереност државе где њену границу такви хошгапцери белосветски пролазе како год хоће, и када им год падне на памет. Како рецимо пристати на то да ја сам бавећи се нормално политиком упознавао појединце, међу тим који су у УНТАЕС-у. У Вуковару има таквих људи који су једноставно равни нашим криминалцима, и они су ти миротворци који уче мене како ћу се и на који начин понашати, ти који су дошли са циљем да од мене бунције, не знам ни ја како они то зову, направе неког демократу по њиховом. Ту њихову демократију ми сви врло добро знамо да је један облик туторисања српског народа. Не могу а да овде не поменем да та несрећа није само у Републици Србији, да је она у Републици Српској и да је она једноставно сада усмерена на даље понижавање српског народа преко ових хапшења, преко ових сталних свађа и једноставно те свађе су диктиране како у Црној Гори, тако и у Републици Српској, а једини им је циљ да потврде оно завали па владај. Зна се кога не бих се сада ја тиме бавио.

Морам да приметим с обзиром да сте ме питали које су основне карактеристике нашег председника. Ја мислим да је његова основна карактеристика што свако ко га познаје верује у то да ће он све урадити да оствари српски национални програм а тај програм је обавезно заснован на том српском националном интересу који не би никада он нигде и никада довео у питање. Војислав Шешељ ће надам се победити и сигуран сам у то, да ће победити уколико наше гласачко тело буде убеђено и уверено да је он тај а ми смо рекли и залажемо се за такав вид, да ћемо се само демократским начином борити за власт. Ја мислим да озбиљнијег кандидата у Србији нема, заиста га нема. И то нема га за неколико копаља. Др Војислав Шешељ је једини кандидат који обећава српској души напаћеној души, овој српској рупевини, како сам се изразио негде тамо у овој нашој кризи да ће коначно уз тешке напоре, да се једноставно самира да не буде то што јесте.

ЦИРКУСКЕ АКРОБАЦИЈЕ НИКОЛЕ БАРОВИЋА

Прави адвокат Ивана Барбалића је Милица Литера, то никада није био Никола Баровић, тако да је непознато у којој се функцији појављује овај љубитељ банана. Од када датира пријатељство Баровића и Барбалића? Зашто је Никола Баровић бољи клоун, него адвокат?

Сећате лисе Барбалића? А требало би да се сећате, звонка и мелодична презимена се лако памте. Поготово када нису карактеристична за ово поднебље.

Да вам скратимо муке, то је она хрватска породица која је упрегла све могуће "независне" медије и адвокате, како би доказала некакво своје право на некакав стан у Земуну. Пунили су Барбалићи, мајка и син, новинске ступце и мале екране својом тужном причом о "провали у њихов стан док су били на мору". Наравно, за све је била крива Општина Земун, оличена у једном човеку, зна се којем. И нико се одсилних "професионалаца" ни једног тренутка није упитао има ли у њиховим изјавама истине.

Исто као што се сада, пошто су их искористили за напад на Војислава Шешеља, ти исти велики новинари не питају шта је са њиховим заморчићима Барбалићима.

Не, никада, ни једног тренутка, није била важна "прича из живота" чији су јунаци погођени неправдом, а камо ли сами актери сторије. Они су искористићени на најгори, најнижи могући начин, у дневно-политичке сврхе, као потрошна роба која се после употребе баца. Наравно, и Барбалићи су допринели оваквом третману, потпуно свесно су ујединили све антирадикалске и антисрпске фронтове града Београда у својим настојањима да упрљају Српску радикалну странку и њеног председничког кандидата др Војислава Шешеља. Не треба бити много паметан па одгонетнути да тај Иван Барбалић и није тако ситан чиновник и обичан човек, каквим се представља. Којем би просечном грађанину Србије пошло за руком да у невероватно кратком року анимира све те комитете и одборе "за заштиту људских права", адвокате, телевизијске станице и новине.

О заштити коју је затражио од амбасаде Хрватске да не говоримо.

А Иван Барбалић је, буквално, за само један дан покренуо читаву хајку

на радикале. И то са свих страна, и у Србији и у белом свету.

Због свега тога, Барбалиће и не треба жалити, десило им се оно што су спремали другима, самлела их је сопствена пропагандна машинерија.

Банана Мен

Рок трајања Барбалића, тачније само Ивана Барбалића, јер се његова мајка Даница појавила само првог дана медијске кампање и одмах вратила у Хрватску, где и живи, истекао је оног дана када је медијским "независним" небом заједрио суперхерој Никола Баровић. "Студио Б", "Наша борба", "Блиц", "Дневни телеграф" и сличне иностране експозитуре у Србији плански су се усмериле на праћење авантура овог добротинице, који се очас трансформисао из обичног адвоката у славног Банана Мена. Све у борби за слабе и незаштићене, који су толико слаби да увек имају на својој страни гомилу напуздану на линч, гомилу којом управљају како год им се прохте. Који су толико незаштићени да пола Њујорка, Хелсинкија и све "независно" у Београду, прети, у њихово име, којекаким петицијама, ултиматумима и сличним папирчицима.

Да је једном Србину из Републике Српске провести само један дан тако незаштићен, до краја живота би се сећао тог весеља!

Последњој трансформацији Николе Баровића присуствовала је широка публика, која је читав његов шоу пратила преко малих екрана. Како је почео, са увредама, омаловажавањима и лажима, право је чудо како се још на самом почетку емисије није оклизнуо на кору од банане. Само безграничним стрпљењем другог госта у студију, Војислава Шешеља, избегнут је јавни пренос трансформације (који није угодан за око) па је до прелаза у лик Банана Мена дошло тек када је прекинута емисија БК телевизије.

Треба подсетити да је дотични Баровић наступио у улози бранитеља Барбалића, да би током емисије "напредовао" у тужитеља др Шешеља. Сре-

ћом, није му успео покушај да у истој емисији буде и егзекутор.

Мајстор магле и обмане

У читавом телевизијском перформансу Николе Баровића најважнија ствар је остала сакривена. Рођени Загребчанин Баровић није, нити је икада био, адвокат породице Барбалић. Пред Четвртим општинским судом ове хрватске држављане заступа Милица Литера, некадашњи судија истога суда, а сад адвокат са сопственом фирмом. Сумње нема, ако би се спровела анкета међу грађанима који су чули за ову земунску причу, са питањем ко је Баровић, сви би одговорили да је он адвокат Барбалића. Толико савршено је обмануто јавно мњење, да се нико и не пита у којој се функцији, уопште, појављује Баровић.

Само новинари и уредници "Студија Б" знају по којем су критеријуму извели његову прву телевизијску промоцију, исто као и сви остали "неовисни" медији у Србији, који су се у читаву кампању укључили дан-два касније. По чему је он то најпозванији да говори о овом исфабрикованом "случају", које су то његове квалификације и, што је најважније, ко га је опуномоћило да говори у нечије име? Наравно, своју прву изјаву је дао на улици, међу окупљеним припадницима усташког подземља из Земуна. Ту се поставља питање како је "надобудној" новинарки "Студија Б" пошло за руком да између педесетак окупљених одабере управо Баровића за саговорника. Пре ће бити да су се нашли на заказаном месту у заказано време. По ухуваној шеми овог дописништва CNN-а, пред камерама се мењају ликови који без аргумената нападају само српске радикале, који тврде да су Барбалићи "стари Земунци" и то користе као главни аргумент у доказивању одговорности Општине Земун.

Лажни Земунци

За Баровића и његово, то "Земунци" је готова ствар, па чак и за њиховог правог адвоката, Милицу Литеру, ко-

ја редовно у својим жалбама и тужбама спомиње да су Барбалићи "трећа генерација Земунца", иако је само Иван Барбалић рођен у Земуну. Његов деда, по којем је добио име, декретом поглавице Анте Павелића послат је у Земун, у "лишњу" 1944. године, што Литера сигурно зна, па је јасно да дотична овако даје за право усташком програму насељавања "животног простора". Тај појам "стари" толико је коришћен у овом медијском јуришу на српске радикале, да се стиче утисак да само у овом делу Београда живе аутохтони становници, да су они ("стари Земунци") последњи на бранику цивилизације коју руше варвари, који су до јуче живели под шаторима.

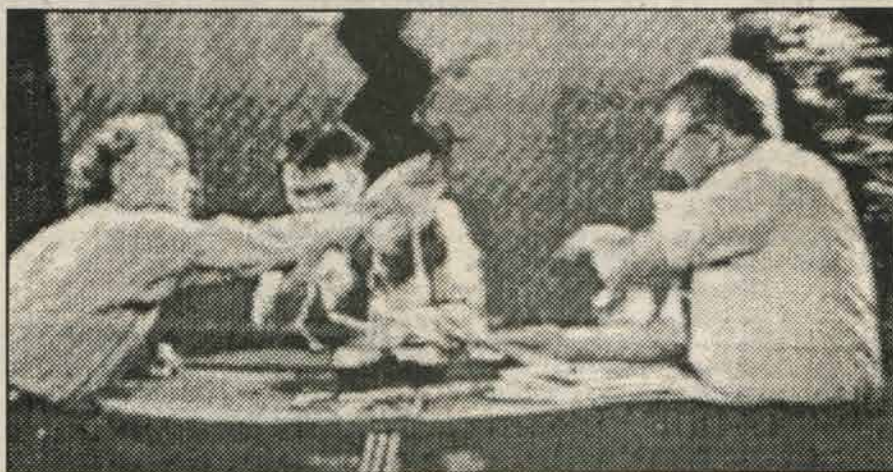
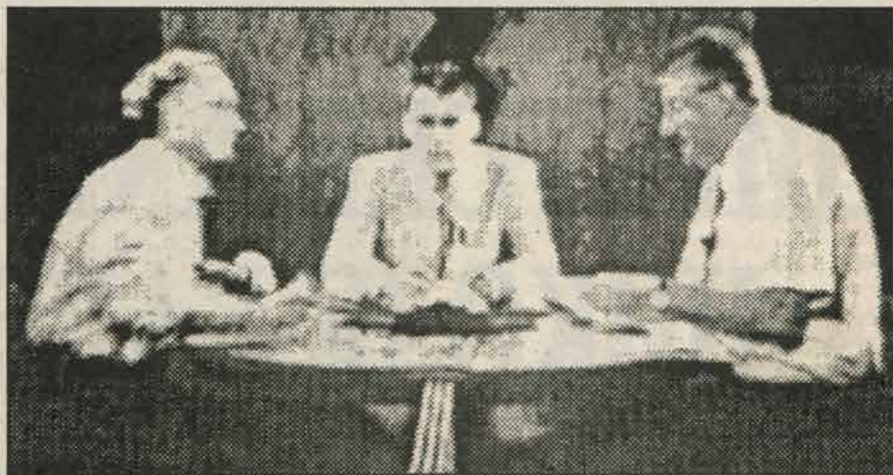
Нико нормалан нема ништа против оних који воле своје место, свој део града, али када то постане опсесија, иза које се види само један велики бес и мржња, као у овом случају, мора се упустити у анализу шта је узрок оваквом понашању.

Ако се искључе сви медицински узроци, о којима је тешко судити без детаљних прегледа, остаје закључак да је све то део добро разрађеног плана. Плана који за основни циљ има дискредитацију Српске радикалне странке и њеног председничког кандидата, др Војислава Шешеља и то у тренутку када су заиста близу победи на предстојећим изборима.

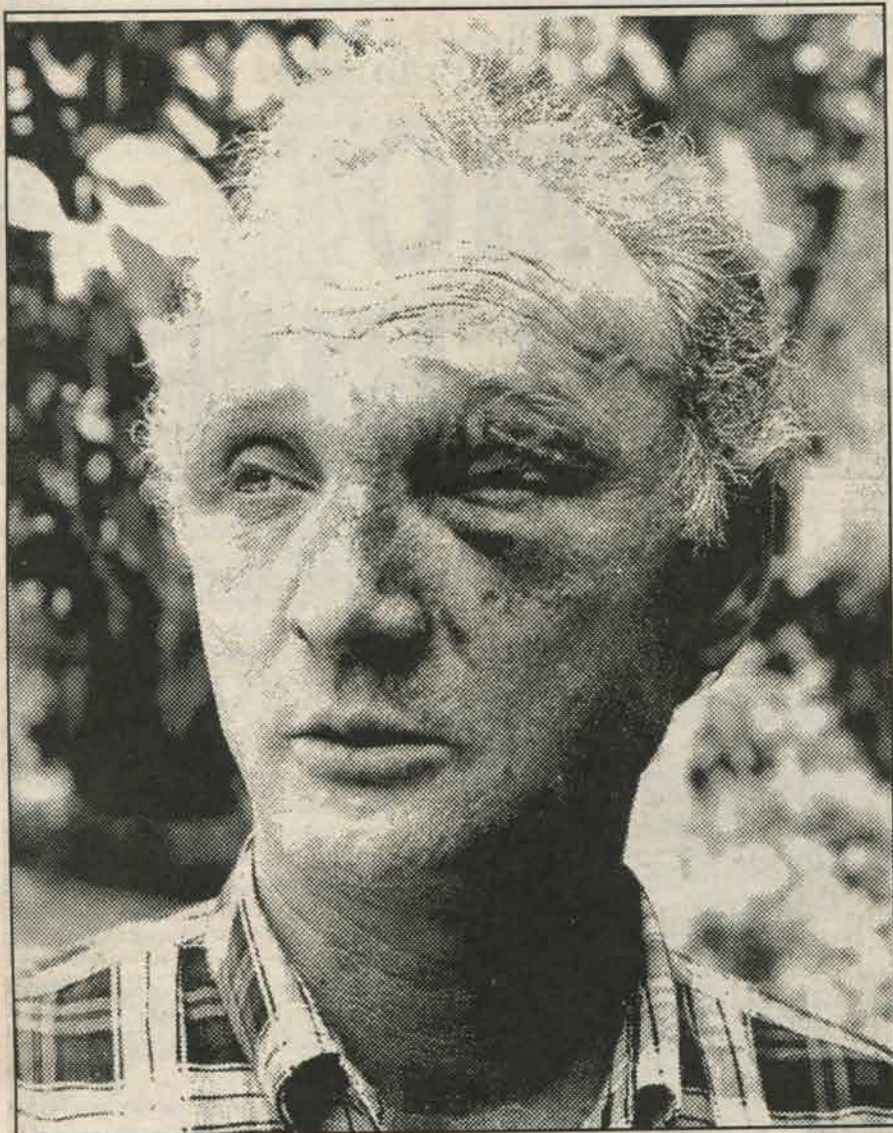
Аутоматски, поставља се и наредно питање, ко стоји иза ове очигледно уигране акције. Које то сметају радикали, нарочито у Земуну? Треба само сабрати колико су српски "Студио Б", "Наша борба", силне организације из иностранства које се баве људским правима као занатом, савези "жена у првом" и наши слични "доброчинитељи", па ће нам свима пући пред очима.

Нема међу њима никога ко жели добро Србима. Сада, када су завршили са Србима у Републици Српској Крајини, када довршавају Србе у Републици Српској, пренели су главни удар својих активности у Србију, која им је од самог почетка и била главни циљ. То што је Земун изабран за поприште главног обрачуна са човеком и странком који су најодлучнији у одбрани српских интереса, не треба никог да чуди. Овде су све те антисрпске снаге имале и имају једног савезника којег је тешко наћи у другим деловима Србије. Усташки лоби већ годинама хара Земуну, инфилтрирао се у све сегменте живота и рада у овом делу Београда и он је тај који је најгрлатији у доказивању старог "земунства".

Тако зашпићени, маскирани у брнитеље локалног духа којег само они имају право да тумаче, мисле да им је све дозвољено. Под том фирмом, која је лажно анационална и ванстраначка, ступају у "одбрану" Ивана Барбалића и тако, у ствари, нападају српске радикале и њиховог председника. Терен и маске су припремљени врхунски лукаво, као што је већ виђено у Франкиној и Алијиној држави, много пре

ЗЛОЧИН...

...И КАЗНА

рата. И тада је све било у циљу "суживота" и "демократије". А било је и локалних Срба који су наседали, баш као и данас у Земуну. Помоћ из иностранства никада им није недостајала, што је очигледно и у земунском примеру.

Дакле, присуствујемо истој комедији забуне какву су већ видели сарајевски или загребачки Срби. Увек су у тој комедији Хрвати, а по угледу на њих и муслимани, били жртве, а Срби мучитељи недужних. То што тамо више нема Срба, то је чин који је одигран без присуства публике, као генерална проба за велики подухват растурања саме Србије.

Наравно, све ово је тешко разлучити у општој поплави новинских написа и телевизијских емисија у којима нема ни трунке истине, које кроје лажни адвокати лажних жртава.

Адвокат скромног знања

Сада, када се више нико не сећа Барбалића, произвођачи магле широког аудиторију нуде "забринутост" за здравље Николе Баровића. Дотични, са своје стране, не пропушта прилику да подпрева свој статус мученика, тако да ће,

када се све његове чворуге поравнају, сам подметнути главу под први аутобус, не би ли и даље остао у центру пажње. За Баровића је све ово само добра реклама, када се све заборави наћи ће се неки невољници да потраже његову правну помоћ у неком свом спору, ценећи да је он велико адвокатско име. Људи као људи, гледаће да што боље прођу на суду, па неће штедети да их овај "врени одвјетник" заступа у парници. То је други, чисто материјални, ефекат на који је сигурно рачунао Никола Баровић, када је први пут отворио уста пред камерама "Студија Б". Први и најважнији ефекат је већ постигао, онај политички, за који је добио инструкције.

Природно, у његовом циркуском наступу за Барбалиће нема места, и он, као и споменути медији, најмање се бавио Барбалићима, који су само искоришћени за промоцију антисрпске политике и кројење једне лажне адвокатске каријере. Реч "искоришћени" је овде употребљена само у фигуративном смислу, јер не може бити искоришћен онај ко се у медијску кампању упустио свесно и по залатку. Да су Бар-

балићи покренули тако жестоку судску кампању, кампању која се води у судници, а не пред телевизијским гледаоцима, онда би њихова намера била ослобођена сваке сумње. Овако, за њих се без увијања може рећи да су читаву причу срачунато исполитизовали и тако сами створили предуслове да их и друга страна, коју су они прозивали, третира као политичке противнике. То је реакција на коју сигурно нису рачунали када су око себе ширили атмосферу прогона и јаликовања.

Тајна веза

Још једно питање измакло је јавности којој се допатама баца прашина у очи. Откуд то да су Баровић и Барбалић у истој екипи, откуд се познају? На страну то што су обојица Хрвати, који у "лијепу њихову" улазе са "путовницама" кад год им се прохте.

Њихово познанство није само са адреса на које обојица иду по документе и оно што иде уз то, оно је пуно практичнијег карактера. Обојица су у Хрватској, осим из патриотских разлога, и из пуно приземнијих разлога. Наиме, развијен је један специфичан облик трговине, без присуства пролазца, преко посредника. Почело је богаћење мештарењем, у времену после протеривања Срба из Фрањине "тисућљетне". Тада су власници "путовница" наплатили поседовање овог документа, тако што су се упустили у трговину српском имовином која је остала иза избегличких колона.

Онима који су остали без игде ичега било је смешно питање колико је све то морално, били су срећни да се могу обратити некоме ко им може извући макар неколико марака од свега што су стварали генерацијама. Нити су икада могли проверити колика је права цена њихове муке.

Сада, када полако јењава читава халабука око Барбалића и нарочито Баровића, може се потражити и главна личност за коју је све ово, у ствари, и покренуто.

Требало је свеобухватном дискредитацијом Војислава Шешеља створити што више слободног простора за главног фаворита западњачке антисрпске политике. У савезу са локалним усташама и онима који имају иста задужења на вишем нивоу, у "независним" медијима, Запад је учинио све како би на крају приче стигао витез на белом коњу, оличен у лицу Зорана Бишћина. Зато је овај поклоник Запада испочетка и деловао уздржано, исто као када су студенти изашли на београдске улице, иако их је организовала и водила његова "поштена" странка. Све у стилу "то није страначки протест", баш као и сада.

Само, у овом случају, једну чињеницу је занемарио, чињеницу због које је пропала читава акција. Колико год покушавали да докажу супротно, Земун је, ипак, део Србије.

Зоран Ђукић

МИ СМО ПРАВА ДЕСНИЦА

Радио Б-92 и радио станице чланице асоцијације независних електронских медија, добар дан и добро дошли у интервју Радија Б-92. Моје име је Бојана Лекић, а наш данашњи гост је председник Српске радикалне странке др Војислав Шешељ.

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

ДР
ВОЈИСЛАВ
ШЕШЕЉ

ЗА ПРЕДСЕДНИКА!

● Господине Шешељ добро дошли у прву емисију у којој учествујете уједно на радију Б-92 и на још 16 станица. Претпостављам да ће вам то бити драго с обзиром да сте човек који воли да буде присутан у јавности, и поред чињеница да вас сада има много више на програмима радио телевизије Србије. Да ли сте ви стварно на плати у РС-у као што људи мисле. Кажу има-те једну емисију недељно?

Др Шешељ: Ја се трудим да гостујем на свим радио и телевизијским станицама на којима је то могуће. И од 10. јануара до данас сам имао 92 емисије. Ово ми је 93. емисија. Што се тиче државне телевизије кажете да нас радикале, или мене лично, има много, то није истина. Имате лош фактор за поређење. Раније нас није било никако, па вам се сада чини да нас је много.

● Ви не чујете добро, ја сам рекла има вас више.

Др Шешељ: Рекли сте много више.

● А-ха, добро.

Др Шешељ: Нема нас много више. Поредите са нулом и зато изгледа да нас има много.

● Али вам је велика стопа раста.

Др Шешељ: Али нас је веома мало на државној телевизији и на државном радију. Мало је попустила медијска блокада, али она и даље постоји. А ви помињете једну једину емисију, у њој се заправо једино и појављујемо. Понекад мало дају, по пола минута отприлике, у инфромативним емисијама са наших конференција за штампу и то је све. Та једна емисија замишљена као дијалог председника политичких странака. И сви ми председници парламентарних политичких странака наине добијамо позив за учешће. Некада су се неки председници одазивали, одазива се Коштуница, Весна Пешић, некада се Љубиша Ристић одазивао а сви други избегавају. Боје се јавног суочавања. Ја не видим који би био други разлог. Смисао емисије је да сви председници политичких странака покажу колико се разумеју у различите економске, поли-

Избирљива ТВ
– медијска блокада и даља постоји

тичке и друге проблеме. А не да пошаљу стручњака, рецимо некада Кош-туница пошаље проф. Ранковића који уопште није члан Демократске странке Србије. Као стручњака га пошаље. Па није то дијалог стручњака, онда би се позивали истакнути стручњаци из те области. Овде је баш циљ да се покажу председници странака шта знају, шта умеју.

- Али с обзиром да друге стране не шаљу председнике, па ни чланице владајуће коалиције, мислим на социјалисте, који не шаљу председника који могу да имају изговор да је то и председник Србије.

Др Шешељ: Могли би Вучелића да пошаљу, па ни једном га нису послали.

Доминација српских радикала

- Управо то хоћу да вам кажем, значи пошаљу људе који су нижег ранга по функцији, а по интелекту да ли вам одговарају? Имали сте прилике да се суочавате са разноразним људима. Раније сте водили рачуна о томе да вам пандан буде и по функцији равноправан.

Др Шешељ: Никада ја не знам ко ће доћи као представник неке друге странке док се не пађемо у студију Телевизије Београд. А ово прошли пут што се десило заиста је било крајње скандалозно. Послали су чиновника из неког министарства.

- Је ли вама то није неподштавајуће?

Др Шешељ: Зашто би мени било неподштавајуће. Мени је битно да то има одговарајућег одјека у јавности. Сва истраживања и све анализе говоре да захваљујући тим емисијама расте рејтинг Српске радикалне странке. Ако друге странке нису у стању да пошаљу своје лидере, ако друге странке нису у стању да воде дијалог о тим озбиљним темама, онда је то њихов проблем. Ми смо показали да доминирамо по свим питањима. Да једини знамо шта хоћемо. Да имамо козистентан и кохерентан програм, а други га немају. Ми смо били сведоци у тим емисијама да се и представници опозиционих странака залажу за неке етатистичке концепте. А вербално они су против етатистичког концепта они, су за доследну приватизацију, они су

за слободну тржишну привреду итд. А на конкретном питању падају.

Уживо у медијима.

- Шта мислите до када ће вас пуштају Радио телевизија Србије у јавност?

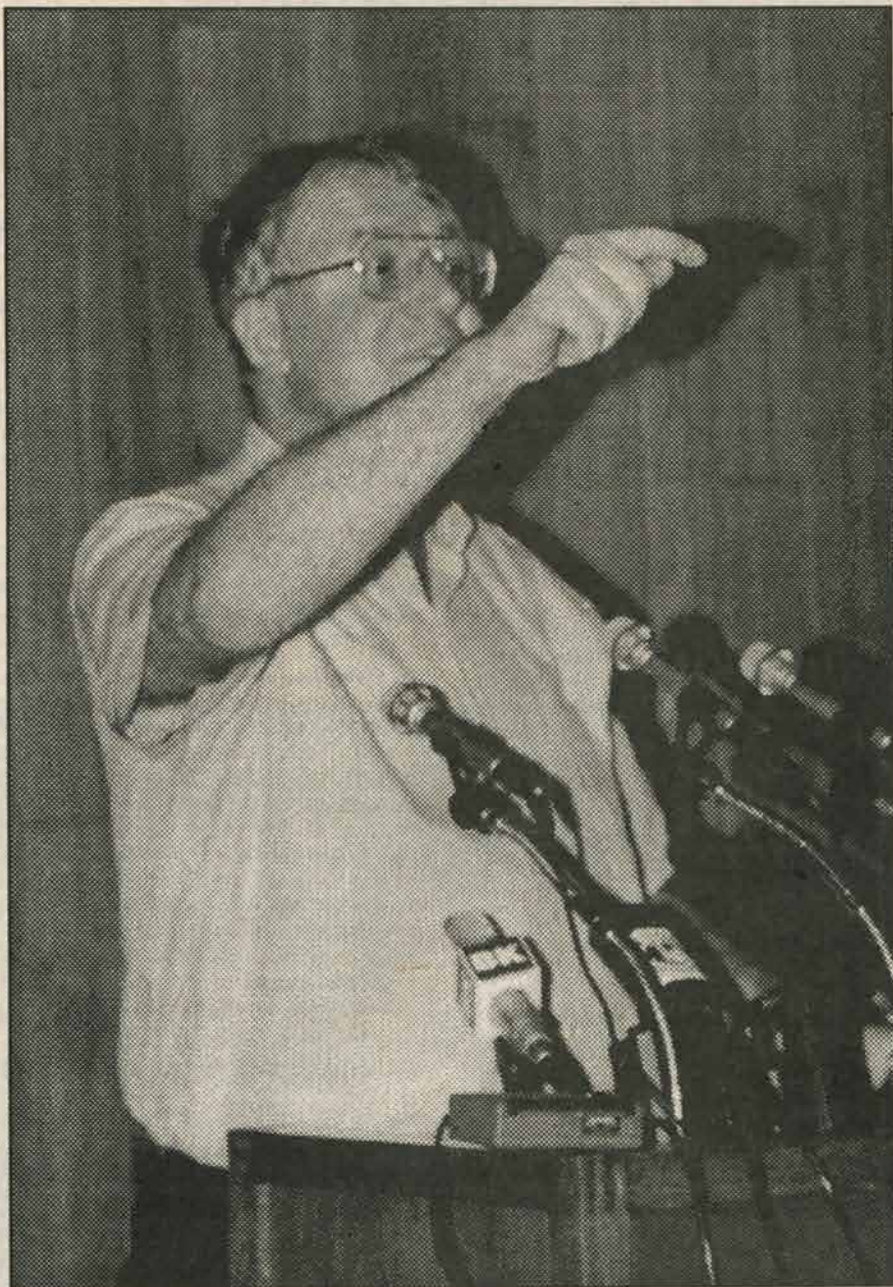
Др Шешељ: Не знам, то питање и ја себи непрекидно постављам. Очигледно је да су социјалисти кренули у неку офанзиву против радикала. Да сада на државној телевизији намештају неке емисије против нас. Звали су ме да дам изјаву за неку емисију у београдском програму, где су хтели да нападну ово наше претварање пољопривредног земљишта у грађевинско. Ја сам одбио, рекао сам да прихватим само да гостујем уживо, да говорим уживо, а не да ми они тамо калем речи, да секу, да извитопере итд. дакле, не бежим ни од једног медија али уживо, директно у програм, без цензуре.

- Не питам вас то случајно, наине постојало је уверење, мислим да сте ви мислили да и ту има разлога, да вас наине, државна телевизија пушта онолико колико можете да помогнете социјалистима. Углавном су тонски сегменти са ваших конференција за новинаре били уперени против коалиције "Заједно", и ако сте стално подвлачили да ви на истим тим конференцијама нападаете и социјалисте. Они наравно, тај део не пуштају. Да ли ваши остали поступци сада иду на руку Социјалистичкој партији Србије?

Др Шешељ: Ја мислим да им ништа не иде на руку, што радикали раде. У једном тренутку они су изгубили гла-

Лидер српских радикала је једини председник странке који не избегава јавна сучељавања

Наш циљ је да срушимо Милошевића,
Социјалистичку партију и цели леви блок са власти

ву, уплашили су се много. Нашли су се у заиста тешкој ситуацији. Они су уздрмани. Они сваки ублажавањем медијске блокаде морају рачунати с тим да ће се и радикали појавити у медијима. А нисмо ми криви што најбоље, у односу на све друге странке користимо медијско појављивање. Неки страначки лидери треба да беже од телевизије. Они се упропасте на телевизији. Ви знате који су то, нема потребе да сада прозивамо било кога.

- Да ли им штети то што се ви појављујете у медијима, то вас пуга са обзиром на идеје које у последње време заступате ја немам тај утисак.

Др Шешељ: Зависи од тога на које идеје мислите. Али ви сте видели да се у свакој тој телевизијској емисији понашам у складу са програмом Српске радикалне странке. Када се неко супротстави програму ја се с њим ухва-

тим у коштац, не гледајући из које је он странке. Некада је на тапету јуловач, некада социјалиста, некада Нова демократија, некада Српски покрет обнове, некада један или други демократа, некада представник Грађанског савеза. Ја тамо заступах страначки програм, програм Српске радикалне странке. И супротстављам се неким другим погрешним варијантама, по нашем мишљењу. Гледам да успоставим неку равнотежу. Политика Српске радикалне странке је таква, политика подједнаке дистанце према режиму односно левом блоку и коалицији "Заједно". С тим што је једна тензија ослабила и то је очигледно. Тензија која је постојала у условима потпуне медијске блокаде, безразложних агресивних прогона српских радикала, хапшења, батинања итд. Нема потребе да постоји у ситуацији када та

медијска блокада помало попусти и када, колико толико, можемо нормално да функционишемо као опозициона политичка партија.

- Једно време сте подржавали Социјалистичку партију Србије и то сте тумачили тиме када више то нисте радили, вашом доследношћу а њиховом недоследношћу односно напуштањем једног националног програма од стране Слободана Милошевића. Не сећам се гада сте ка напали. Је ли то значи да вам се сада чини да је његов национални програм у реду?

Др Шешељ: Никада ми нисмо подржавали Социјалистичку партију Србије. Подржавали смо само Слободана Милошевића, до половине 1993. године. Наш разлаз је био по питању Венс-Овеновог плана. Касније када је он све отвореније почео да мења своју националну политику, сукоб је директан, жесток. Сукоб је био неизбежан, мала смо ми покушавали да нађемо заједнички језик

- Па је ли се сада вратио, по вама, на исправну националну политику?

Др Шешељ: Не мислим да се вратио на исправну националну политику, чак и када би се потпуно вратио ја му никада не могу заборавити Српску Крајину рецимо, или трећину Републике Српске. Према томе, никада се више не може десити да Српска радикална странка подржи Слободана Милошевића онако како га је подржавала од 1991-1993. године.

- А шта је разлог да га не напада?

Др Шешељ: Српска радикална странка напада Слободана Милошевића

- Је ли се поправио?

Др Шешељ: Ми и даље истичемо да је наш циљ да га што пре оборимо са власти мирољубивим путем.

- У чему се састоје ти напади?

Др Шешељ: Састоје се у критикама свих аспеката унутрашње и спољне политике режима у Београду, режима који је под његовом контролом.

- На пример шта сте то критиковали у последње време?

Др Шешељ: Рецимо, критиковали смо то што није била расписана јавна лицитација поводом продаје дела телефоније, за 49%. Чак смо директно износили, мала немамо неког доказа, сумњу да су умешани прсти некога ко је узео извесну провизију, јер знамо да су у свету уобичајене провизије код склапања таквих уговора. Било нам је сумњиво и одмах смо то саопштили зашто нема јавне лицитације. Затим, напали смо намеру режима поводом располагања тим новцем. Они се спремају да тај новац поделе лобију СПС-ЈУЛ директора. Тај новац ће у крајњем исходу да заврши на Кипру као и до сада. Уместо да се тај новац искористи да држава измири своје обавезе. Не може држава да инвестира док не

Пукла тиква – коалиција на папиру

плати оно што дугује пензионерима, што дугује здравственим радницима, што дугује професорима и учитељима, што дугује официрима, полицијцима, што дугује другим друштвеним делатностима, које се финансирају из јавних прихода, односно из буџета. Јер ово је један облик јавних прихода када се прода део државне имовине. Да не говоримо о старој девизној штедњи и другим потраживањима према држави на које грађани имају право. То су вам рецимо два примера, сада можемо да идемо редом.

Срушити леви блок

- Сада звучите као Ђинђић 1993. године, овај режим није добар али нигде ту нема Слободана Милошевића. Знамо ми како изгледају ваше кампање када ви нападате директно човека, рецимо у овом случају Милошевића.

Др Шешељ: Када нападамо директно, онда имамо посебан разлог што га нападамо, то сам вам рекао.

- Имам два питања.

Др Шешељ: Ако опет Милошевић почне да хапси и прогони радикале, ако опет заведе директну медијску блокаду, ми ћемо опет кренути истим методом као раније. Друго, има још један разлог због којег нисмо онако жестоки какви смо били 1994, 1995, 1996. године.

- А то је?

Др Шешељ: Тада је Слободан Милошевић уживао подршку Американаца и других западних сила. Сада када

су се Американци и друге западне силе окренуле против њега...

- У чему се огледа то окретање против њега?

Др Шешељ: Окренули су се против њега и то окретање се огледа у њиховој директној и потпуној подршци овим зимским демонстрацијама у Београду.

- На његов позив су дошли, то хоћу да кажем.

Др Шешељ: Дошли су на његов позив само формално у тренутку када он није знао како да изађе из те критичне ситуације.

- Од када сте ви меки према онима који не знају да изађу из ситуације?

Др Шешељ: Нисам ја мек, само водим рачуна о успостављању извесне равнотеже. Нама је циљ да срушимо Слободана Милошевића, Социјалистичку партију и цели леви блок са власти. И да ми дођемо на њихово место. Да ми дођемо на власт. А не ми да срушимо а да некима који су још гори створимо услове да се власти дочепају. Е, ми о томе водимо рачуна. Уосталом, показало се да је та политика Српске радикалне странке веома исправна. Који је доказ за ову моју тезу? Доказ је тај да нам по свим истраживањима јавног мњења расте страначки рејтинг. А и мој рејтинг, као председничког кандидата, такође, је у сталном поресту. Значи, народ цени нашу политику, народ је разумео и народ је све више подржава. То је за нас критеријум исправности политичке оријентације.

- С обзиром да памтимо и једно и друго, знамо да вам је највећи рејтинг био онда када сте били уз Слободана Милошевића. Хајде да не кажемо уз Социјалистичку партију. Према томе не видимо шта је ту зачуђујуће.

Др Шешељ: Једну другу ствар морате да имате у виду. Слободан Милошевић није више онако јак политички како је то било 1993. године, а када смо кренули тада против Слободана Милошевића народ нас није разумео и није нам веровао. Сада нам народ све више верује. Не може се ситуација из 1997. године поредити са оном из 1993. године. То је неупоредиво.

"Заједно" није алтернатива власти

- Да ли мислите да је потребно да имате подједнаку дистанцу? Зар тако проценујете однос политичких снага?

Др Шешељ: То је била веома исправна оријентација. Видите шта би се десило са нама да смо случајно неком грешком ушли у коалицију "Заједно". Делили бисмо судбину странака из коалиције "Заједно". Они не могу да се договоре ни око расподеле мандата у Савезној скупштини, је ли тако, а ту коалицију су формирали да би освојили што више посланичких мандата у Савезном парламенту. И сада, освојили су један поприличан број. Не онолико колико су очекивали. Нису имали онолико гласова колико су имали

Весна Пешић одсвирала своје – мале странке без шанси на изборима

1993. године, него су пола милиона гласова изгубили, али ипак то је значајан број посланичких мандата, а они нису у стању да их поделе. Ево вам један доказ да је било паметно што нисмо ушли са њима у коалицију. На страну програмска оријентација.

- Да ли то значи да процењујете да сте подједнако угрожени са обе стране, односно да је њихов однос снага јачи?

Др Шешел: Не, нисмо уопште угрожени. Српски народ, грађани Србије су угрожени лошом влашћу и лошим делом опозиције за коју се у једном тренутку мислило, поготово у свету, а и у нашим медијима, да је најзначајнији део. И да је једина алтернатива власти. Не заборавите ми смо бар 100.000 гласова имали мање прошле године због тога су многи под утиском медија, да немамо никакве шансе, јер су медији народу вештачки представљали ситуацију као да постоје само две озбиљне варијанте, леви блок и коалиција "Заједно". И ништа више. Сада више таква ситуација не постоји. Медији је не могу вештачки створити. Сада је очигледно да постоји леви блок и да постоји Српска радикална странка. А ко ће преживети од других опозиционих странака то ће тек избори показати. Ја верујем да ће само две преживети. Могу одмах да типујем на то.

- Хајде типујте.

Др Шешел: Преживеће Српски покрет обнове и Демократска странка. Све остало је вештачки створено, све остало је врло тешко. Не зато што ја мислим да су оне јаке и снажне странке, него зато што имају извесно реал-

но утемељење, колико видећемо на изборима.

Изборни услови

- Онда испада да вам је главни противник режим. У том смислу враћамо се на услове које диктира овај режим. На изборне услове којима ви, колико се ја сећам, нисте били задовољни и слагали смо се ту са осталом опозицијом да изборни услови нису како треба. Можда једна од најбољих аргументација, да вам нешто и подиђем, али да кажемо да је тако, везано је за повећање броја изборних јединица од 9 на 29, а мишљење против таквог повећања било је управо ваше. Све са прорачунима и правним објашњењима и свим осталим. И сада ви онако мушки лупите руком о сто и кажете, ми не дамо више од 29. А више вам и не траже.

Др Шешел: Видите ми смо се супротстављали доказивали како је то нерегуларно, незаконито, противустановно итд. А шта је урадила коалиција "Заједно"? Њени челници су одмах дали изјаву да су они задовољни да баш такав систем њима одговара, да ће они тако лакше победити социјалисте.

- У, па није тако било.
- Др Шешел: Како није било?
- Рекли су исто да се не слажу са тим, а то што излазе на изборе то је већ њихов проблем.
- Др Шешел: Није тачно, похвалили су. Немојте да вас подсећам.
- Добро, имам ја тонски записано, није битно објасните ми мени зашто сада ви тако...
- Др Шешел: У новинама је објављено.
- Зашто се тако мушки супротстављате и пристајете на то?

Др Шешел: Када су све странке пристале на 29 на савезном нивоу поставља се питање а што онда не би пристали на 29 на републичком нивоу. Ми смо рекли да је то крајња граница подношљивог и при томе остајемо. 29 изборних јединица задржава основне принципе пропорционалности. То значи ако остану исте изборне јединице, као за савезне изборе, да ће се у једној бирати између 7-12 посланика. А то је нешто слично ономе што смо раније имали на савезном нивоу. Тамо се отприлике толико бирало са изузетком Београда где се бирало укупно 20.

За и против бојкота избора

- Јесте ли ви проценили, због резултата које сте постигли на савезном нивоу, да вама, у ствари, то не штети, или је то један од разлога да се не супротстављате режиму ако не морате.
- Др Шешел: Не штети нам то. Ми се свуда супротстављамо режиму где сматрамо да је то паметно, где сматра-

мо да за то има потребе. Да смо у праву. Овде нема разлога да се супротстављамо, ако буде само 29. Питање је других изборних услова и је даље актуелно. Ту смо читав низ упозорења изнели према режиму, на овом последњем састанку у Влади Србије, и саопштили смо их јавности. Ја сам то рекао новинарима и пре и после усвајања 29 изборних јединица.

- Хоћете ли изаћи под таквим условима?

Др Шешел: Под којим условима?

- Овим осталим са којима се не слажете?

Др Шешел: Видите, услови из прошле године су отприлике на равни нуле. Ако се услови погоршају, у односу на прошлу годину, отвара се питање бојкота. Ако су услови бољи него прошле године, онда се поставља питање, зашто би сада бојкотовали изборе а прошле године нисмо.

Услови су већ сада бољи него што су били прошле године. Пред прошле изборе имали смо три године апсолутне медијске блокаде. Сада је та медијска блокада попустила, мало је попустила али осетно. Дакле, тај аргумент се губи.

- Да ли процењујете...

Др Шешел: Друго, постигли смо сагласност свих странака код финансирања, да се пола износа распоређује само парламентарним странкама, према броју садашњих посланичких мандата пре избора, а друга половина да се распоређује по броју освојених мандата након избора. То је осетан помак у односу на претходно стање. И раније су се озбиљне суме издвајале за изборе али то би онда режим поделио овим вештачким безначајним странкама које би само засветлуцале, прошле кроз кампању, не остављајући никаквих трагова, али узеле новац који је, заправо био намењен другим опозиционим странкама. То је, рецимо, конкретан помак напред. Не можемо а да сакријемо своје задовољство, зашто бисмо? То је већ нешто озбиљно. Добили смо гаранције да ће се посебне емисије сучељавања организовати за представнике парламентарних странака, а посебне за сада непарламентарне странке. Добили смо гаранције да ће...

- Усне гаранције?

Др Шешел: Усне гаранције, знате, али усне су исто што и писмене. Шта значи, где ћете ви изгањати ако добијете писмену гаранцију, и то пред којим судом после, када у нашој земљи не постоји правосудни систем. Ово је неки политички аргумент који већ имамо, обећали сте а не дате. И то можемо да потежемо непрекидно. То је једино што нама преостаје. Онда, каква је разлика између усне и писмене гаранције? Она једноставно не постоји. Та гаранција може за нас бити

Да ли ће имати "петљу" за ТВ дуел са лидером српских радикала?

политичко средство, уколико режим прекрши обећање.

Добили смо обећање и гаранцију да ће се посебне емисије организовати за сучељавање председничких кандидата. Добили смо гаранцију да ће свака странка имати много веће време за самостално презентовање и да ће свака странка моћи сама да креира тај програм. Значи, да донесе снимљени материјал и да га емитује у тој својој минутажи коју добије.

За дуел са социјалистом

- Да ли заиста можете да замислите да ћете се наћи у студију са председничким кандидатом Социјалистичке партије Србије?

Др Шешелј: Ја већ тако нешто замисљам. Већ размисљам који би био кандидат, да ли ће то бити Зоран Лилић, да ли ће то бити Милорад Вучелић, да ли ће то бити Драган Томић. Помињу се и други кандидати укључујући Богдана Трифуновића, Слободана Унковича и тако даље.

- И кога би највише волели?

Др Шешелј: Нећу о томе да се изјашњавам. Ја сматрам да ми радикали можемо да потучемо сваког њиховог кандидата. А ко ће бити видећемо. То треба они да одлуче и зашто бисмо се ми унапред изјашњавали ко би нама био најпогоднији.

- То значи да нема ништа од оне приче?

Др Шешелј: Уколико кандидат Социјалистичке партије избегне сучељавање са опозиционим кандидатима за председничку функцију, онда он сам губи на томе. Не може он да се постави онако како се постављао Слободан Милошевић 1990 или 1992. Године. Па чак да се одрекне и оног свог термина самосталног представљања од сат времена, да каже нека то буде нека позо-

ришна представа њему то не треба итд. Ниједан више неће бити у оној ситуацији у каквој је био Слободан Милошевић. Мора грчевито да размисли о сваком свом поступку, о сваком минути, о свакој секунди појављивања на телевизији.

- Да ли то значи да нема ништа од оне приче да ћете ви бити противкандидат Милошевића за савезну функцију?

Др Шешелј: Не могу да му будем противкандидат јер избори за савезног председника иду по садашњем Уставу, дакле, бира га парламент. Бесмислено је да му будем противкандидат ако наша странка сада има само 16 посланичких мандата у Савезној скупштини. А да је Устав променен онда би Централна отаџбинска управа заседала и одлучивала ко би био противкандидат Милошевићу. Ми бисмо сигурно имали противкандидата.

- Морам да вас вратим у овом делу...

Др Шешелј: А зашто се супротстављамо, ако вас и то интересује, промени Устава у том погледу. Зато што смо ми по програму Српске радикалне странке, искључиво за парламентаран

облик уређења. Дакле, за ситуацију у којој је парламент врхунски орган власти, где парламент бира шефа државе, да би тај шеф државе могао и да одговара парламенту, и да би га парламент по потреби могао и сменити. И то је демократскији облик власти од председничког система, где председник има свувише овлашћења. Тај председнички систем полако израста у аутократски.

Косметски изборни синдром

- Морам да вас вратим на најмање две ствари, везано за могућност напада директно на Слободана Милошевића, односно режим који он оплођује, уколико сте доследни ономе што сте раније говорили. А пропо националне линије, јутрос сам прелиставала неке ваше интервјуе из неких ранијих година, и тамо сте били врло жестоки по питању Косова посебно по питању повратка аутономије Косову и Устава из 1974. године. Оно што се сада збива управо наводи на то да ће се нешто слично десити, односно да ће се Косову вратити аутономија најмање тога типа. Не сећам се да сте нешто

Косметски чвор – Српска радикална странка се залаже за укидање свих аутономија

жестоко изговорили на рачун председника који, сво, своју капмању поново почиње на Косову.

Др Шешел: Ми смо критиковали почетак Милошевићеве кампање на Косову. Ја сам то урадио у неколико наврата. Помнио сам баш то као злоупотребу да је Слободан Милошевић имао 40-то минутни прилог у ударном термину државног дневника. То можете да проверите код Војислава Коштунице, код Шандора Пала, који су били присутни у Влади Србије када сам и тамо поновио. То је једна злоупотреба. Не би била злоупотреба да је нама опозиционим представницима дао пропорционалну минутажу, па ако он иде 40 минута да Српска радикална странка добије 25 минута, да друге странке добију саобразно својој политичкој снази. Рецимо, прво смо то критиковали, прво смо то напали.

Друго, немамо ми ништа против да Слободан Милошевић води ту председничку кампању, то је његово политичко право, али, морају представници других странака имати пропорционалну заступљеност у јавним медијима.

Слободан Милошевић нигде није најавио своју сагласност са враћањем уставних решења из 1974. Године. Не могу ја њега унапред нападати за нешто на шта он још није пристао. Ми смо сумњичиви да би могао да пристаје на то, постоји опасност да пристаје, али да видимо прво конкретна нека решења која ће се понудити.

Српска радикална странка остаје при томе да се залаже за укидање свих аутономија. То је наше кључно политичко опредељење и ми од тога не одустајемо.

Група хоштаплера за аутономију

- Јесте ли видели, ја мислим да јесте, истраживања везана за Војводину. Тамо је вама скочио рејтинг, у односу на претходни период, али је исто тако скочило веома много расположење бирача, управо за неку врсту аутономије Војводине, на овај или на онај начин. Може ли вас то коштати на том подручју?

Др Шешел: Не. Мислим да то расположење у прилог већег степена аутономије Војводине није реално утемељено на некој чврстој оријентацији. Мислим да се под разним притисцима представници, односно припадници националних мањина преваходно за то опредељују. Група хоштаплера се налази на челу оних странака које се залажу за такву опцију. То је једини начин да они дођу до извесног броја посланичких мандата. Ми се трудимо да припадницима националних мањина објаснимо да је то заправо једна погрешна оријентација. Прво, за њих је погрешна јер ако је Војводина аутономна, ако има висок степен аутономије опет су Срби у велици. Уместо да једна булумента вла-

да у Београду, та булумента се успоставља и у Новом Саду, а принципијелне разлике нема. Ако идемо на потпуно демократизацију онда са тог демократског политичког аспекта уопште није битно да ли је центар власти у Београду или у Новом Саду, а са економског аспекта је веома важно, јер се не дуплирају државне функције и смањују се трошкови. Зашто би ти трошкови били повећавани? Ваљда је паметно да се смањују.

- Мислите да ће та прича да успе тако?

Др Шешел: Због тога се залажемо и за смањивање броја општина у Србији.

Босански времеплов

- О смањивању броја општина у Србији али и месних заједница, ћемо нешто касније. Само ме интересује још једна ствар, а пропо ове приче о националним интересима, у периоду жестоког напада на Слободана Милошевића дешавало се нешто на шта подсећа садашње збивање у Републици Српској. Наиме, тада се то звало септембар 1993. Ви сте ту акцију назвали пучем који је режиран из Београда. Били сте веома жестоки у том нападу на режим. Ових дана стичемо потпуно другу врсту приче везану за ваше тумачење збивања у Републици Српској, и не знам ко је сада ту наиван?

Др Шешел: Наше тумачење је исто. Прво очигледно је, и на крају је и доказано, да је бањалучки покушај пуча режиран из Београда. И то је утврдила и државна комисија Републике Српске.

- А ви сада не видите улогу Београда у овим збивањима?

Др Шешел: Полако, само мало стрпљења, имамо још доста времена. И то је доказала државна комисија Републике Српске а њен извештај никада није обелодањен из спољнополитичких разлога. Ту је све било јасно. Када смо ми раскрикали у Савезној Скупштини позадину бањалучког пуча, пуч је одмах спласнуо. Циљ је био да се обори режим Радована Караџића због његове непослушности према Београду. Сада се нешто друго дешава. Дешава се слично. Умешани су страни прсти, али не из Београда, него прсти великих сила. Очигледно је да су одмах Американци и Немци и друге западне силе пожуриле да подрже Биљану Плавшић. Друго, очигледно је да је подстигач на противуставне потезе. Она не може да распусти Народну скупштину, како Устав каже, без претходно прибављеног мишљења председника Владе и председника Народне скупштине.

- Добро, о томе ће одлучити Уставни суд

Др Шешел: Не могу ја да чекам Уставни суд, ваљда ја улазим као политичар и као правник.

- Не, то је тачно одређено. Јесте ли видели да господин Крајишник није дао добро образложење за то.

Др Шешел: Пустите ви то, нисам ја овде да заступам Крајишника. Ја овде износим свој став, а тај став износим на основу читања Устава Републике Српске. Док се не прибави то мишљење не може се распусти Народна скупштина. Сада ви можете да кажете, а мишљење може бити и позитивно и негативно, па без обзира, на то она поступа према свом нахођењу. Јесте, али ово је ипак једна врста уставног ограничења председника Републике. Ако Устав каже да се претходно прибавља мишљење председника Владе и председника Народне Скупштине, онда

Бањалука '93. – септембарски пуч режиран је из Београда

Плавшићкин тероризам – бомбом против српског радикала Пантелије Дамјановића

је Устав имао нешто у виду да постигне једном таквом одредбом. Нису уставнописци ваљда без везе убацили неки члан или у садржај неког члана нека питања. Друго, очигледно је да Биљану Плавшић подржавају сви непријатељи српског народа, не само западне силе него и муслимани и Хрвати. Сви медији у муслиманско хрватској федерацији су на страни Биљане Плавшић. И сви издајници из Београда данас подржавају Биљану Плавшић. То је ваљда битно. Ваљда нас и то учвршћује у уверењу да треба да се супротставимо Биљану Плавшић. А на јавни позив Биљане Плавшић на терористичке акције, ноћас је бачена бомба на кућу Пантелије Дамјановића, члана Централне отаџбинске управе Српске радикалне странке нашег народног посланика у парламенту Републике Српске и шефа посланичке групе.

Тактизирање Милошевића

- Кажите ми мени, пошто је врло тешко установити овако паушално, лако је изрећи ко је издајник, али одакле вама идеја да сада Београд нема интерес у читавој овој причи. Да ли ви заиста верујете да Милошевић сада стварно подржава Крајишника и Караџића, односно паљанску опцију. Ако да реците ми зашто?

Др Шешелј: Ја мислим да Милошевић ту заправо никога не подржава, да се он држи по страни. Милошевићу ово што се дешава у Републици Српској квари планове.

- Медији дефинитивно дају подршку страни са Пала

Др Шешелј: Не, погледајте како се наша Социјалистичка партија Републике Српске. Живко Радишић је учествовао на митингу подршке Биљани Плавшић. Ја мислим да Милошевић покушава неки став неутралности одредити. И да се тако и понаша. У првом тренутку није схватио каква је позадина понашања Биљане Плавшић, био је спреман да помогне режиму са Пала, у елиминисању Биљане Плавшић итд. Када је видео колико су Американци и друге западне силе запели да подрже Биљану Плавшић, Милошевић се повукао из тога. Милошевић покушава да држи неку равнотежу и сада је у ставу ишчекивања ко ће однети превагу.

- Сви кажу да, потврђено је...

Др Шешелј: Само се Српска радикална странка категорички изјаснила против Биљане Плавшић, а подржала легитимне и легалне органе власти на Палама. Без обзира што ми сматрамо да је у неким оптужбама Биљана Плавшић у праву, али она је закаснила са тим оптужбама.

- Мислите ли да је боље икада него икада?

Др Шешелј: Не. Када смо ми изрицали те оптужбе, поводом алуминијумске афере и афере са голфовима, ви се вероватно тога сећате, Биљана Плавшић је чутала. Она сада покреће те афере из праšине да би постигла неки циљ који је супротан интересима Републике Српске. Ми сматрамо да многе ствари треба да се разјасне у политичком врху Републике Српске, многе негативне појаве да се елиминишу, али не по цену рушења Републике Српске.

- Она управо иступа са другачијим ставовима. Али нешто ме друго интересује у свој причи. Ви сте увек човек који тврди да имате добре изворе информисања па да стварно то видимо. Наиме, потврђено је, да се Милошевић срео са Караџићем 5-6 пута у претходном периоду, упркос свим овим забранама, да то наравно знају и стране силе, а није ми небитно у овој причи.

Др Шешелј: Ја лично у то не верујем, да вам искрено кажем.

- Веровали ви или не...

Др Шешелј: Ја сам повремено у контакту са Радованом Караџићем никада ми то није потврдио. Ја у то не верујем. Ја не верујем да је Радован Караџић прелазио преко Дрине.

Лаже и паралаже Американаца

- Зашто то не верујете?

Др Шешелј: Не верујем знајући природу односа између њега и Слободана Милошевића. Ја мислим прво да Милошевић на себе не би преузео такав ризик. А Милошевић се нашао у једној чудној ситуацији. Западне силе су

почеле да хапсе људе за које нико никада није могао сањати да би могли бити ухапшени, попут Славка Докмановића. Милошевић бежи од људи који су унапред прозвани од стране Запада као ратни злочинци, којима Запад прети насилним хапшењем, екстрадицијом итд. Бежи од таквих људи то је очигледно. Али се нашао у чуду.

- Шта мислите зашто бежи?

Др Шешелј: Зато што се боји да га Запад не доведе у неку везу са тим људима, и Запад га већ доводи у директну везу. А сада замислите ситуацију у којој хапсе човека.

- Са разлогом или без?

Др Шешелј: За кога нико никада није могао сањати да би могао бити оптужен за ратне злочине. Човека за кога ја знам да је велика кукавица, да би се могла онесвестио када би му неко дао нож да закоље пиле и показао како се то ради итд. Е, сада када Славка Докмановића неко осуди за ратни злочин, замислите како то изгледа трагично. Друго, тај Славко Докмановић је служио до краја режиму у Београду, у процесу предаје Републике Српске Крајине, предаје Хрватима и Американцима. Он је један од потписника Ердутског споразума.

- То значи да вам га није жао.

Др Шешелј: Није ми га жао. Мени није жао ни генерала Милета Мркшића, али сам у принципу против. Није ми га лично жао, не могу да патим због тога, али сам лично против тога да се иједан Србин испоручује Хашком трибуналу, па и генерал Миле Мркшић коме бих иначе судио у Београду због издаје и предаје Републике Српске Крајине.

- Има ли Милошевић разлога да се боји тога, и мислите ли да то може да негативно утиче на збивања у Србији?

Др Шешелј: Ја мислим да Милошевић још није начисто какве су крајње намере Американаца. Он је Американцима много попустио целе 1993, 1994. и 1995. године, убеђен да ће Американци одржати своја обећања према њему. Да ће га оставити на миру, да ће постати њихов човек на Балкану, да ће га подржати итд. Американци су га преварили. Тражили су од њега да жртвује републику Српску Крајину и трећину Републике Српске, а заузврат му обећали да неће дирати Косово и Метохију, Санџак и Војводину. Чим је он испунио свој део договора Американци су га слагали и кренули офанзивно и на Косово и на Санџак.

Он је сада схватио да договори са њима не вреде. Друго из ових зимских збивања схватио је, заправо, да Американци са њим не играју на дугу стазу. Шта се десило у новембру прошле године? Десило се нешто у много блажој форми слично ономе што су Американци заједно са Милошевићем

Тонске варијације

Шеф Стејт департмента Медлин Олбрајт – Американци су пожурили да подрже Биљану Плавшић

радили на изборима у Републици Српској у септембру месецу. Овде је режим фалсификовао изборне резултате избеглих Срба па је испало да су скоро сви они гласали за Социјалистичку партију Републике Српске. Американци су, заједно са другим западним силама, фалсификовали гласове муслимана, у њиховима их довлачили у Републику Српску итд. Ту је режим са Пала био веома вешт, знао је да контрира тим фалсификатима, па је испало да је у Републици Српској на изборе изашло 111% грађана. Мада знамо у нормалним земљама да никада не изађе више од 70%.

”Игре” процентима

- На пример у Србији, никада више од 104%

Др Шешељ: Када је то било 104%, осим на Косову и Метохији?

- Када је победио Слободан Милошевић последњи пут за председника Србије.

Др Шешељ: 104% није било.

- У сабирању...

Др Шешељ: 104% није било. Мислим да су вам то погрешне информације. Ти подаци су објављени са избора из 1992. године када је победио Ми-

лошевић. Ми смо социјалисте ухватили у краји на Косову и Метохији, и испало је да су социјалисти главна шиптарска странка на Косову и Метохији. Када је реч само о српским гласовима, радикали су већину освојили, социјалисти су ту остали у мањини. Онда су довлачили џакове лажних гласачких листића из шиптарских села и представљали да су Шиптари за њих масовно гласали, и у оним селима у која ни данас Српска полиција ни са тенковима не сме да уђе.

- Имате ли заштиту за ове изборе за то?

Др Шешељ: На Косову и Метохији немамо, јер тамо је српско становништво малобројно и не можемо да покријемо сва бирачка места. Можемо да покријемо она бирачка места где заиста грађани излазе на изборе. Али тамо где избора уопште нема, где уопште Шиптари не изађу, где се уопште не отварају бирачка места, не можемо да све исконтролишемо.

А на Уставном суду смо доказали да су изборни резултати фалсификовани. Чак је један судија Уставног суда изјавио, у току јавне расправе, да ту има елемената за кривично гоњење, међутим пресуда је била одбацивање наше притужбе.

- Можете само да се љутите а нисте баш нешто премного љути на социјалисте.

Др Шешељ: Ја из ове коже не могу да искочим, шта значи то нисам много љут. Увек кажем оно што мислим, чињенице оптужују а не дубина гласа. Знате на један начин ја наступам на јавним митинзима када треба да човек говори повишеним тоном, да виче. Тако се говори на митинзима. На други начин наступам када сам у директном телевизијском дуелу и треба да победим противника. А на трећи начин наступам када мирно разговарам о одређеној теми. Знате, када ја повисим тон, то не значи да сам изгубио контролу и да сам бесан. Увек повисим тон зато што то ситуација захтева, зато што се постиже изванредан ефекат повишеним тоном. Сада у овој емисији, у разговору са вама да повисим тон, људи би се питали да ли сам нормалан.

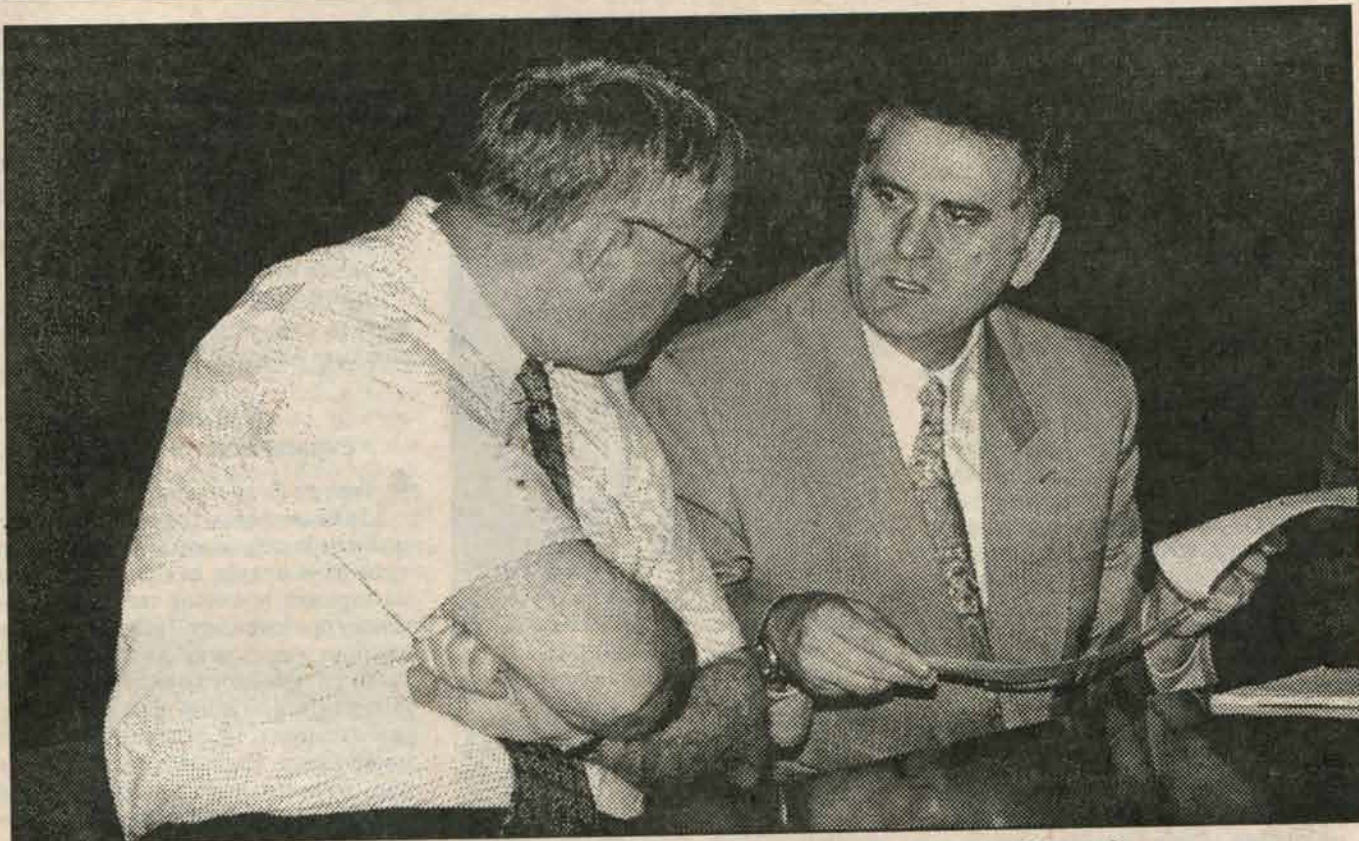
- Одмах бисте изгубили гласове, одмах да вам кажем

Др Шешељ: Никада, ни у једној емисији, када сам разговарао са вама, нисам разговарао повишеним тоном. Је ли тако. А увек сам вам одговорио на сва питања и то директно, и мислим да су ефекти тих емисија показали да сам убедљиво одговарао. То је била и емисија када сам ишчекивао хапшење, и када сам тек изашао из затвора, имали смо неколико радио емисија после тога. Мој начин одговарања на ваша питања био је увек исти.

- Да искористе и наши слушаоци прилику да вас питају, овако када

Фетишизам – Милошевић са својом фотелом за коју је гласало 104% гласача

Председник Странке др Војислав Шешељ и његов заменик Томислав Николић
– никад у идеолошкој диспропорцији

разговарате нормално, телефон је 011/ 3249-292.

Др Шешељ: Увек ја говорим нормално.

● Добро...

Др Шешељ: И када вичем на митингу то није ненормално. Али то је начин говора примерен митингу. Увек је све нормално само зависи од ситуације.

Питања слушалаца

Добро, поштовани слушаоци имате прилику да господина Шешеља питате на телефон 011/3249-292.

Пошто већ имамо слушаоца на вези одмах дајемо могућност слушаоцима. Дobar дан изволите.

Слушалац: Дobar дан. Поздрављам господина Шешеља. Драго ми је што могу да га чујем поново преко Б-92. Ради се о следећем. Пошто се приближавају избори, да ли постоји икаква могућност, пошто ја видим да Српска радикална странка тврдоглаво иде неком својом линијом, али мени се чини да нагињу тотално на лево, да ли постоји могућност да се коначно призову памети и да схвате да је најважније да се овај режим сруши са власти коначно, а после нека се договоре између себе и Српски покрет обнове и Демократска странка и Радикална, нека изделе то царство, али да овај режим практично једанпут оде. Не свиђа ју се у његовој странци практично сви ови људи око њега, не свиђа ми се тај невиђени полтронизам, осим господина Николића који једини има нешто своје. Господин Вучић је почео да прича

потпуно исто као господин Шешељ. Господин Шешељ када прича и када жели да буде најубедљивији, он снизи тон...

● Мислите полтронизам у оквиру странке?

Слушалац: У оквиру странке, у оквиру начина размишљања, у оквиру свега. То су све планирани људи, то је Боже сачувај, мислим људи са испраним мозговима. Изузимам господина Николића и људе које не познајем. Али ови који се експонирају: Вучућ, Драгишић, они само доносе негативне помене господину Шешељу. Пријатно.

● Добро, хвала вам.

Др Шешељ: Знате, господине, ви сте очигледно симпатизер или гласач неке друге политичке партије, претпостављам опозиционе. Отуда ваш такав начин размишљања. Ви сте просито кивни што наша странка својим наступима и својом политиком не иде на руку вашој политичкој партији. Друго, ако иједна политичка партија има оригиналне политичке личности у свом врху, онда је то Српска радикална странка. Господин је признао то за господина Николића.

● Да ли се ви прибојавате Томислава Николића, да то сада разрешимо?

Др Шешељ: Не. Прво зато што су у нашој партији до краја изграђени демократски политички односи. Ми се међусобно договарамо, ми расправљамо, ми понекад сукобимо наша мишљења, али оно, што искристалишемо као

заједнички став, сви заступамо у јавности. Ви никада нећете наћи ситуацију у којој смо Томислав Николић и ја у некој идеолошкој диспропорцији. Да се ја залажем за један став а он за други.

Тандем победника

● Ја вас питам да ли се прибојавате његове популарности?

Др Шешељ: Не. И Српска радикална странка много улаже у популарност Томислава Николића. Друго, 100.000 постера са ликом Томислава Николића је излепљено по целој Србији. Ти постери су сличног облика, сличног дизајна и исте величине као моји постери председничког кандидата. Српска радикална странка, за разлику од других политичких партија, увек је много улагала у своје кадове. Код нас постоји позитивна селекција и код нас постоји, рецимо, други човек у странци, што ни једна друга политичка партија не може да поднесе. Само ако неко други израсте или дође до сукоба он се одваја, формира нову странку итд. То су сви други прошли, прошла је Социјалистичка партија и они су се отарасили, и они су елиминисали свог другог човека који је без сумње био Борислав Јовић. То је прошао Српски покрет обнове. Они с временом на време праве сечу кадрова у својој странци. То је прошла Демократска странка, с тим што је други човек у Демократској странци, сасекао првог човека уз лагану подршку режима, а онда спречава појављивање било ког новог чврва

стог, другог човека. То је прошла Демократска странка Србије са случајем Батић итд. Тога нема само у Српској радикалној странци.

Екстремна десница монархистичке странке

- Шта кажете на ово? Хајдемо кратко само да би што више људи могло да вас пита, да се окрећете налево?

Др Шешељ: То исто није тачно да окрећемо налево. Ми се држимо свога програма. Ми смо странка умерене деснице. Ми једини имамо идеологију. И о томе сам говорио на почетку ове ваше емисије. То показују ови округли столови на државној телевизији. Друге странке крену некада на лево, некада се залажу за етатистичку опшију. И то сам им показао у тим емисијама.

- Ако сте ви странка умерене деснице да ли то значи да на политичкој сцени Србије не постоји права десница?

Др Шешељ: Ми смо права десница. Умерена десница то је права десница.

- Или радикална десница...

Др Шешељ: Екстремна десница то су странке које се залажу за насиље и које примењују насиље у политичкој борби. Екстремна десница су странке монархистичке оријентације. Странке екстремне деснице се залажу за злоупотребу вере и цркве у политичке сврхе. Некада се чак залажу и за принцип теократске деснице итд. Ми смо странка умерене деснице по томе што смо искрено демократски оријентисани, што смо искључиво за мирољубива средства политичке борбе. Али, и што смо за либерални капитализам, за слободну тржишну привреду итд.

- И посебно сте већи републиканци од оних републиканаца.

Др Шешељ: Који су то?

- Који се залажу у старту за Републику. Ви као војвода треба, то је у нашој традицији. То је у радикалној традицији. Сетите се Никола Пашић је непрекидно био у сукобу са монархијом и актуелним краљевима, непрекидно.

- Доста сам вас већ пута питала о томе како то да сте подржавали Долгоруковог и остале, а сада нисте...

Др Шешељ: То једноставно није истина. Када сам ја рекао да Долгоруков треба да буде краљ? Никада. Ја сам само ценито то што је Алексеј II Долгоруков доследно заступао српске националне интересе, радио у прилог српског народа, што се никако не би могло рећи за принца Александра Карађорђевића, који делује против српског народа.

- Само да вас питам, пошто имамо слушаоца на вези...

Др Шешељ: Природа, нашег сусрета са принцем Алексејем Долгоруко-

Новинар Рајко Ђурђевић – монархиста у републиканској странци

вом била је корисна за српски народ у целини, јер смо имали разговор са неким француским бизнисменима, јер тада се први пут рађала идеја о давању у закуп Великог ратног острва. Видите каква је иронија судбине да смо недуго затим, пет година после тога освојили власт у земунској општини, да смо заиста расписивали јавни конкурс за издавање у закуп Великог ратног острва. Али медијском кампањом и режима и коалиције "Заједно" просто су нам поплашили најозбиљније претенденте.

Ратно острво

- А то је разлог што нисте спровели тај план?

Др Шешељ: Не, спровели смо ми тај план, али не онако како смо желели. У последњи моменат нам је као решење искрсла фирма Калварија, која је унапред за годину дана платила закуп, али која неће вероватно имати могућности да инвестира онолико колико би то инвестирала нека моћнија страна фирма. Мада су се ту појавиле неке италијанске фирме, и појавио се дипломатски Голф клуб.

- Па кажу људи ипак сте дали свом човеку...

Др Шешељ: Дали смо ономе ко је једини испуњавао услове на конкурс. Сви остали су се уплашили, повукли нису учествовали на конкурс. Од три фирме које су се пријавиле на конкурс, једина је фирма Калварија била спремна да испуни наше услове, да плати закуп. Друга фирма која се јавила тражила је неколико месеци да је ослободимо плаћања закупа. Трећа је тражила да ми такође финансијски учествујемо у томе и да тражимо банку која би то кредитирала. Ми смо све три пријаве на конкурс објавили у "Земунским новинама". Дакле, држимо се строго принципа јавности и због

тога свака кампања која се поводом неког нашег конкретног потеза покрене у јавности после јењава јер немају аргументе.

- Да ли то, што се ви залажете за Републику, а СПО у овој кампањи искључиво инсистира на монархији, значи да ипак неће доћи до неке сарадње између ваше две странке?

Др Шешељ: Бесмислено је пре избора да говоримо о коалицијама ако мислите на такве облике сарадње.

Предност страначким интересима

- Рецимо на врсту подршке.

Др Шешељ: Друго, ми никада нећемо бити за монархију. Нико нека не рачуна да је могуће да Српска радикална странка промени своју републиканску оријентацију. Треће. Ми у нашој странци имамо неке људе који су истакнути чланови који су искрено за монархију, али јавно прихватају програм странке и не експонирају се као монархисти. Навешћу вам један пример, познати новинар Рајко Ђурђевић. Он је интимно, приватно заклет монархиста како би се оно рекло. Али то није за њега толико значајно, није за њега толико битно да би ту монархистичку оријентацију стављао испред програма Српске радикалне странке. То је за њега ипак један...

- Може ли се са СПО направити договор макар о ненападању?

Др Шешељ: Прво мислим да нема разлога да се повећавају неке тензије између опозиционих странака. У једном тренутку су опозиционе странке кренуле против нас, то је било негде почетком 1996. године, жестоко против нас. Ми смо у самоодбрани преузели иницијативу па смо њима запржили чорбу, загорчали живот и то је објективно. Сада једноставно идемо једном политиком снижавања тензија. Прво смо снизили ту тензију у односима према Српском поректу обнове, немамо ништа против да се снизи тензија у односима према Демократској странци. Ми остајемо политички противници, али оштрина те борбе треба мало да се отупи, да се преведе искључиво на терен аргументованог сукобљавања мишљења, да се може једноставно снизити оно што је тензија у обрачуну међу политичарима. Такав став задржавамо и такав став јавно прокламујемо. Као што нема потребе да у нашим сукобима са Социјалистичком партијом и странкама левичарског блока разговарамо аргументима мржње. Идемо искључиво на политичке, економске, социјалне аргументе и тога се држимо. Мислимо да је опет Српска радикална странка један од најкреативнијих и најрационалнијих чинилаца српског политичког живота.

- Дobar дан, изволите поставите питање.

Слушалац: Дobar дан. Поздрављам водитељку Бојану Лекић,

- Хвала

Слушалац: И наравно из лепог испитања и господина Војислава Шешеља.

Агресивност и политика

- А ваше питање је?

Слушалац: Моје питање, зашто је господин Шешељ толико убеђен да ће Радикална странка да победи на изборима. Ја говорим, нисам члан ни једне странке, чак ни симпатизер странке. Апсолутно сматрам да он припада потпуно левој коалицији, и жао ми је што када одговара на питања, то ради агресивно, и што увек напада друге странке...

- Данас је добар.

Слушалац: И друге људе, а нас који подржавамо на пример госпођу Биљану Плавшић, назива издајницима, што је веома ружно. Ја себе не сматрам издајником. Зар не помисли да је можда он издајник, али ја га никада нећу назвати издајником.

- Хвала вам најлепше. Дакле, господине Шешељ ето, видите да људе то интересује, зашто ви тако лепите етикете, а говорите о потреби за аргументовану расправу. Данас ја мислим да је ово био један аналитички...

Др Шешељ: До краја је јасно све ово што се дешава у Републици Српској. Зашто Американци сада подржавају Биљану Плавшић?

- Не, зашто лепите етикете...

Др Шешељ: Зашто је подржавају у директном рушењу устава. Ја полазим од убеђења да нико частан, нико поштен и нико ко је искрени српски патриота не може данас да подржава Биљану Плавшић. Око Биљане Плавшић су се сјатили сви они који мисле зло српском народу. Биљана Плавшић је...

- Ова госпођа је навела као пример то...

Др Шешељ: Ево, ја вам то рационално образлажем сада.

- Да, али то је различито од лепљења етикете. Имали сте један агресиван наступ на конференцији за новинаре. Сами знате да то нису неки политички аргументи...

Др Шешељ: Прво, ја мислим да је агресивност саставни део успешног бављења политиком. И бити агресиван није а приори нешто негативно, ни априори нешто позитивно. Поставља се питање да ли човек у својој агресивности износи исправну политичку опшију и да ли се служи часним седствима. Дакле, да ли лаже или говори истину. Код нас српских радикала...

Војвода за брање кукуруза

- Ово вас питам, да ли дајете за право онима који немају аргументе да воде ту врсту расправе, ко је коме кукурз, шта је ко коме, клипови и друге неке ствари...

Др Шешељ: Не разумем вас.

- Рецимо, тако се расправља сада у скупштини...

Др Шешељ: То ја не знам. Никада нисам улазио у расправу о кукурузу, осим када се онај самозвани војвода Синиша Вучинић тако прогласио, и одмах изразио намеру да организује радне бригаде за брање кукуруза. Е тада сам једни поменуо тај кукурз и прозвао га војводом за брање кукуруза. Тада сам га оптужио као полицијског агента, данас се напoкон показао да сам био у праву.

- Хоћу да вам кажем дајете аргументе другима да исто тако лепе етикете и онда нема много места за аргументовану расправу.

Др Шешељ: Не. Ја увек прво аргументујем, па онда залепим етикету. Прво аргументујем, извршим анализу, дефинишем и према тој дефиницији одредим назив. Одредим количник рецимо.

Друго, што се тиче Биљане Плавшић, ту смо јасни. Само ви сте у једном, мада сте ову емисију до краја водили коректно, ви у једном тренутку кажете "данас је добар". То један озбиљан водитељ не сме себи да дозволи. Ви не смете такве оцене да дајете својим саговорницима у емисији.

Победа аргумената лоше квалификације

- Нисте били агресивни.

Др Шешељ: Па, јесам ја мислим да сам био веома агресиван. Веома сам агресиван био, потукао сам вам све противаргументе, све ваше тезе сам...

- Не моје...

Др Шешељ: Јесам, јесам ваша питања су била тенденциозна. Оправдавам вашу потребу да вам питања буду тенденциозна. У томе не видим ништа лоше. Ова квалификација је била веома лоша, и не бисте смели са њом да се служите у вашим емисијама. Дакле, да се на такав начин изјашњавате да ли је неко добар или је лош.

- Добро, прихватам критику, стварно нисте добри, шалим се. Имам само још једно питање. Да ли очекујете да ће вас Социјалистичка партија, режим, медији и све остало потиснути у оном тренутку када осете да сте довољно опасни?

Др Шешељ: Они се већ труде максимално да потисну Српску радикалну странку. Ево Социјалистичка партија је покренула иницијативу за моју смeну као председника Општине Земун, јесте ли ви обавештени о томе, писмено су то поднели. Нису имали довољно потписа бар не на првој седници, треба им 10 потписа да би се то ставило у дневни ред, било их је свега пет.

Друго, очекујем нешто много озбиљније. Очекујем да ће се сви удружити против Српске радикалне странке и Социјалистичка партија и коалиција "Заједно". Ми смо то већ једном имали, сетите се 1995. године. Да ли се сећате које су опозиционе странке водиле тајне преговоре са социјалистима око формирања коалиционе владе, па поставили дванаест услова социјалистима итд.

- Искључују нас због сателита. У једној речи да ли...

Др Шешељ: Ја нисам код вас дошао због сателита знате, ја сам код вас дошао...

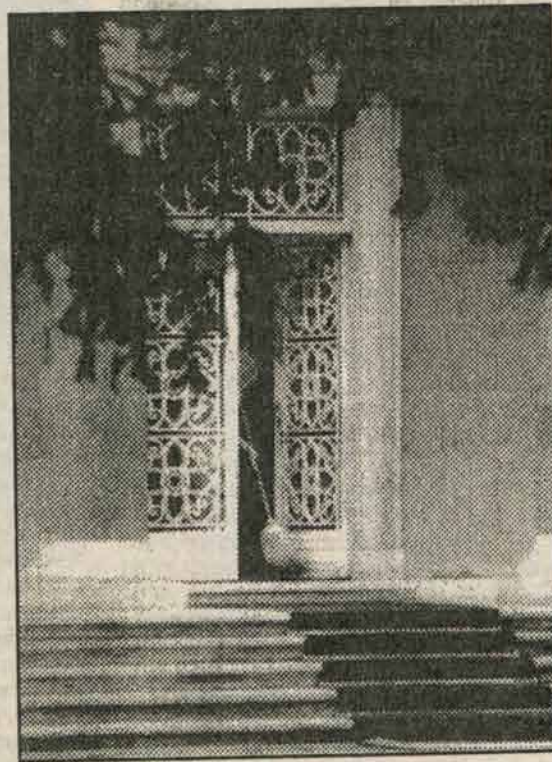
- Али ја морам да поштујем друге станице. Да ли пролазите у други круг?

Др Шешељ: Ја очекујем победу у првом кругу.

- Ох! Добро је, данас сте добро расположени. Ето још једне квалификације.

Др Шешељ: Ја сам увек добро расположен.

- Поштовани слушаоци био је ово др Војислав Шешељ и Интервију дана.

Чекајући Шешеља, улаз у Председништво Србије

ШЕШЕЉУ НАТО НЕ ТРЕБА

У целости преносимо разговор, објављен у руском "Завтра", који су у Земуну водили др Војислав Шешељ и генерал Виктор Филатов, високи функционер Либерално-демократске странке Русије

Доктор правних наука двометарског раста - Војислав Шешељ, најискренији је српски националиста и у народу најомиљенији политичар. Постоји у Југославији и један мутни Вук Драшковић, нешто попут нашег Гајдара, чврсто везан за Запад, Американци га свесрдно подржавају, исто као и Гајдара. И тако је последње јунско испитивање јавног мњења показало: амерички Вук заостаје у популарности за српским Војиславом читавих пет пута, и ако би се сада у Србији одржали председнички избори, председник Србије би постао Војислав Шешељ. Престигао је доктор Шешељ и Милошевића за тачно пет процената.

Најискренији од свих националиста...

Доктор Војислав Шешељ је председник Српске радикалне странке (СРС). Његов мото је: "Низашта не молити! Никога не издати! Починемо супротстављање!" У октобру је Војислав Шешељ напунио 43 године. Рођен је у Сарајеву. За две и по, уместо за четири године, завршио је правни факултет Сарајевског универзитета и био најмлађи доктор наука у Југославији. Овај Србин је у својој 25. години изванредно одбранио докторски рад на Београдском универзитету. Доктор Шешељ је, чини се, био у затвору под свим режимима. Од 1976. до 1984. предавао је на Сарајевском универзитету. Од 1981. он је убеђени опозиционар, 1984. режим га шаље у затвор на две године, а 23. јануара 1990. он ствара Српску радикалну странку (СРС). У јуну 1992. изабран је за посланика у српском парламенту. У јуну 1992. постаје посланик југословенског парламента. Аутор је 56 научних и политичких књига. Сада је професор Београдског универзитета и посланик југословенске скупштине. Ове године се по други пут кандидује на место председника Србије. Први пут га је, децембра 1990. године, као политичког затвореника, на место председника Србије кандидовала група грађана. Предложила га је група гра-

Завтра

ИЮЛЬ, 1997 г. • № 27(188)

ЦЕНА ДОГОВОРНАЯ

Заглавље руских новина "Завтра" које су објавиле овај текст

Аутор текста Виктор Филатов са др Шешељем и Владимиром Жириновским на конференцији за штампу у Београду

ђана која је себе сматрала за четнике - наследнике патриота-националиста, који су се за време Другог светског рата неустрашиво борили са фашистичким окупатором. Шешељ је први у Југославији јавно успоставио праведан однос према улози и залагању у ослобађању Југославије славних синова Србије - четника. Данас је он званично четнички војвода. Узгред речено, када сам са групом писаца 1992. године обилазио Југославију и Босну, по први пут смо чули четничку химну, и тада

је главни уредник "Завтра" предложио да четничку химну прогласимо за химну руских националиста, што је било са одушевљењем прихваћено. Из затвора су Шешеља неколико пута пуштали да као председнички кандидат иступа на телевизији и на неколико митинга подршке. Као резултат, за њега је гласало више од 100 хиљада Срба и он је освојио срца милиона национално оријентисаних грађана Србије. То му је дозволило да отпочне борбу против Милошевићевог режима, који је

у то време већ био председник Србије. Данас је свима јасно да је Милошевићева Србија кућа без домаћина, и када је Југославији било изузетно тешко, када су Американци бомбардовали српску земљу, убијали Србе, гушили их санкцијама и блокадом, Шешел је без размишљања, стао на страну Милошевића, јер он не ратује против својих, не пуца по својима, када страни непријатељ напада његову Отацину. Када су његови четници пошли у рат, он је рекао: "Ми не ратујемо за власт већ за српство. Када победимо у овом рату, борићемо се за власт". Садашњи председник је без обзира на то четири пута хапсио Шешела.

Изгледа чудно, али ствари стоје овако: док је Шешел био у затвору, Срби су због нечега трели поразе на фронту, због нечега је Србима падао борбени дух; док је Шешел био у затвору, подигнуте су границе на Дрини, због којих је Југославија изгубила Републику Српску и Српску Крајину; кад год је Шешел био у затвору Срби су упадали у кризу националне идеје. Милошевић је данас за Србе наш Горбачов и Јељцин у једном лику. У области Рашке, срцу југозападне Србије, Милошевић је легализовао и саздао услове за легитимност, режима муслиманског фундаментализма, нешто као Ичкерџа код нас, коју сви Руси презиру.

Домаћи и страни новинари на Шешелевом имену граде своју каријеру, осећајући да је он будући председник Србије. Ја доктора Шешела лично познајем од 1992. године. У Србији данас не постоји човек о коме више пишу, говоре и дискутују од доктора Шешела. 1993. године сам провео две недеље у рововима српских патриота на црногорским фронтима, дружио се са српским војницима, радио у штабовима заједно са српским официрима и генералима и ... сваки дан говорио на радију, телевизији, држао прес конференције, наравно, као руски генерал-патриота. Последња кап у чаши за бео-

градске демократе је била прес конференција коју смо у Београду одржали доктор Шешел и ја заједно. Јадни Вук Драшковић, садашњи кандидат за председника Србије и вођа америчке провокације усмерене против Срба под називом коалиција "Заједно" (по принципу америчке операције у Пољској под називом "Солидарност") је тада на телевизији радио оно чиме се сада на окупационој кремаљској телевизији баве Сванидзе и Киселов. Хистерисао је на београдској телевизији и са пеном на устима се обраћао демократи Јељцину: чиме се бави генерал Филатов у Југославији и по ком прву се он, Филатов, меша у унутрашње послове Југославије? По повратку кући, смењен сам ба дужности главног уредника новина Министарства унутрашњих послова.

Земун и што је најважније његов градоначелник, националиста доктор Шешел, захваљујући великом поверењу народа у њега и његову партију, добио је прилику да на делу покаже како влада Србин националиста; самим тим Земун је постао полигон, на којем, се са једне стране разрађује шема и вертикала српске националне власти, могућност да српски националисти предвођени Шешелем докажу да су способни да изведу земљу из кризе, а са друге стране присталице НАТО струје даноноћно покушавају да на примеру Земуна докажу потпуну неспособност српских националиста у вођењу своје државе. Земун, његов градоначелник, и читава Српска радикална странка се налазе под лупом не само домаћих колаборациониста, попут америчког плаћеника Вука Драшковића, већ и читаве интернатовске дружине. До доласка српских радикала на власт у Земуну, овај део Београда је егзистирао исто тако бедно као и сви остали делови града. Шешел и његова странка нису чекали "да новац падне с неба", они су засукавши руке почели са конкретним акцијама. То је изазвало нескривену злобу свих провладиних снага.

Као и код нас, о Србима тамо пишу само гадости, глупости и неистине. И наравно као и код нас, ништа се не може чути о успесима националиста у Земуну.

Први пут су, 1990. године власти послале у затвор доктора правних наука Шешела на пуне две године. Бављење политиком се претворило у занимање опасно по живот, ако си био националиста и ако су национални интереси твога народа за тебе представљали светињу.

Доктор Шешел је ожењен Јадранком, имају три сина Николу, Александра и Михајла.

Странку као што је Српска радикална странка ми за сада, нажалост, немамо. Искрене руске националисте имамо, а руску националну странку немамо. Овде су победиле антируске снаге. И када такви попут Герберта и њему сличних, говоре да Русе мрзе чак и у Русији, чак и у Москви, чак и у Кремљу, они говоре истину. Само су се за време Стаљина у Кремљу могле дизати здравнице за "велики руски (али не за испразни "руски") народ".

Недавно сам се вратио из Београда. Тамо сам се срео и са Војиславом Шешелем. Београд има 12 општина. Највећа општина је Земун (око 500 квадратних километара и око 200 хиљада становника). Раније је то био самостални град на чијој се територији налази 10 села. И данас тих 10 села административно улазе у састав општине Земун. У децембру прошле године одржани су локални избори. За градоначелника се кандидовао доктор Шешел. Прошао је у првом кругу, тј. за њега је гласало више од 50 процената становништва. Мој боравак у Београду подударно се са 100 дана власти градоначелника Шешела. И као што је уобичајено, одржана је конференција за штампу. Али пре почетка, Шешел је све новинаре, великим аутобусом и мноштвом аутомобила, одвео до земунских села. Он нам је показао улице које је његова општинска власт урадила,

Виктор ФИЛАТОВ

**ШЕШЕЛЮ
В НАТО —
НЕ НАДО!**

Факсимил наслова текста који преносимо

показао нам је километре асфалтираних путева који повезују Земун са околним селима, показао нам је стотине кућа у које је стигла вода... "Хвала ти председниче!" - овај натпис сам видео на неколико места, наравно написан руком сељака. Сви су знали "председник" је националиста Шешел.

Националиста или ненационалиста... питање је око којег се спори читав свет. И уопште гледано ненационалиста је неприродно биће међу људима. Не постоје ненационалисти у природи, постоје људи који из неких разлога скривају своју националност или је се стиде.

У Европи се сада води прави рат између националиста и интерНАТОВАца. За француског националисту Ле Пена, кога лично познајем, гласало је 15 процената Француза. И то у условима невероватне информативне агресије и клевете свих сиониста не само Париза већ и Европе и Сједињених Држава. До сада су се националисти Европе само бранили и ћутали. И код нас су се до сада интерНАТОВци некажњено служили фразама као што су: "националиста - фашиста", "црно-кошуљаш", .. одушевљавали се "уједињеном Европом" - "Сједињеним Европским Државама" (СЕД), како је ову безнадежну замисао назвао још Лењин. Време интерНАТОВАца је прошло.

Разговарамо са доктором Шешелем у засад празном ресторану. Десет је сати. Шешел објашњава да је овај ресторан отворен прошле недеље, овде су умерене цене и овде увече долазе Земунци са породицама. Схватам да је јутарњи састанак у ресторану, још један пријатан показатељ конкретности Шешела и његове екипе; увидевши то било ми је драго.

● Војиславе, мене као прво, наравно, занима твој однос према мојој Русији. И сам схваташ да према односу официјелне руске власти, могу судити о томе, како се мења ли се уопште, однос официјелне Русије према Србима и према нама руским националистима у Русији.

Знач, Викторе, постоје промене и на боље, мене су по први пут позвали у руску амбасалу на прославу Дана независности Русије 12. јуна. Ништа слично се пре тога није догодило. Ово је интересантна политичка чињеница. Раније, када сам имао сусрете са руским дипломатама, томе се није придавао никакав официјални, политички и јавни значај. Српска радикална странка је од почетка једина отворено русофилска странка у Југославији. Ми о томе говоримо и односимо се према Русији као браћа Словени и као браћа по вери. Владајућа странка би такође желела да буде, у крајњој мери не русофобична, али се они сувише плеше својих газда - Американаца. Зато су принуђени да седе на две столице. То је свима јасно. А то не може вечно да траје. Кандидат за председника Србије Драшковић је амерички човек, а

Ћинђић је немачки човек. У Југославији и на Балкану то зна сваки политичар. А они нешто нарочито и не скривају своју политичку и сваку другу зависност од Запада. Тако да ми сада живимо између две ватре и главну борбу на предстојећим председничким изборима ћемо имати са ова два кандидата-најамника.

● Војиславе, у свету је веома јако антиамеричко расположење. Американце по целом свету мрзе више него икад пре, чак и више него за време њиховог варварства у Вијетнаму. У шлемовима било које боје, Американци у Русију засигурно неће ући, мада, искрено говорећи, волео би да се на то усуде јер би у том случају једним ударцем завршили све проблеме са њима и њиховим плаћеницима у Кремљу. Рат који ће бити оружја против нас воде Сједињене Државе, Руси за сада не умеју успешно да воде, нису још научили. Али временом ће све доћи на своје место. Чини ми се да Американци у Европи и на Балкану неће дуго остати.

То је истина. То и сами Американци схватају. Зато они сада, за сваки случај, праве смену окупационе страже.

● А ко ће да их замени?
Немци.

● Зашто баш Немци?

Зато што се Американци јако боје доласка Руса на Балкан. Они сада раде све да се ви овде не појавите. По бројности, у поређењу са Американцима и Немцима, вас, Русе, овде на Балкану можемо пребројати на прсте. На Балкану уопште и нема Руса, има их у само једном делу Босне. Један батаљон Варка. Замазивање очију. С времена на време они дижу прашину око руског батаљона: као прво дискредитују, као друго, галаме да Руса на Балкану има, а заправо њих нема. А то је за нас брињавајуће и опасно.

● Војиславе, Немци спавају и сањају за осветом. За њих су сада Американци непријатељ број један. Оставити Немце у Европи без присмотре, значи да ће Европа на крају бити Немачка.

Све се ту заправо ради о степену мржње. Русе Американци мрзе застарелом мржњом, из доба када сте ви били најјачи на планети, Американци вас мрзе и то ће им затворити очи. Данас је на Балкану најјачи немачки окупациони контингент. Процес је отпочео, како је говорио ваш комуниста број један. Хрватска је данас једна од немачких провинција. Исто то можемо слободно рећи и за Словенију. Све је веома компликовано. Американци имају стратегију: гушити и неиспуштати Русе. Што се Немачка тиче, Американци ипак имају тактику и маневришу, у одређеној мери сматрају их за своје. Албанске муслимане Американци бе-

зрезервно подржавају. Преме Албанцима се понашају као грешна проститутка: труде се да изгледају што поштедније пред муслиманским светом, који им не опрашта разбојништва, убиства у Ираку и Либији, геноцидну блокаду ових земаља. Заправо, Американци чине све да ни једна балканска земља не буде политички стабилна: у Хрватској, која је Немачка, они ипак држе ситуацију под контролом, у Босни стварају вештачку државу, која по својој природи никада неће бити самостална. У Србији, Американци покушавају да створе специјалан, посебан статус појединих области и територијалних подела, даноноћно раде на раздвајању Србије и Црне Горе. Желећи да ограниче утицај Немача у Албанији, американци су тамо испровоцирали грађански рат. Време ће показати да Американци тиме спремају разарање својих конкурената, а за своје батаљоне, када се тамо сви уморе од борбе, по узору на Чеченију, "миротворачку мисију" у Албанији под ратним заставама.

● Али немачких војника за сада нема у Албанији.

После пада комунистичког режима у Албанији, САД су тамо газдовале. Немци су заузели Албанију, на други, деликатнији, начин: они су узели под своју контролу албанског председника Беришу и његову владу. Као одговор на то Американци су подигли устанак на југу Албаније. Беришу су одмах позвали у Вашингтон, одакле се он вратио као свилен и потпуно амерички. Американци контролишу Македонију и Грчку, све јаче стежу Румунију и Бугарску. Стратегија Американаца је да саздају регионалну интеграцију на Балкану, коју би они у потпуности контролисали.

● Ми имамо идентичну ситуацију на Кавказу. Тамо такође покушавају да саставе и већ састављају, "регионалну интеграцију", под потпуном контролом, само не руском.

Морамо бити опрезни и свесни у којем правцу се развијају догађаји. Американци су добро искористили нашег председника Милошевића за распад Југославије и почетак крвавог рата на читавој територији бивше Југославије. Више им он, чини се, није потребан - судбина свих издајника. Американци су се закачили за скандал око фалсификована резултата избора и покушали су да збаци Милошевића. Радиле су то заједно са Немцима. Демонстрације су трајале више од 100 дана. Народна побуна је била оправдана. Највише се бунно средњи, утржени, слој. Међутим, ми смо се супротставили. Сачували смо наш чврсти став према Милошевићу и његовом режиму, али смо се супротставили и страним плаћеницима-проамеричком Вуку и пронемачком Ћинђићу. Нарочито незадовољство у нашим редовима је изазвала чињеница да су они отворено почели да марширају београдским улицама са немачким и америчким за-

ставама. Наша непоколебљива позиција је добила пуну подршку у народу. Народ данас зна да смо само ми против окупације у било ком облику. То је од нас за неколико дана створило водећу националну снагу у земљи. Леви блок и социјалисти су сада веома ослабљени. У коалицији "Заједно" је дошло до раскола, нагло су се разишли Американци тј. Драшковић и Немци тј. Ђинђић. Али ми у овој ситуацији нисмо кренули да их дотучемо. Покушавамо да уразумимо Драшковића, јер он је ипак Србин. Ослабили смо напрегнуте односе међу њима и нама, престали смо да га жестоко нападамо на свим фронтима, што је до јуче био случај. Наше мишљење је, да је емотиван и немаран Драшковић опасан за Србију, али да је Ђинђић опаснији. Ђинђић је тај кога морамо пошто пото извести из игре. Ђинђић је рационалан као

Немац и потпуно без морала, као немачки окупатор. Као образовани немачки агент, Ђинђић може Србима довести мноштво нових патњи и страдања.

● Ове године се у Србији одржавају председнички избори. Како стојиш на том фронту?

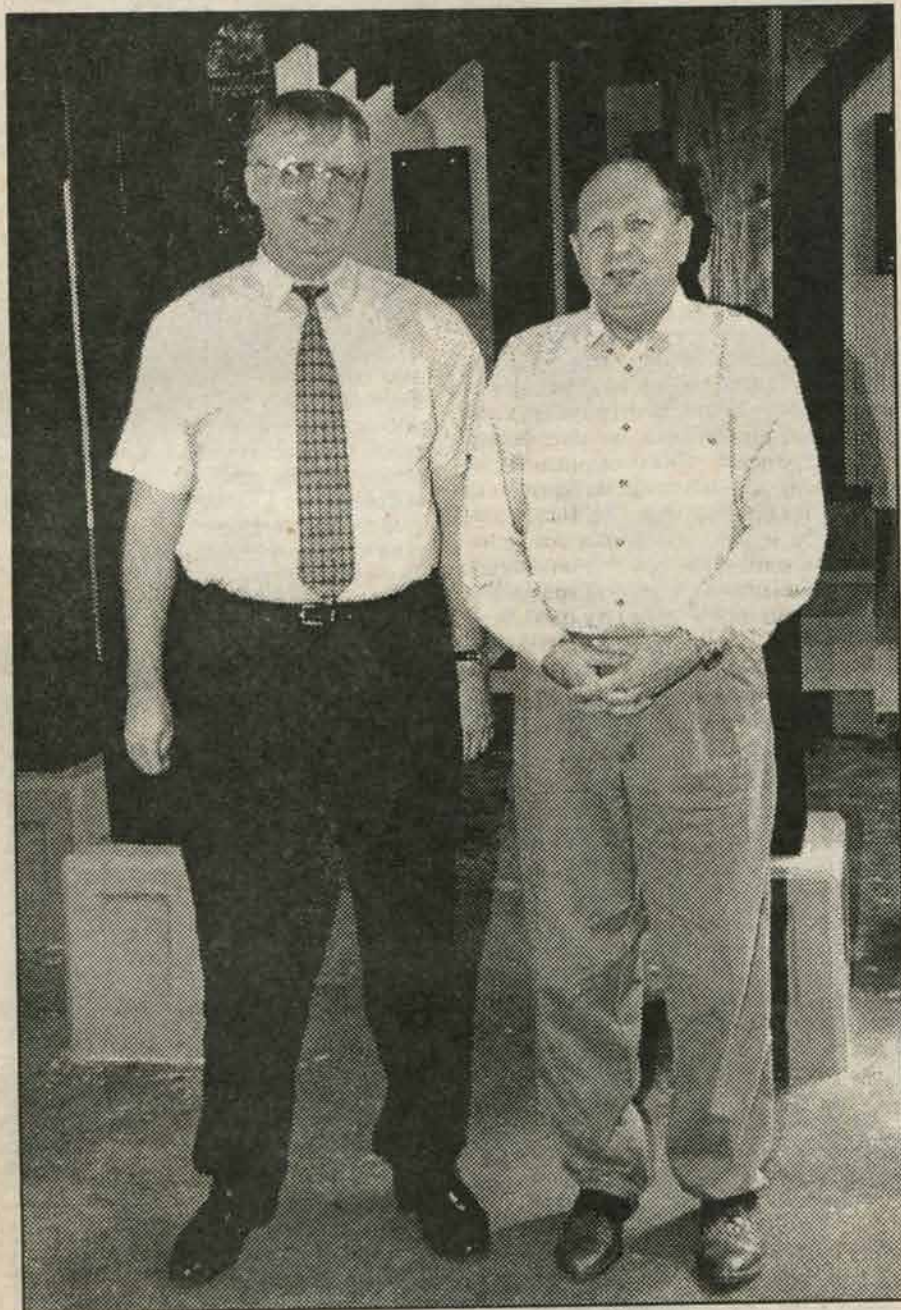
Већ смо почели предизборну кампању. Сва истраживања јавног мњења говоре о томе да наша популарност расте. Свауда где су наши, може се рећи, основни противници из коалиције "Заједно", добили власт, уместо рада, почели су са мађусобним обрачунама, огрезали су у криминалне афере и показали се као незасити корупционисти. За 100 дана своје власти они су окренули леђа народу који је за њих гласао и потпуно се дискредитовали у очима народа. Ми смо победили овде у Земуну. Раније је Земун био посебан

град, али са развојем и проширењем он је постао део Београда, његова највећа општина. У Земуну живи преко 200.000 становника. И ми смо се овде показали веома способни и ефикасни у обављању послова. То је довело до даљег пораста наше популарности. Сада је информативна блокада Српске радикалне странке, која је трајала пуне три године, нешто слабија. Три године за редом, емисија као што је она, коју сте синоћ гледали на телевизији, била је апсолутно немогућа. (На телевизији се одржава "округли сто" водећих политичара Југославије, у тој емисији је учествовао и доктор Шешел и као што се увек у таквим случајевима догађа, био је у центру пажње због својих прецизних реплика и изузетно осмишљеног наступа - прим. аут.) Чим ослаби информативна блокада Српске радикалне странке, нико није способан да се са нама надмеће. У поређењу са осталим странкама, наша предност је у томе што ми имамо јасан програм, било да се ради о економији, финансијама, политици, култури, проблемима војске и полиције. Народ то зна. А, прозападна штампа, коју финансира познати Сорос, нас даноноћно благи.

● Војиславе, хајде да попричамо о НАТО, о најновијем обрасцу старог као сам свет "Дранг нах остен", плану "Барбароса" са краја XX века ... Како се код вас гледа на проширење НАТО-а на Исток тј. ка Москви? Како на то гледају Пољска, Мађарска, Чешка и остали, који су до јуче јели бесплатан руски хлеб и клели се у вечну верност и пријатељство, познато је и мени и теби.

Рећи ћу ти отворено, против НАТО и његовог ширења на Исток отворено говори само наша странка. Недавно сам у једној емисији учествовао заједно са нашим замеником министра иностраних послова. Отворено сам питао заменика министра: какав је официјелни став владе Југославије према проширењу НАТО-а на Исток? Питао сам га то и због тога што је дан пре тога на телевизији говорио представник једне од партија на власти, који је изјавио да је њихов циљ припајање Југославије НАТО-у. Најемешније у свему томе је било то што сам у току трајања ове дугачке емисије, периодично понављао ово питање заменику министра, а он је стално ћутао као заливен. Кажу да је ћутање знак одобравања. Али чега? Ипак, неколико дана после тога, наш савезни министар иностраних послова Павле Булатовић је напокон проговорио: изјавио је, да је наш (њихов) циљ у дугорочној перспективи припајање НАТО-у.

● Недавно је Драшковић дао интервју једној од московских новина. На питање о проширењу НАТО-а, он је одговорио да ће се Југославија прикључити НАТО-у само после Русије.

Против НАТО-а: Филатов са др Шешелџем

Не треба веровати Драшковићу. Он говори онако, како му нареде његови наредбодавци. Ако сутра Американци одлуче да увуку Југославију у НАТО, Драшковић ће се окренути за 180 степени. Изјаве Драшковића су лицемерне, као што је лажљива и лицемерна политика САД Југославију у НАТО-у сања немачки човек - Ђинђић.

● **Зашто?**

Зато што Немци рачунају с тим да ће Европа кад тад бити немачка, али у почетку они хоће да НАТО буде Немачки, зато им већ сада требају "њихови људи" у НАТО-у. Узгред буди речено, Ђинђић је јавно обећао Западу, да ће ако он постане председник Србије, прво изручити Хагу "ратне злочинце", наше заједничке пријатеље, Караџића и Младића. Са Младићем сада не контактирам, али га свим снагама браним од Хашког трибунала и сматрам да ћемо са њима изаћи на крај.

● **Када већ говоримо о НАТО-у, како гледаш на то да у НАТО толико желе да уђу Пољска, Мађарска и Чешка, па чак и "Велика Естонија".**

Ми смо против тога да било која земља бившег Варшавског Пакта и бивше републике СССР-а, уђу у НАТО. Пре неколико дана сам био у Словачкој на позив Националне партије Словачке. Пре одласка смо одржали конференцију за новинаре. Тада сам Словацима честитао победу здравог разума: неуспели референдум о приступању Словачке у НАТО. Што се тиче Мађарске, Румуније, Пољске, Бугарске и осталих, ја сам увек говорио и то сада понављам да је њихов улазак у НАТО за њих самоубиство. Ове земље улазе у веома опасну ситуацију: нико не може унапред рећи, који су тајни планови НАТО-а и нико не може гарантовати да НАТО наће покушати да Русију испроба бајонетом. Свет је променљив и непредвидив. Наредиће да то ураде, наравно, онима који су тек ушли у НАТО, онима који су на првој линији, најближи Русији - Пољацима, Мађарима,

Румунима, Чесима... А они су на то навикли - за време Другог светског рата, они су заједно са Немцима одлазили да освајају руске земље. Све њих НАТО узима као топовско месо. Јер ће уследити контраудар Русије.

● **Реци ми, ти си овде ближе, какве су сада могућности европских националиста?**

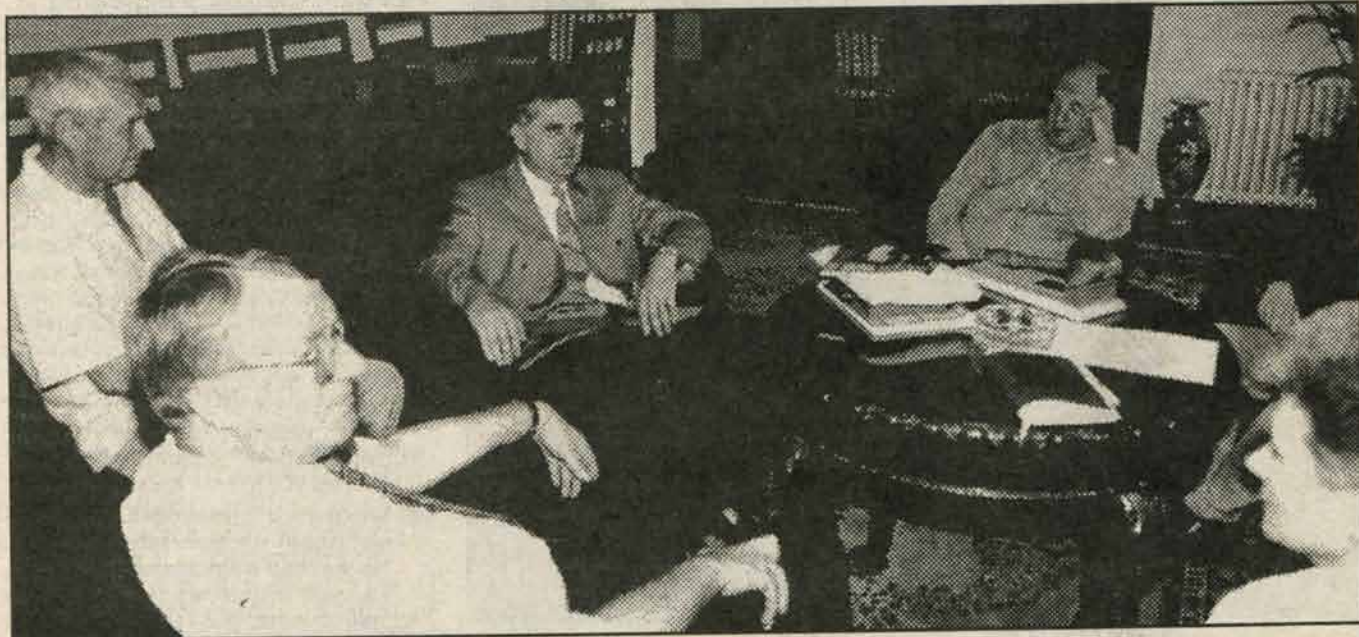
Најсвежије искуство је моја посета Словачкој на позив словачких националиста. Јан Слота је на мене оставио веома добар утисак. Тренутно за Националну партију Словачке гласа најмање 10 процената бирача. Али, што је веома важно, Национална партија Словачке припада владајућој коалицији. У државној влади постоје чланови Националне партије Словачке. На пример министар одбране и министар просвете. Судбонским националним структурама руководе националисти. Можете бити сигурни да нико од њих нема двојно држављанство. Имао сам сусрет са министром одбране Словачке и чуо од њега оно што се и очекује од националисте - он је против приступања НАТО-у, он је против авантуре пријема у НАТО земља бившег Варшавског пакта. Народ траже министре и такву владу потпуно подржава. За Националну партију Словачке ћу рећи да то није само националистичка странка, већ и пансловенска странка са идеологијом уједињења Словена у једну породицу. Сви би требали да се угледамо на њихов успешан рад. То би било веома корисно. Имам изузетне односе са француским националистом Ле Пенем. У јануару ове године, он је био мој гост у Београду. Ти знаш да је његова странка на последњим председничким изборима постигла највећи успех у историји те странке - 15 процената Француза је гласало за националисту светског ранга - Ле Пена. Када је боравио код нас у Југославији, ја сам, специјално за њега, организовао сусрет са Караџићем. И сам знаш да се Караџић сада не појављује у јавности. Али ћу тебе да одведем до Караџића,

мада не верујем да ће у овим условима терора и геноцида дати интервју. Али сусрет је могуће организовати... Наша странка је доста рада уложила на председничким изборима у Републици Српској. За српског председника је изабран наш кандидат. Добили смо 6 посланичких места у Скупштини Републике Српске. Заправо наш успех на овим изборима је био веома велики: Милошевићева тајна служба је пренела у центар да је за нас гласало 28 процената бирача, а по рачуници америчке амбасале у Сарајеву за нас је гласало 37 процената бирача. Шта се заправо догодило? Милошевић је дозволио избеглицама да гласају, а њихов број нико тачно не зна. У изборне кутије је бачено на хиљаде гласачких листића избеглица, који су гласали за Милошевићеву Социјалистичку партију, а избеглице са тим нису имале никакве везе. На овим изборима се против нас националиста водила борба на живот и смрт. Милошевић је фалсификовао гласове избеглица. Американци су фалсификовали гласове у корист муслимана, који су тобоже били грађани Републике Српске...

● **И као последње: реци ми, како ћеш градити односе са Русијом, када постанеш председник Србије?**

Србија би под нашом, радикалском влашћу, одмах покренула иницијативу за склапање што ближег савеза са Русијом. Тражили би да нас приме у Заједницу Независних Држава (ЗНД) и тражили би да се са нама потпише уговор, као што је Русија недавно потписала са Белорусијом. Ушли би у све даље фазе интеграције заједно са Русијом и земљама ЗНД. Са Русијом би склопили беспарински савез. Отворили би границе између Русије и Србије. Почели би најширу сарадњу у свим сферама живота - од економије и културе све до финансија и војске. Једном речју, као са Белорусијом, чак и више. И све би то користило нашим братским народима.

Превео: Дмитриј Јанковић

У посети земунској Општини

ЛОВЦИ НА СРПСКЕ ГЛАВЕ

Шта је претходило терористичком акту британског одреда за специјалне задатке (САС) у Приједору

Биљана Плавшић – иницијатор уставне кризе за рачун Запада

Криза у односима водећих политичара и највиших институција у постдејтонској Републици Српској узнемирила је јавност на обе стране Дрине.

Раскол, који је у пуном жеку, иницирала је актуелни председник Биљана Плавшић. Дигла је жестоку хајку против криминала у који су, наводно,

умешани највиши државни функционери.

Зашто је баш она и зашто баш сада зазвонила на узбуну? Зашто је оптужила све своје некадашње сараднике и све државне органе? По чијем налогу је изазвала најопаснију политичку кризу у краткој и мукотрпној историји Републике?

Фулбрајтов стипендиста

Западу се, по свој прилици, одужило несређено стање у овом локалитету. Нерешен статус Брчког и слобода "ратних злочинаца" везују му руке и оптерећују фондове. Потопљање Републике Српске у унитарну Босну, што је између редова записано у Дејтонском споразуму, отегло се у недоглед.

Дакле, наређало се много разлога да се то замешатељство оконча.

Као што се и очекивало, донета је одлука о пресецању чвора. Улога Александра додељена је Фулбрајтовом стипендисти Биљани Плавшић. Фондација је проценила да је дошло време да одради доларе који су уложени у њено школовање.

(Џејмс Вилијем Фулбрајт, амерички политичар, члан Демократске странке, предложио је, а Конгрес 1946. године изгласао, закон о студијама америчких научника и студената у страним земљама и странцима на америчким универзитетима.)

Само изабрани студенти добијали су индексе факултета у САД. Током школовања, скоро сви су, свесно или несвесно, прогутали удице ЦИЕ и других јавних и тајних организација. Заједнички циљ тих организација било је наметање остатку света америчке хегемоније или, по савременој терминологији, новог светског поретка.

По повратку у своје земље, заврбовани студенти су без поговора заступали америчке интересе. Ни Биљана Плавшић није била изузетак. Када јој је дат знак, јавно је стала на страну анти-српског корпуса. За неупућене, било је то велико изненађење. Њен, годинама стваран, "имиг" националисте испарио је пред обавезама према Фулбрајтовој фондацији. На велика врата ушла је у клуб продаваца вере за вечеру.

Без устезања прозвала је политички врх странке чији је дугогодишњи функционер. Да ли је у том "криминализованом" друштву само она остала

Ударац одбрамбеном фронту – суспендовани министар полиције Драган Кијач

чистих руку и образа, велико је питање.

Разуме се да сваки вид криминала треба осудити и супротставити му се. Али, ако је Биљана Плавшић заиста имала добре намере, зашто је хутала више од пет година? Зашто није реаговала раније? Недавно је у једном телевизијском наступу, због тог чућања (како изговара), изразила кајање које је асоцирало на ону познату пословицу.

Специјални рат

Оптужба, која се темелји на криминалу, зналачки је изабрана. У ратом опустошеној земљи, људи су посебно осетљиви на све врсте недозвољених радњи. Сити су свега осим хране. Зато их је лако изманипулисати и усмерити у жељеном правцу. То доказују митинзи подршке Биљани Плавшић у организацији "демократске" опозиције и проамеричког лобија.

Запад је немаштину злоупотребио за своје циљеве. Започео је прљаво игравање са туђом муком, а за сваки случај, војници СФОР-а подигли су борбену готовост.

Друга "бува" коју је пустио, била је наводна опасност од избијања грађанског рата. Само Запад је видео ту опасност и надувао ју је до граница које су дубоко узнемириле грађане Републике Српске. Несигурност и страх увукли су се у многе породице. Ретки су они који прижељкују репризу ратних разарања. И сама помисао на рат, наводи напавене људе на линију мањег отпора, на попустљивост због било каквог мира. То осећање шири се као епидемија, а акције Запада су све дрскије.

"Ходочашће"

Обрачуну са "криминалцима" и "ратним злочинцима" претходила је жива политичка активност Биљане Плавшић, која нема ни петљу ни добру вољу да скокне до Пала или Београда.

Крајем маја посетила је Тел Авив, једну од престоница новог светског поретка. У саопштењу њеног кабинета, које су пренеле неке новинске агенције, наводи се да је у Израелу била на ходочашћу и да је, том приликом, имала сусрет са грчким патријархом Диодором(?!).

У питању су или незнање информативне службе кабинета, или су агенције погрешно пренеле саопштење. Пут у Јерусалим ради ходочашћа предузима се за Ускршње празнике, а у Грчкој православној цркви не постоји чин патријарха! Од пада Цариграда под турску власт, на челу грчке цркве налази се архиепископ. Та грешка или намерна дезинформација наводе на закључак да никаквог састанка и није било, и да је све измишљено због политичког маркетинга. Иначе, ходочашће се обавља по строго одређеним правилима која су вековима на снази и траје више дана.

У новије време, неки новокомпоновани "верници" свом имену додају титулу хаџије, иако нису ни омирсали пројекту којом се то заслужује. Самозваном хаџији, Драгану Антићу, директору "Политике", успело је да по кратком поступку, за само један долар, купи то звање, али оно је безвредно.

Дуга рука Израела

Биљана Плавшић је, током своје посете Израелу, највише времена провела у Тел Авиву, који је основан тек

Симо Дрљача –погубљен без доказане кривице
ВЕЛИКА СРБИЈА

1909. године, и нема никакве везе са ходочашћем.

Њена посета Израелу подгрева сумњу да је у питању био неки други посао. Да је ходочашће било параван за неке друге работне. Догађаји, који су уследили, појачали су то уверење. "Церузалем пост", познати израелски лист, подржао их је у потпуности.

Моћ Израела је несразмерно већа од његових географских димензија. Под кишобраном је Сједињених Америчких Држава, и то је једина земља због које би оне заратиле. Израел због тога често обавља прљаве послове за свог великог заштитника. Његове дуге руке допиру у све крајеве света.

Биљани Плавшић би у отвореној сезони лова на "ратне злочинце" добро дошла њихова искуства. Она је чврсто решила да се ратосиља Караџића, чија јој се тајна полиција стално привиђа, и да га испоручи Хагу. (Младић јој није толико битан).

Медлин Олбрајт у Бањалуци

Још један догађај повезан је са садашњим приликама у Републици Српској.

Посета шефа Стејт департмента, Медлин Олбрајт, Бањалуци, новопеченом "главном граду" Републике, имала је саветодавни и инспекцијски карактер. Биљана Плавшић је високу гошћу примила у Банским дворима, у присуству најближих сарадника. У делу састанка отвореном за јавност, разговарало се о повратку избеглица и о интеграцији Републике Српске у међународну заједницу (ако се испуне познати услови).

Једночасовно "ћаскање" добило је озбиљнији тон тек када су сви избачени напоље и када су њих две наставиле разговор у четири ока.

Тајни део састанка необориво доказује да је у питању био неки тајни договор. Да је, без увијања речено, договорана завера. Ако су Биљани Плавшић и Медлин Олбрајт намере биле часне, зашто их нису обелоданиле пред свима? Зашто су инсистирале на одсуству сведока? Шта то председница Републике Српске крије и од најближих сарадника, иако су сви до једног Вашингтонски пулени.

Догађаји који су уследили разрешили су ту мистерију.

Уставна криза

После одласка шефа америчке дипломатије, Биљана Плавшић је засукала рукаве и кренула у отворено дедабилизовање државе чији је председник.

Први на удару нашао се Драган Кијач, министар полиције, који је по кратком поступку суспендован. Био је то почетни ударац против МУП-а срачунат да се изазове хаос и уздрма одбрамбени фронт.

Односи између републичке полиције и Биљане Плавшић заостригли су се уочи њеног пута у Израел, када је у

сукобу МУП-а Републике Српске и међународне полиције стала на страну ових других. Сукоб је настао пошто је МУП одбио нову политику контролних пунктова и реорганизацију по концепту међународне заједнице.

Драган Кијац није прихватио суспензију, а Влада и Републичка скупштина дали су му пуну подршку.

Револтирана председница Плавшић је у афекту распустила Скупштину. Посланици се нису обазирали на то и наставили су да заседају на Палама. Американци су, брже боље, прискочили у помоћ свом цокеру и све одлуке Народне скупштине, после 3. јула, прогласили неважећим.

Букнула је жестока уставна криза. Почеле су спорадичне чарке Биљане Плавшић и њених проамеричких саветника са патриотским снагама Републике Српске. Заказивани су и отказивани састанци. Плавшићкина екипа је све и свашта извољевала, вршећи опструкцију дијалога. Дакле, то није могло да се замаскира, стварани су услови за терористички пир у Приједору.

Усред кризе Биљана Плавшић је одлетела у Лондон. Од нове Блорове администрације тражила је и добила помоћ за хајку на "ратне злочинце".

Дуго припремана акција најзад је почела.

Сезона лова на Србе

На Симу Дрљачу, некадашњег шефа полиције у Приједору, који се са члановима породице одмарао на обали вештачког језера Међеђа, 10. јула пре подне, извршен је терористички напад са четири борбена хеликоптера и једним оклопним транспортером. До зуба наоружани припадници британског одреда за специјалне задатке (САС) ранили су, а затим, док је беспомоћно лежао обливен крвљу, ликвидирали "ратног злочинца". Из непосредне близине испале су му метак у потиљак. Тако су радили и по својим колонијама.

Ако је САС (СФОР) заиста желео да Симу Дрљачу, који се, наводно, налазио на некаквом тајном списку оптужених, испоручи Хагу, зашто га, када је био рањен, нису заробили, залечили му ране и отпремили у Холандију? Зашто су га ликвидирали пре доказане кривице? Зашто су му ускратили право на одбрану?

То свирепо убиство наводи на сумњу да је на делу ликвидација виђенијих Срба, да је цео народ стављен ван закона. Убиство беспомоћног човека нема никакве везе са међународним правом, Женевском, или неком другом, конвенцијом.

Ликвидација Симе Дрљаче наишла је на опште одобравање Запада. Талас одушевљења заплуснуо је Британију, чији су командоси у самоодбрани убили ненаоружаног човека. (У тренутку напада, Сима Дрљача је био у купаћим гаћама, ненаоружан и није пуцао у командосе САС-а, како је објављено у саоп-

шттењу СФОР-а). Блер, Клинтон, Солана и сви политичари Запада, били су пуни хвале за успешно изведену акцију, која не би могла да буде реализована без потпуне подршке Биљане Плавшић.

У исто време када је у Градини убијен Симу Дрљача, у Приједору је ухапшен др Милан Ковачевић, специјалиста анестезиолог, директор Медицинског центра, чије име се, такође, налазило на фамозном тајном списку ратних злочинаца. Хапшење др Ковачевића изведено је на неуобичајен начин – преваром.

Под изговором да треба да му уруче пакет Црвеног крста из Београда, четворица припадника СФОР-а ушла су у његову канцеларију. У погодном тренутку башили су се на њега, за тили час га савладали, везали лисицама и одвели у базу СФОР-а. Истога дана пребачен је у Хаг. Запањени доктор доживео је стрес, чија последица је тежак мождани удар. Сада се налази на интензивној нези у затворској болници, али питање је да ли ће она бити добронамерна.

Лица која су извела хапшење др Ковачевића, начином виђеним у америчким криминалним филмовима, грубо су злоупотребили међународну хуманитарну организацију Црвени крст. Седиште организације у Женеви је протествовало, али се протест није чуо од халабуке којом је прослављена "победа" над Србима. Ипак, после неколико дана, стигло је усиљено признање и извињење СФОР-а. Наравно да та пука формалност никога не обавезује. Запад и његови трабанти не презају ни од чега. Биљана Плавшић нарочито. Она је у потпуности постигла свој циљ. Дестабилизovala је земљу да би снагама СФОР-а омогућила приступ др Радовану Караџићу и преосталим "ратним злочинцима".

Приједорски злочин био је увертира за њихово хапшење.

На сцени је последњи чин српске драме чији главни актер, Биљана Плавшић не одустаје од својих намера. Разговори о превазилажењу кризе, које води посредно или непосредно, само су бацање прашине у очи.

Синиша Аксентијевић

Ловац на српске главе – пропадник британског одреда за специјалне задатке

ЧОВЕК БЕЗ МОЗГА ИДЕ И ПРИЧА

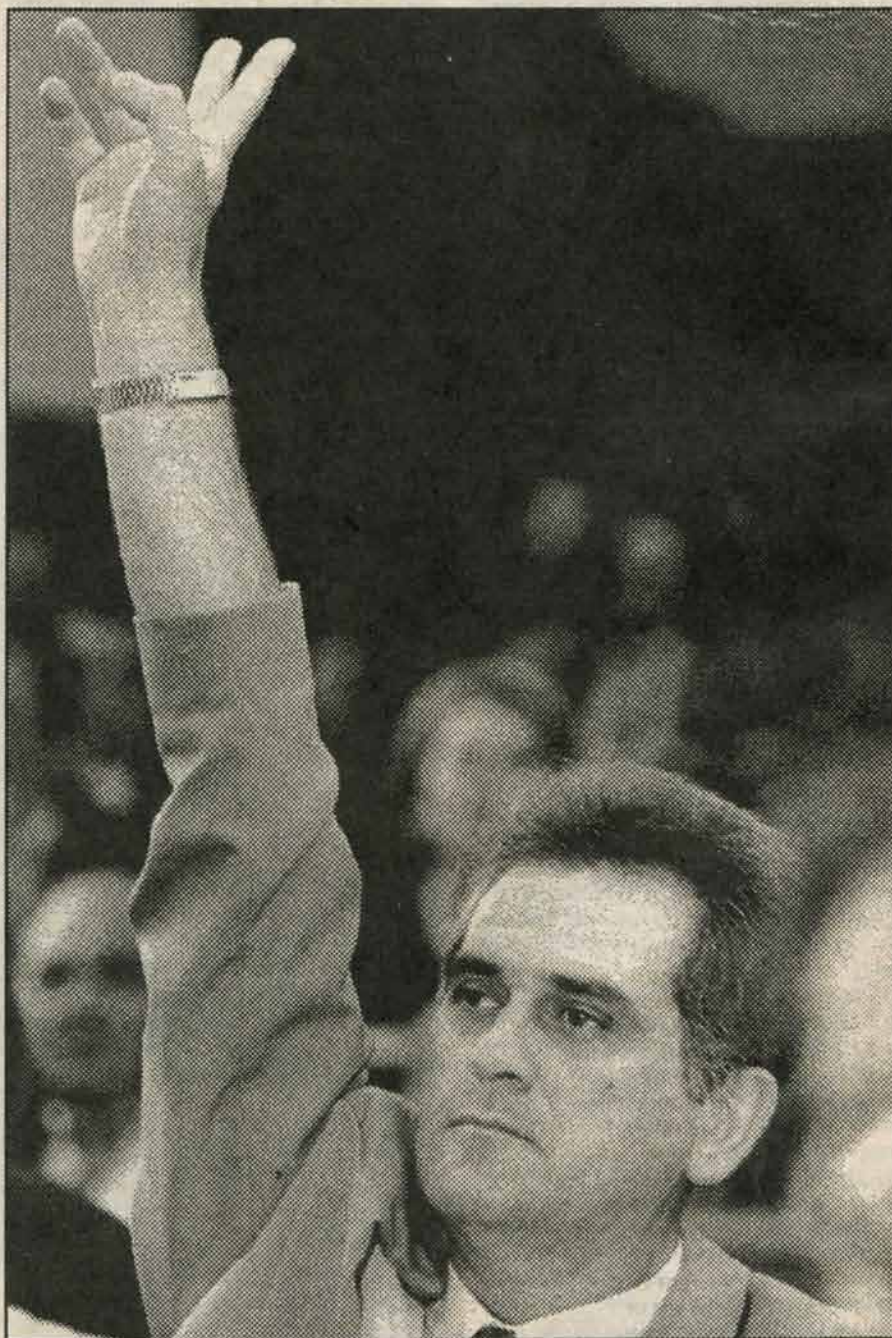
Летње заседање Народне скупштине Републике Србије обележили су лоши законски предлози Владе и опструкција Демократске странке. Радикали су углавном били посматрачи, сем кад би неко рекао нешто на њихов рачун. Онда је на сцену ступао Тома Николић.

Захваљујући лошим законским предлозима Владе Србије и опструкцији Демократске странке, ово лето у републичком парламенту протиче у неуобичајено радној атмосфери. Летње ванредно заседање иницирала је Влада како би на брзину прогурала неколико сумњивих законских пројеката. Посланици Демократске странке одговорили су опструкцијом: само на Предлог закона о локалној самоуправи, посланици Демократске странке уложили су преко хиљаду амандмана. Ако би се појединачно разматрао сваки амандман, неко је израчунао да би само за ову тачку дневног реда било потребно више од стотину радних дана. Али, Влада има права на предлоге а политичке странке на опструкцију - тако да су испразно деловали вапаји председника Скупштине Драгана Томића да један дан заседања кошта сто хиљада марака. Шеф Посланичке групе Српске радикалне странке Томислав Николић рекао је да то посланике не треба да интересује. "Ако Влада не може да обезбеди довољно средстава да Скупштина функционише, нека Влада поднесе оставку, јер Скупштина мора да поштује све што је предвиђено Пословником. Ако је Скупштина скупа закључио је Николић - укините Скупштину."

Страх од радикала

Друго ванредно заседање републичког парламента почело је 30. јуна, верификацијом мандата новим народним посланицима, и то двојици посланика Социјалистичке партије, једном посланику Демократске странке Србије и једном посланику Српске радикалне странке. Мандат који је у своје време вратио Марко Павловић, припао је Милуну Бараћу. Потом је за говорницу изашао заменик шефа Посланичке групе Демократске странке Слободан Гавриловић, који је затражио да се седница директно преноси на првом каналу државне телевизије.

Затим је реч узео Томислав Николић.

ТРАЖИМ РЕПЛИКУ!

Томислав Николић у Скупштини Србије нема равноправног противнока

- Даме и господа народни посланици, најпре да констатујем да вас је уватио велики страх од Српске радикалне странке - рекао је Николић. - Сви ма раздељујете мандате, свима делите по закону, радикалима не дајете. Страх је људска категорија, о чему може да вам одржи предавање моја земљакиња, госпођа Славица. Ја страх разумем. И, заиста би требало да коначно омогућите телевизијске преносе. Ово је веома важна седница. И радикали ће учествовати у њеном раду и волели бисмо да грађани Србије виде то што радите, шта је то ново у локалној самоуправи, шта их чека и какав је то нови "устав". Али, претходнику бих само нешто желео да кажем. Лажете, господине, да је ово вама веома важно. Да вам је важно, не бисте данас заказали седницу Скупштине града Крагујевца и не би ваш посланик Боривоје Радић данас био у Крагујевцу, него би био овде на седници.

Да вам је толико важно, довели бисте "Студио Б", ТВ Крагујевац, ТВ Ниш, да директно преносе рад Скупштине за грађане. Ако сте могли два дана да пренесите Сабор СПО, можете и седницу Скупштине Србије.

Дакле, исти сте и једни и други. Ја бих вас замолио, с обзиром на то да ми немамо чега да се стидимо, да омогућите тај телевизијски пренос, да чује народ како сте поднели један предлог закона, па је онај "мали Слоба" поднео амандмане којима се мења на леву страну, па једна симпатична дама поднела амандмане и окренула потпуно на другу страну, да види народ како ова партија води земљу и грађане, која све предлоге закона у року од пет дана тако промени да посланици СПС не могу да их препознају него им се јутрос држе митинзи на брзину, да им се објасни шта ће бити и када ће бити. Јер, право

да вам кажем, овакав предлог закона не може да се изгласа. Мислим да је струја професора Ратка Марковића, која изузетно цени већински систем, потпуно победила, а шта ће бити на изборима - то ћемо да видимо.

Слободан Гавриловић реплицирао је Николићу речима да локалне телевизије немају техничких могућности да преносе седницу Скупштине Србије.

- Ево, зашто лажете - одговорио му је Николић. - Директно сте преносили једну седницу Градске скупштине на "Студију Б". Обећали сте да ћете све преносити, али сте само једну преносили. И, никада више! Директно сам гледао и "Дојче веле", и "Глас Америке", и "Америка зове Србију", и дневник Сарајева, и дневник ТВ Крагујевац, и излазак Српског покрета обнове на Равну гору, директно сам гледао на Телевизији Крагујевац, а Сабор СПО ишао је један дан директно, док је један дан ишла специјална емисија. Није тачно да немате могућности. Ви имате могућности и сада да снимите ову седницу, па после сат времена, кад једну касету потрошите, однесите је у "Студио Б" и емитујте. То се зове задржани пренос. Па, нека се покаже како се и шта ради у овој Скупштини. Али, ви сте исти кад преузмете власт, исти сте и још гори од њих.

Народни посланици пропратили су Николићеве речи смехом.

- Ако Рака каже да сте гори, - гори сте - наставио је Николић. - У томе је ствар. Ви сте потпуно исти. Спремни сте за коалицију. Социјалистичка партија Србије - Демократска странка... Нема боље коалиције у Србији!

Ко није подржао Милошевића 1992. године - треба да се стиди док је жив!

У покушају да одговори Николићу, Слободан Гавриловић пребацио је радикалима сарадњу са Социјалистичком партијом, 1992. године. "Ви сте били ђаци Слободана Милошевића, и због тога је Србија ишла овим путем" - рекао је Гавриловић.

- Онај ко 1992. године није подржао Слободана Милошевића, треба да се стиди док је жив - одговорио је Николић. - Онај ко је гасио светло и крио се жени под сукњом када су стизали позивари, не би требало да изађе за говорницу у овој Скупштини, него да оде у Бундестаг, да оде и у Европски парламент, тамо има разних политичких странака, а стићи ће и Демократска странка. Ја никада нисам крио да сам подржао Слободана Милошевића док је вредео и док је ваљао.

Али, твој председник је четири пута тајно ишао код Милошевића у време када сте дували по Београду и носили швапске заставе. Ако је то било нешто честито и поштено, зашто увече оним људима што су се мрзли није рекао - Даме и господа, сада сам био код председника Србије и изнео наше предлоге, а он ништа неће да прихвати. Него, дође па каже - а, онај Милошевић овакав и онакав, а пре тога попио виски и кафу са Слободаном Милошевићем. Ја у својој политичкој каријери немам ни микрон којег ћу да се стидим, ја или моја деца. Сведок сам да су демократи и социјалисти, када је био страхан сукоб радикала и социјалиста, ушли у једну отворену коалицију. Можда ја лажем, али Србија има добро памћење. Закон о ревалоризацији и вредности друштвене своји-

не поднела је Демократска странка, амандманима га преправила Социјалистичка партија Србије, и тамо лепо пише овако: "Надамо се да ће ово убудуће бити однос у Скупштини - једна конструктивна опозициона странка и једна добра владајућа странка", а сад су они, изгледа, за вас поново прихватљиви. Наравно да са вама немам разлога да разговарам о било чему. Причате о отимању мандата, а са вама је бивши посланик Српске радикалне странке, и у Посланичком клубу и на конференцијама за штампу - ено га и сад вири иза вас неко ко више није у Српској радикалној странци. Ви сте људи који немате принципа, ви сте та Демократска странка која тражи славу, а чији председник није крштен - рекао је Томислав Николић.

- Ја само подсећам - завршио је Николић - ова лоша Социјалистичка партија Србије, која данас, на силу, како кажете, својом већином угурава овај закон у Скупштину Србије, иста је она партија, чак иста онаква каква је била 26. децембра 1993. године, када сте ви донели одлуку да са њима правите владу, на Извршном одбору Демократске странке. То је иста та партија, а Милошевић је исти онај духовити шармантни председник кога сте хвалили после избора 1993. године.

Постоје методе за лечење таквих људи

Реплике Томислава Николића толико су збуниле посланике Демократске странке да неки међу њима више нису умели да се снају. Ево једног карактеристичног момента:

Зоран Вашић (председнику): Па, господине Николићу, да сте ми дали реч када сам је тражио...

Томислав Николић (с места): Не, ја сам господин Николић.

Зоран Вашић: - Нешто сте ми слични вас двојица, не знам због чега...

Томислав Николић (с места): Истих смо година.

Зоран Вашић: Истих сте година, истог опредељења политичког. Да сте ми тражили реч...

Томислав Николић: - (с места): Не тражили, него дали реч.

Посланици су Николићеве одговоре испратили смехом. Кад више није знао шта да чини, посланик Вашић стао је да вређа Николића назвавши га Слобољубом Мирјанићем, шефом Друштва хрватског пријатељства и доглавником "чувене војвоткиње".

- Нисам знао да за две године људи могу толико да полуде и поблесаве - рекао је Николић, а сала је његове речи дочекала смехом.

Шта си оно рекао, да ли је могуће да си ти у мени препознао зрнце Хрвата, живота ти?

Ја не мрзим Хрвате, ја само волим Србе. Хрвати, Срби, Мађари, Шиптари... Ко поштује Устав, плати порез, попише се, иде у војску и у рат, за мене је свеједно ко је. Да ти мени овде, с ове го-

ворнице набацујеш неке несувислости, да свој идиотлук просипаш овде испред свих посланика - то стварно нема смисла. Има нешто да се лече такви људи. Може колективна сеанса, групна, може то и појединачно... Рашистите о чему се ту ради, и готово... (смех у сали).

Најзад посланик Демократске странке и градоначелник Ниша Зоран Живковић више није могао да се уздржи. - Томо Николићу - позвао је - ако си мушко, изађи напоље (смех и граја у сали).

Николић је одговорио: Мене је већ пре неколико година једна жена позвала са говорнице да изађем напоље и није се покајала (смех у сали).

Коњи вуку на све стране, а кола не иду напред

Ни Захарије Трнавчевић, посланик Демократске странке, није одолео а да се не огледа у двобоју с Николићем. На његове речи да ће Социјалистичка партија у изгласавању овог закона имати подршку Посланичке групе Српске радикалне странке - која ступа у коалицију кад год се од ње то затражи - Николић је одговорио:

- Ја бих замолио да се са овога скупа припреми једно саопштење, да се обавести светска јавност да је пронађен човек без мозга који иде и прича.

Господине Трнавчевићу, наставите ви да биллазите вашаре, на вашарима се још понекад нађе неки Циганин с мечком, Захарије Трнавчевић и понеки докон човек. Вама је време да узмете шах под руку, да прошетате Калемегданом, да за руку ухватите унука или унуку, ова Скупштина је за људе који још могу да привређују.

Ваше време је прошло, јер кад сте били најактивнији - служили сте режиму. Сад бисте хтели под старе дане да идете против режима, а режим баш тако и воли - кад си јак да му помажеш, а кад си слаб да га нападаш. Режиму одговара да га напада Демократска странка, јер то и није неки напад, режиму не одговара присуство Српске радикалне странке. Господине Трнавчевићу, када неко хоће нешто радикалима да каже, може да каже само неколико ствари из вашег арсенала - да смо фашисти, да смо подржавали Милошевића и да смо Шешељ и ја у свађи.

Те 1991. и 1992. године - да вам поновим колико се тога не стидим, господине Трнавчевићу - могли сте да подржите или Милошевића, или муслимане и Хрвате. Ту је прича завршена, јер све што смо урадили, урадили смо јавно, чували смо каблове и поливали водом Радомана Божовића. Нисмо поливали честите и поштене људе, него лопурде и криминалце, и ја ћу да ишчупам једног дана неки кабл који Драган Томић сам на своју руку угради у ову Скупштину. Наравно, сада има Пословник по којем он има дугменце да искључи паметне људе, он само не искључује будале, јер будалама, социјали-

стима, одговара да будале причају, да пас лаје а каравани пролазе. Имали сте прилику српском народу да се представите као озбиљни и паметни људи. Српски народ дао вам је поверење у новембру. Покајао се.

Питајте Боривоја Радића, највише би волео да никада није преузео да сарађује у Општини Крагујевац... Само ако је човек искрен и поштен, а већ делује тако, једва дође до говорнице... (смех у сали)... Сломил га је Коалиција Заједно, коњи који вуку на све стране а кола не иду напред. И, сви се коњи изморили и сви коњи попадали, а кола остала на месту.

На реплику Захарију Трнавчевићу, који је рекао да одлази на пијацие зато што нема могућности да се појави на телевизији, Николић је одговорио:

- Радован Радовић јесте буздован, то је тачно, али је честитији и поштенији човек од тебе сто пута и пре њу с њим да разговарам и да се дружим него с тобом. Зашто жали Демократска странка за телевизијом? Сваког петка државна телевизија позива председнике странака да разговарају о одређеним темама пред очима камере и пред очима српске јавности. Осим Војислава Шешеља, ја не видех тамо ниједног релевантног председника неке релевантне политичке странке, да дође и да се упусти у расправу о економији, о националном питању, о екологији, о законима. Шта то значи? Ако једног дана Србија буде имала несрећу да неко од ових из Коалиције Заједно буде председник, он ће рећи - Немојте да ме питате ништа о економији, моји саветници ће да воде Србију у економским питањима. Немојте да ме питате ништа о националном питању, моји саветници ће да воде Србију у националном питању. Е па, неће! Војислав Шешељ ће да буде председник Србије ове године и он ће потпуно да преузме одговорност за вођење Србије, а теби ће, Захарије, пут ка пијаци и даље да буде отворен. Ништа се неће променити у односу према Захарију Трнавчевићу, чак неш да будеш и на државној телевизији. Јер, нема тамо различитих програма. Ми нећемо да затварам телевизију за оне који нам подижу углед на тој телевизији.

Рака Радовић - кандидат СПС за председника Србије!

На крају серије дуела са посланицима Демократске странке, страдао је и Рака Радовић, посланик Социјалистичке партије Србије.

- Господине Николићу - рекао је Радовић - ако хоћете да пређемо линију замерана, могао бих много ствари да вам кажем. Тачно је да сам ја рекао да Шешељ води буздованску политику. И тачно је то да се Шешељ и ја још нисмо срели. Срећемо се сигурно, кад-тад. Да му прво тумачим његов марксистички концепт наоружаног народа и диктатуру пролетаријата, враћање изворима марксизма и све остало.

Мени је криво што Захарије није лас осетио да Тома ипак има дан, без обзира на све, и да га не помиње.

Господине Николићу, сваког тренутка, у свако време, на сваком месту и на сваком од средстава јавног информисања могу с вама и вашим господином Шешељем да се огледам. Поготово бих волео да видим тог вашег несудећеног будућег председника државе како ће проћи у дуелу. Изволите, позовите га.

Николић је одговорио: - Ево, сада се открила једна тајна - Рака Радовић је кандидат Социјалистичке партије Србије за председника Србије. Шта ће Воја с тобом на телевизијски дуел? На тај дуел треба да изађе ваш кандидат за председника Србије. Ако сте озбиљна странка, истакните име и презиме кандидата и закажите телевизијски дуел.

Рако, ниси ниво Војислава Шешеља. Тебе ценим као човека, али не вреди, не може Воја баш са сваким да иде на дуеле. Ниси потпредседник Социјалистичке партије, ниси председник, ниси генерални секретар... Не може он да излази на дуел са председником опозиције у Трстенику.

Као лимени петао на крову

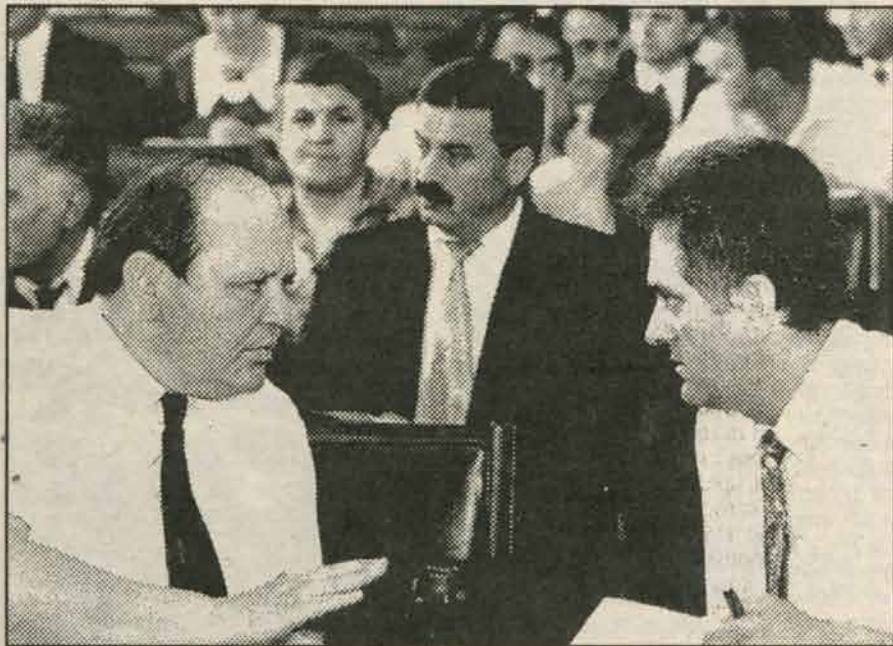
Сам Предлог закона Николић је овако оценио:

- По не знам који пут морам да констатујем да Влада Републике Србије нема утврђену стратегију, да законе доноси у складу са тренутном политичком ситуацијом и са оним што од тог закона тог часа може да очекује - рекао је Николић.

Имамо Закон који је до сада регулисао ову материју са становишта Српске радикалне странке. Само глава 2. одељак 5, који се односи на начин избора одборника, није био у складу с нашим програмом, ни са ситуацијом у Србији. Избори у новембру јасно су показали да победу може да освоји неко ко то бројем бирача не заслужује. Ти избори су показали да постоје такви изборни принципи по којима странка не добија одговарајући број својих представника у складу са бројем бирача који јој поклањају поверење.

Године 1994. народни посланик Милован Константиновић и ја сачинили смо Предлог закона, да у једној нормалној скупштинској процедури обезбедимо да се одборници бирају по пропорционалном принципу. Тада смо предложили да једна општина буде једна изборна јединица и на тај начин би проценат гласова представљао проценат изабраних одборника.

Тада је комплетна опозиција била за такав предлог закона. Социјалисти су били за искључиво већински принцип. Дошли су избори у новембру. Пет опозиционих странака сачинило је јединствену листу и Коалиција је, с веома малом разликом у броју гласова, преузела власт у готово свим већим градовима, потпуно власт, на коју не може да утиче ни велики број гласова Социјалистичке партије Србије, нити ве-

Дијалог непомирљивих

лики број гласова Српске радикалне странке на тим изборима.

После новембарских избора ми смо поновили свој Предлог закона и поново понудили Скупштини један Предлог закона који би омогућио да се одборници бирају по пропорционалном принципу. Сада се, наравно, десило да они који тренутно држе власт у градовима, а то је Коалиција Заједно, буду против таквог принципа, сада се десило да они забораве шта су све говорили бранећи пропорционални принцип и да буду искључиво за већински систем. Влада Србије реагује као лимени петао на крову: како ветар дуне, тако онај петао покушава да ухвати што бољи положај, да би дим лакше одлазио. Као кад једриличари гледају да положај једра буде такав да што више ветра добију и што брже иду.

Ви сте понудили Предлог закона и одустајете од већинског изборног принципа. Нудите закон по којем се од три до пет одборника бира у свакој изборној јединици. А онда одједном, кад се распала Коалиција Заједно, хитро задужујете своје посланике да амандманима промене читаву суштину закона, да се врате на већински принцип, чак једнокружни већински принцип. Чујем да је Влада тај предлог прихватила.

Која су ваша размисљања? "Сви ће ићи одвојено, ми смо појединачно најјачи, ми ћемо да имамо највише гласова, они остали ће сви да пропадну". Али, ви заборављате да ће од момента доношења закона до момента предаје изборних листа проћи много времена. Рогови у врећи могу поново да се сложе, Немци и Американци могу поново да вам заврну руке иза леђа и да вам кажу - Немате права на аутономно мишљење, него ћете ићи заједно, а после се свађајте. Али, има један део грађана Србије који каже: "Хајде једном да их обалимо, да сићу с власти и грбаче

народа, па после нек буде шта буде!". Многи од вас који сте у врховима власти заслужујете такво понашање. Ту нема концепта, ту нема програма, ту нема дугорочне оријентације, терате господина Марковића да вам из дана у дан прави нове и нове законе по вашим хировима и тренутној политичкој ситуацији. Не може ни он, човек, да стигне то да уради, он се бави науком. Замислите сад господина Марковића да изађе поново на већинске изборе и поново изгуби. Човек који је изузетно квалитетан посланик да изгуби од некога ко је потпуно анониман, кога не зна ни зграда у којој живи, а све зато што је лош изборни принцип.

Шиптарци неће на изборе

С друге стране, има још једна јако лоша ствар, а то је потпуно мешање министара у рад локалне самоуправе. Сад ће министар да одлучује да ли самоуправа ради добро или не ради, и одмах да јој заводи привремене мере и расписује нове изборе. Ко сте ви, господо министри? Па, нисте ви богом дани да водите и Србију, и градове, и села, и општине, и да се мешате у наш живот. Омогућите самоуправи да оно што је њено буде потпуно њено. Ко ће решавати да ли је нешто по Уставу и закону? Нека просуђују они судови који су за то надлежни!

Трећа ствар је ово што се неко буне против дводомних парламената. Није свеједно дати глас у руке Шиптарима или Мађарима. Мени је то потпуно јасно, ја то разумем. Принцип бирате за Косово и Метохију посебно. Али, Шиптари вам неће никад ни изаћи на те изборе. Чули сте шта кажу за предлог да Милошевић буде председник Југославије: "Баш нас брига, то није у нашој држави".

Шта измишљате? Идете против света, па вам свет шаље сада овде неке комисије које сте својевремено сами зва-

ли, да те комисије утврђују да ви људе раздвајате по раси, по вери, - или како већ раздвајате људе. То не може да вам опстане на Косову и Метохији. Уосталом, шта очекујете? Да Шиптари изађу на изборе, па да месец дана буде њихов председник, а да месец дана председник буде Србин? А шта ако једно веће не одлучује, паралише рад, а ви онда заведете привремене мере?

Мислим да је потребно направити један добар закон, а не закон који одговара једном политичком тренутку. Овај закон није добар. Локална самоуправа имала је довољно ингеренција, баш по програму Српске радикалне странке, и ми вам на то не бисмо давали никакве примедбе. То је, отприлике, оно што треба да ради локална самоуправа. А што неки мисле да је то власт, па да могу да направе блокаду свих градова, а хоће да узму паре од Републике за прављење улица и великих зграда, то што неки мисле да могу да праве асоцијације својих градова, да се издвајају из Републике Србије - то је лудост и глупост. Кад се борите за локалну власт, онда знате за шта се борите - да budete сервис грађана, да им очистите и оперете улице, да им доведете струју, воду, телефон, да им издате потврду за коју платите таксу, да мало помогнете основно и средње школство... (ГЛАС: - За мале плате!) Плате су толике колико општине обезбеде својим чиновницима. Ако су општине неспособне - они немају плате, ако су способне као Општина Земун, имају добре плате. И имају буџет од 11 милиона, а управо су завршили радове на комуналној инфраструктури за 31 милион динара. То тако иде кад владају људи који знају како се тај посао ради.

Дакле, постоји оно што је било добро у Закону, а постоји и оно што је јако лоше, што ће се обити о главу социјалистима, али - већ ми је мука од тога да учествујем овде, да донесете један закон па да после пет-шест месеци видите да он не ваља и онда га поново мењате. Ја сам већ пет година посланик, а све време смо само мењали: измене и допуне, порези, таксе, акцизе, доприноси - а ништа озбиљно нисмо урадили.

Закон о локалној самоуправи је један озбиљан закон. Чека нас, такође, озбиљан закон о информисању, па закон о приватизацији, а ви сте овај закон, који је изузетно озбиљан, узели за неозбиљно. Две године га радите, а онда га за петнаест дана потпуно промените. Шта сте радили две године, - то више нико не зна.

Овим најновијим променама којима сте нас изненадили јутрос, - а ви нас увек изненадите кад долазимо на седницу, - довели сте Посланичку групу Српске радикалне странке до тога да апсолутно одбије овај Предлог закона, односно да у изгласавању тог Предлога не учествује.

Видим да сте једну посланичку групу обрадили да гласа за тај закон. Да ли ће то бити довољно гласова? Све док

Слободан Гавриловић
-заборавни демократа

имате већину, ви закон не доносите. Али, немојте после избора поново да направите смешке са судством у Србији, да нам изводите народ на улицу и да прети грађански рат. Ви на то више немате права - оценио је шеф Посланичке групе Српске радикалне странке Томислав Николић.

Шта ће општинама фреквенције?

У наставку седнице Николић се осврнуо и на дискусију о фреквенцијама за општинске телевизије.

- Да се не препирете око ових фреквенција за локалну самоуправу - рекао је Николић - чим победимо, општина неће имати никакав приоритет у добијању фреквенција. Немојте око тога да користе један другог, да не испадне да је корила овца козу да јој је подигнут реп.

Молим вас, зашто би општина имала предност у добијању фреквенција? Шта ће то њој? Шта је општина? Власт? Није тачно!

Општина је сервис народа. Држава ће имати један канал на којем ће да обавештава и информисе, а сви остали који желе фреквенцију - на лицитацију, и приватник, и друштвено предузеће. И савезна управа царина може да лицитира, ако има пара, да добије свој канал.

Постојаће канал на савезном нивоу, - значи, фреквенција коју ће да гледа цела Југославија, фреквенција коју ће моћи да гледа Србија, фреквенција која ће да се гледа у једном региону, фреквенција која ће да се гледа на територији једне општине. И, кад лицитираш, конкуришеш за фреквенцију, тачно знаш за коју конкуришеш и који је дomet те фреквенције. Нема више да

те неко пусти ако си добар, а да ти заврне славину ако си лош.

Зашто општине траже да имају своју радио-станицу и своју телевизију? И зашто то тражите баш ви који сте сад на власти у општинама? Ко победи на републичком нивоу, баш га брига хоће ли општина имати радио и телевизију. Али, ви знате да не можете да победите на тако високом нивоу, па бисте желели да сачувате ово мало камерица да вас слика по Скупштини Србије и да то емитујете на својој локалној самоуправи, јер вам се чини да Немци, Енглези, Ватикан, недовољно добро информису грађане у општинама у којима живите.

Господине Радићу, мене је прошлог уторка назвала уредница из Телевизије Крагујевац и питала могу ли у петак у пола девет увече да учествујем на једном округлом столу на којем би се о овоме расправљало. Потврдио сам да могу, отишао у петак у пола девет увече и тамо затекао новог вршиоца дужности директора и његовог заменика. Они су гледали у мене и питали: "Шта ћете ви овде, господине Николићу?" Ја кажем: Имамо заказану емисију о локалној самоуправи. Он каже: Ми о томе немамо појма, ми ћемо десет дана само филмове да пуштамо.

Нисте били ту ни ви, ни Верко, ни она уредница која ме је позвала. Мени су рекли да нико у Телевизији Крагујевац нема појма о томе. Ево, то је други пут како ме зовете, ја стижем у студио а емисије нема. Трећи пут ћу ја да решим питање те телевизије. Нећете је више ни ви имати за себе. Гарантујем.

И, не вреди да се овде убеђујемо кад ви желите да, кад дођете на власт, радите с том телевизијом исто оно што раде и социјалисти. Да сам ја убеђен, да сам се уверио за ових неколико месеци да сте другачији, и ја бих гласао за амандман да се локалној самоуправи обезбеде фреквенције. Али, ви нисте другачији. Нисте гори, од ових горих нема, али нимало не заостајете за њима. Толико колико вас има могло би да се каже да је концентрација зла чак већа, јер њих има више, па се то расплинуло. Али, ви радите исте ствари. Потпуно исте ствари.

Молим вас лепо, и ми у Земуну имамо право на фреквенцију па нисмо потрчали да правимо тај радио и ту телевизију. Шта то вреди да ви станете пред камере и да причате народу како је добро, како ви добро радите? Пустите да народ прича како радите. Пустите да глас иде. (Глас из сале: - Земун је општина за пример!) Наравно, Земун је општина за пример и социјалистима и вама. (Глас из сале: - Само што ће да се преполови!) Па, нек се преполови ако народ неће да живи с нама. Али, не верујем да ће тај народ хтети да живи у општини у којој је на власти Демократска странка. Јер, ви сте бенигни. Ви и кад радите зло, ви то не можете да урадите како треба, а за добро нисте створени.

(глас из сале: - Ви сте малигни.) Можда смо ми малигни. (глас из сале: - То је проблем са вама.) Јесте. Кад крене мо на непријатеља, поједемо га као рак. То је тачно и ми се тога не бојимо.

Али, хтео бих само да вам укажем на то да ће, после републичких избора, пола овог закона пасти у воду. Ни пола овога нећемо да урадимо нити како овде пише, нити како ви тражите. Морате да схватите шта је локална самоуправа. Каква телевизија локалној самоуправи!? Па, ко да финансира то? У Крагујевцу грађани који примају по 150 динара из две рате месечно? Па, они не могу да сакупе новац само за ваша путовања у иностранство и за она три вола која сте пекли од како сте преузели у Крагујевцу власт!

Самодопринос је последњи бастион кардељевштине

При крају седнице, коју је председник Скупштине Томић прекинуо да би за сутрадан заказао ново, Треће ванредно заседање, Николић је резимирао ставове Посланичке групе Српске радикалне странке на дотадашњу дискусију.

- Не бисмо желели да и даље сужавају права локалне самоуправе која су по постојећем закону на довољном степеноу и не би то требало више дирати. Не би требало да министрима и министарствима дајете толико власти да могу да се мешају баш у све послове локалне самоуправе. С тим се исто тако не можемо сложити.

Програм Српске радикалне странке уопште не предвиђа самодопринос као нешто што ће постојати у Србији. Мислим да је то један од последњих бастиона кардељевштине самоуправног социјализма. Ако држава нешто гради, за то има порезе, за то има таксе. Грађани дају држави све што тражи и траже од државе све оно што држава мора да им обезбеди.

Назад размислите још једном о овим амандманима које је Влада прихватила. Немојте да кажете да вас нисам подсетио, данас је 1. јул. Може да се деси да изгубите изборе за скупштине општина градова, да их катастропално изгубите зато што усвајате један принцип у којем ће морати да буде изабран одборник који у првом кругу освоји већину гласова. Тиме отворате многа врата и тиме ћете можда састављати и мачку и миша против себе. Не разумем власт која покушава да донесе такве ретроградне законе да окрене све политичке странке против себе, да не пронађе баш ниједнога с којим не мора да ратује - закључио је Николић.

Пре преласка на дневни ред Трећег ванредног заседања, Скупштина је 10. јула донела неочекивану одлуку о престанку мандата Радомиру Поповићу, посланику са листе Српске радикалне странке, који је прешао у Демократску странку, и Драгутину Стамболићу, који је Српску радикалну странку напустио још зимус. Сутрадан, Скупштина је ве-

рификовала мандат Дејану Лукићу, који је заменио Стамболића, а два дана касније и Богољубу Зецу, који је изабран у Изборној јединици Зрењанин. Међутим, Посланичкој групи Српске радикалне странке још увек нису враћени мандати тројице посланика који су формирали такозвану Посланичку групу "1. децембар".

СФОР хапси и убија

После поподневне паузе 10. јула, шеф Посланичке групе Српске радикалне странке Томислав Николић још једном се обратио народним посланицима.

- Даме и господо народни посланици Народне скупштине Републике Србије, браћо Срби и сестре Српкиње, даме и господо народни посланици националних мањина, ја имам ту несрећу да стално излазим за ову говорницу кад се дешава нека трагедија српском народу. Имао сам несрећу да вас опоменем да НАТО-авиони бомбардују Републику Српску и да су убили трудницу која је била у деветом месецу трудноће. Имао сам прилике да вас опоменем једног дана кад су се Срби тукли у Београду, један другог псовали српску мајку, да ће нас то довести до грађанског рата.

Данас не могу да седнем док вам прво не кажем информацију коју сте вероватно чули из Републике Српске, да је СФОР кренуо у масовну акцију хапшења и убијања Срба у Републици Српској, по својим, муслиманским и хрватским списковима.

Ако већ Народна скупштина Републике Србије данас заседа, било би добро да се једном коначно у животу ми, које је народ изабрао и послао у ову Скупштину, одредимо према српским трагедијама. Није више реч о томе хоћемо ли убацили картицу, или не. Ја зато молим посланике Демократске странке да бар сада убаци картице, да се пребројимо бар нас 140, да дамо неку изјаву, да усвојимо неку декларацију, да неки закључак усвојимо, да обавеземо своје политичке странке да коначно одредимо тај српски национални интерес, да сви у томе сарађујемо и да се после тога нормално боримо за власт.

Ја сам познавао лично човека који је данас убијен. Три пута је рањаван од стране муслимана и Хрвата. Био је начелник Центра за јавну безбедност у Приједору. Данас је убијен приликом хапшења.

Ја до сада нисам носио пиштољ по Србији, јер би требало да га извадим да убијем Србина, а боље је да ми оде глава него да убијем Србина, - али, ако треба неки црнац, или неки Турчин да ме хапси по Србији у униформи неке друге државе, ја ћу од сада да носим пиштољ. Боље је да човек погине, него да га у рошењу држави неко са стране хапси зато што је Србин.

И, није ту више реч о једном од највећих издајника у српском народу Биљани Плавшић. То треба сада једноставно склонити, изоловати, да више не пос-

Зоран Живковић
- ратоборан или...

тоји, да се више не петља у српске ствари. Какву је штету начинила - нек је начинила. Склањајте је ви, социјалисти, једини још ви имате моћ. Иначе, Република Српска нестане пред нашим очима.

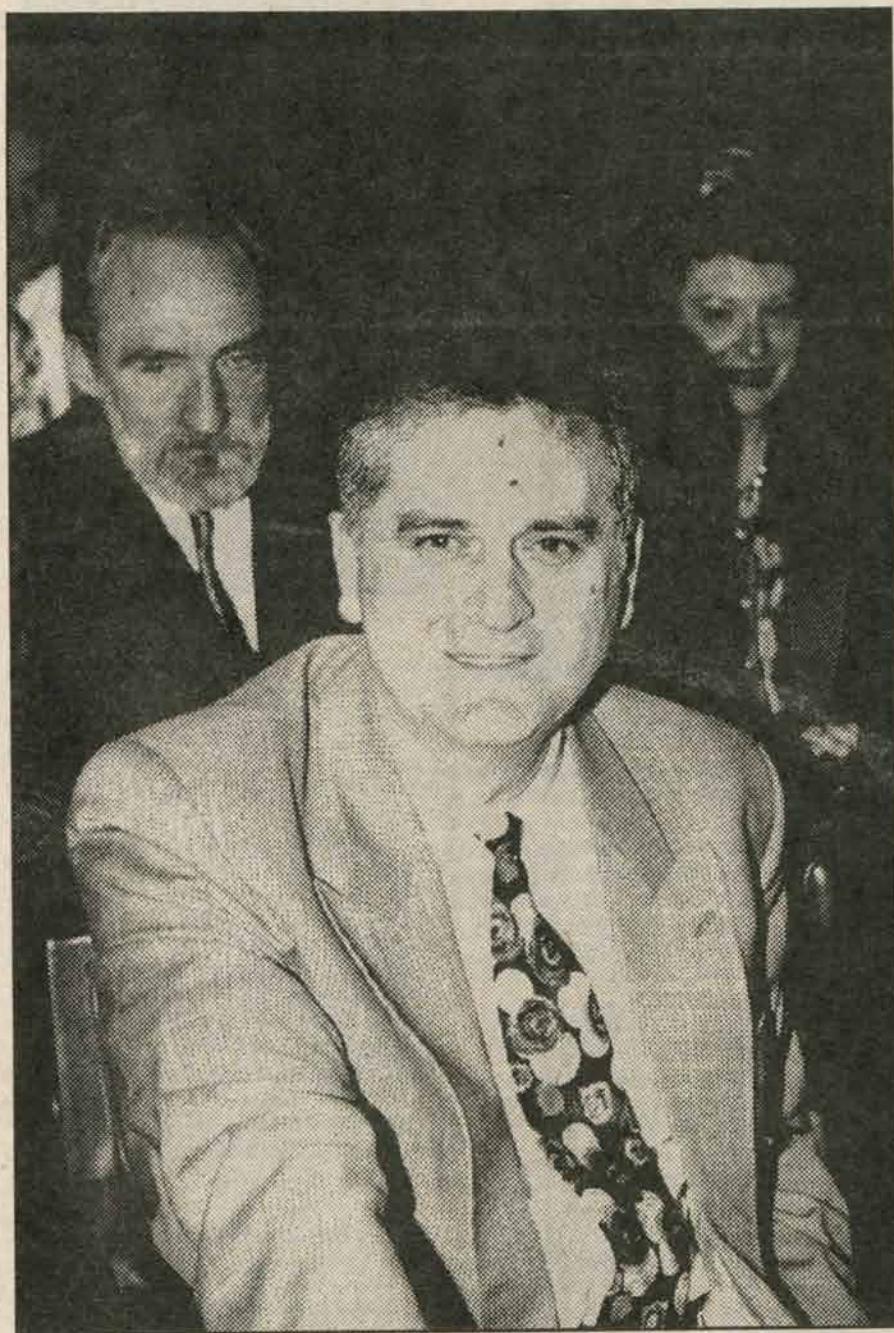
Шта је следећи корак? Хапшења по Србији. Опет по неким њиховим списковима. Шта је следећи корак? Да се Косово и Метохија прогласе демилитаризованом зоном, да се Рашка област прогласи демилитаризованом зоном, да се дигне шиптарска побуна на Косову а да се каже Војсци Југославије да не сме да крене да руши побуну. Ако је већ наређено Војсци Југославије да се склопи петнаест километара од границе с Хрватском, зар ви не схватате да преставимо да будемо држава која има суверенитет?

Биљана Плавшић се продала за доларе

Колико данас младих људи осећа велику огорченост због овога? Зашто је Вучић на ивици плача? Зато што је млад човек, Србин, велики Србин, веома паметан, али не може да се обузда... Колико смо само пута били код тог Саве Дрљаче у Приједору! Како нас је само дочекивао! Као јунак из рата, инвалид из рата... И сад треба да га убија шуша која је дошла преко океана, или из Европе, која има фотографије и јури Србе по Републици Српској.

Не знам шта ви мислите, али ја не могу да останем миран, је не могу да ћутим. Ако сви ви можете да ћутите, онда оћутите. Али, ја не верујем да ова Скупштина данас може нормално да ради и расправља о закону за који је поднето хиљаду или пет хиљада амандмана, да се тиме замајаво. Стварно, ја не могу у овој сали ни да седим, ако нећемо да расправљамо о много важнијој ствари.

Или одлажите изборе, или продужите овакву власт докле год хоћете. Ми чак нећемо ни да се жалимо Уставном

Сиромашан арсенал – можете да кажете само да смо фашисти, да смо подржавали Милошевића и да смо Шешел и ја у свађи

суду. Али, решавајте ово што нам је већ на вратима, што нам је на прагу.

Република Српска Крајина отишла је у прах и пепео, Република Српска управо у овим часовима одлази у прах и пепео. Посвађало се државно руководство. Све их треба похапсити. Много су важнији онај народ и територије, него неколико оних које треба ухапсити, него Биљана Плавшић, која се коначно продала свету. А шта може баба од седамдесет година, него да намигне на доларе и на издају.

Заиста први пут емотивно говорим, али више не могу да излазим емотивно за говорницу кад год се дешава српска трагедија. И да после изађем из сале огорчен зато што већина у овој сали уопште не реагује званично на то, а онда одете кући и срца вам се кидају. Бар деведесет одсто вас. Можда је поне-

ко преболео ове трагедије, али ми, радикали, то не можемо да преболимо. И нико се од нас не боји хапшења, немојте да мислите да због тога излазимо. Каква год да постоји оптужница против било ког радикала, предаће се овде српским властима, нек му се суди, нек му се пресуди, нек иде у затвор, нека га обесе или стрељају - шта год хоће.

Ја ово говорим због једног националног полета и елана који је захватио српски народ кад смо кренули у овај рат. Више никада нећемо моћи да га подињемо на толики степен. А сад издајемо оне који су нам осветлили образ и предводили нас у овом рату, оставили куће и имања, победили у рату, изгубили у миру, а сада губе главе и животе.

Ја вас молим, господине председнице, има ли могућности да Народна скупштина Републике Србије, преко Владе, која господари овим дневним редом, реагује на ово што се дешава? Информације говоре да је реч о акцији огромних размера. Ја знам да у Републици Српској нико не сме да убије војника СФОР-а, а они, значи, могу да вашаре, да улазе у куће, да излазе, да воде, да одводе, да стављају људима цакове на главе, да стављају после те људе у авионе за Хаг, да шаљу људе у гробнице. Српски народ никада није имао већу трагедију од ове. Ако сада останете неми, ако ми сада не одбранимо Републику Српску, ако не одбранимо Косово и Метохију и Рашку област, наша деца браниће Краљево, Крушевац, Лесковац, наши унуци браниће Крагујевац. То вам гарантујем.

Кад је председник Одбора за везу са Србима изван Србије Радмило Богдановић узео реч и рекао да ће сазвати Одбор, који ће заузети став, што је значило да ће Социјалистичка партија наставити да разводњава сваку озбиљну тему, чланови Посланичке групе Српске радикалне странке напустили су седницу.

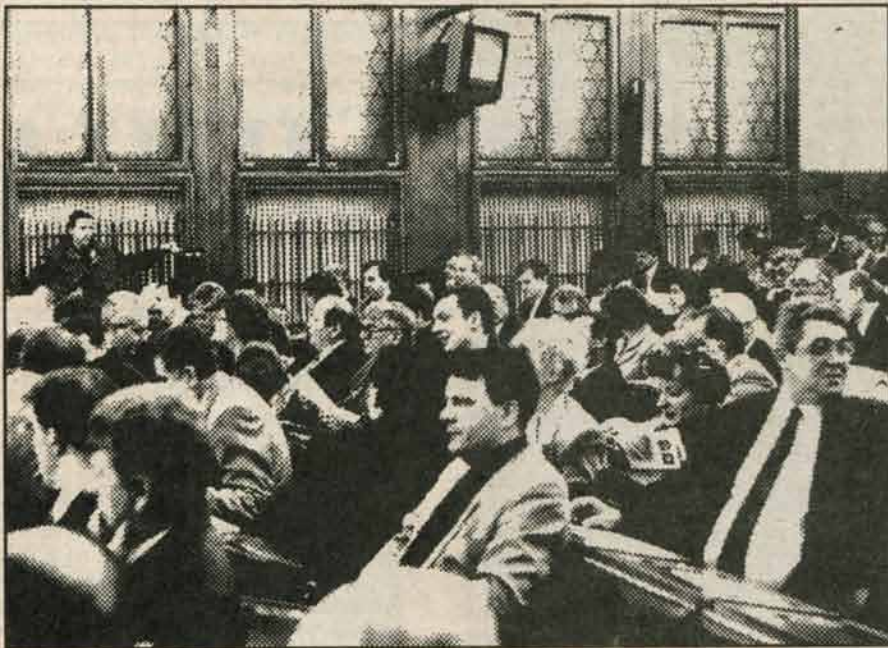
Нама закон одговара

О самом Предлогу закона о избору народних посланика, шеф Посланичке групе Српске радикалне странке Томислав Николић говорио је сутрадан, у наставку седнице.

- Овде је изречено да закон који добије подршку посланика Српске радикалне странке неће имати легитимитет - рекао је Николић. - То политички не стоји. Ако овај закон добије подршку посланика Српске радикалне странке, биће апсолутно легитиман, јер ће то значити да је готово 180 посланика за закон.

С друге стране, овај закон може да прође и без подршке Демократске странке. Има једна латинска пословица која каже: миш, и на брдо кад се попне, - остаје миш. У одбијању овог закона ви можете да направите било какву коалицију, али та коалиција нема већину у парламенту. Не можете ви да изађете за ову говорницу и да кажете да закон који добије скупштинску већину не може бити легитиман. Закон ће имати легитимитет. Избори ће бити легитимни. А ваш председник врло добро зна како је Киро Глигоров направио изборе у Македонији. Кад је цела опозиција одбила да изађе на изборе, формирао је четири странке за ноћ, поделио им по петнаест одсто мандата и направио велику владу. И, цео свет је рекао: било је осамдесет одсто пребројаних глава.

Немојте да нас чачкате. Ми чекамо да се ово заврши, да гласамо за ове законе, па да идемо на изборе да победимо. И, нећемо, једноставно, да учествујемо у расправама које се не тичу много изборног успеха. Покушајте социјалистима да докажете да овај закон не ваља. Ми ћемо изаћи и кад буде једна изборна

Најефикаснији у Скупштини – посланичка група Српске радикалне странке

јединица, и кад буде девет, и кад буде двадесет девет. Ми смо проценили да не губимо ниједно посланичко место. Изборни резултати из 1993. године говоре овако: да смо изашли на изборе са двадесет девет изборних јединица, имали бисмо 45 посланика.

На примедбу Јакова Стаменковића, посланика Демократске странке, да закон не може бити легитиман, зато што "смо, између осталог, прихватили неке обавезе према међународној заједници, која је тражила да се изборни услови дефинишу у договору свих опозиционих странака", Николић је одговорио:

- Тако, брате, да чујемо због чега све ово! Има код вас још поштених људи. Ето, да чујемо чему све ово.

Шта мене брига шта сте се ви договорили с међународном заједницом! Јесте ли се то договорили за оних пет минута колико је ваш представник провео с Медлин Олбрајт, или за онај сат колико сте били с њом у авиону, тамо где је била и Биљана Плавшић, у истом хотелу где је био и Ђинђић? Реците, шта сте то решили с међународном заједницом! Али, све док српски народ излази на изборе, све док грађани Србије бирају власт, - та власт ће бити легитимна. Може да буде против воље неких странака, ни мени социјалисти нису по вољи. Ви сте, изгледа, спавали док сам ја доказивао да ми нису по вољи. Ми смо, радикали, ломили социјалисте, а ви сте то искористили за месец дана кампање прошле године да победите у неким градовима. Ви морате да схватите, ви се три године нисте борили против социјалиста. Док смо се ми борили против њих, ви сте само изашли на изборе и победили у неким градовима. А сад ми кажете да очекујете подршку међународне заједнице да имате с њима договоре под којим ћете условима да изађете на изборе. Ето, ја ћу сад да изађем на изборе из ината опозицио-

ним странкама које чекају став међународне заједнице. Нека реше грађани Србије ко ће Србијом да влада. Међународна заједница не може да влада.

Опет ће радикали да буду криви

И, немојте идући пут да излазите за ову говорницу па да се згражавате над акцијама међународне заједнице. А онда, кад видите да већина грађана Србије то осуди, да се и ви томе прикључите. Ако прихватате ту међународну заједницу, онда прихватите и она убиства у Републици Српској, јер то тражи међународна заједница. Ако међународна заједница тражи, вама ће да пукне ластиш на гаћама. То је очигледно. (Глас из сале: - Већ је пукао. Они не носе гаће уопште.)

Е, ми нисмо у том кошу. А ви сада, изношењем неких својих прљавих тајни, подижете углед овима који више никад не могу да победе. (Негодовање у сали.) Јесте, то је тачно. То је тачно! Да вам није овакве опозиције, нестали бисте с политичке сцене. И, сад ћу ја поново да гинем три-четири године, да ратујем против социјалиста, а ви ћете да се скупите око америчке квочке као пилићи, па да изађете на изборе да вас Американци прогурају. И, онда ће социјалисти опет да победе. И, опет ће радикали да буду криви, и тако унедоглед. Ваши шефови ће да се врте, имаћете понеку телевизију, куповаћете лепа одела. Колико има искрености у томе? Колико има озбиљности у томе?

Колико има озбиљности у овим амандманима? На шта вам ово личи - да закон ступа на снагу целе идуће године, дан за даном. Ја бих досад већ изгласао овај закон. Не знам шта чекају социјалисти. Да је ово у Скупштини Крагујевца, Бора Радић би ово већ изгласао (смех у сали).

Заменик шефа Посланичке групе Демократске странке Слободан Гавриловић рекао је да суштина неслагања Демократске странке са овим законом у томе што је намера Владе да непосредно пред изборе мења изборне услове у супротности са закључцима Округлог стола вођеног у Савезној влади 1992. године.

Томислав Николић је одговорио:

- Ако је 1992. године постигнут договор у Савезној влади, зашто сте 1996. дозволили да Савезна скупштина промени тај договор пред саме изборе, да уведе 29 изборних јединица и да сви изађемо на те изборе? Јесте ли то једном већ прихватили? Јесмо ли изашле на савезне изборе са 29 изборних јединица? Шта је тада говорила Демократска странка? Ви сте подржали тај закон и рекли да по њему губе социјалисти.

Друго. ОЕБС нисте ви позвали, али сте га оберучке прихватили. Једина политичка странка која није прихватила ни да се ОЕБС зове, ни да се слуша, то је Српска радикална странка. Значи, немате ту шта мени да пребаците. Једног дана, ОЕБС ће донети одлуку која ће одговарати Демократској странци. Исто тако, упозоравао сам вас да *lex specialis* не треба прихватити, јер ће једнога дана социјалисти да га донесу и на вапу штету. Једном када пукне брана, вода пролази!

Треће. Кажете да је сада полувреме. Какво полувреме? Избори нису расписани. Ови посланици овде изабрани су вољом народа и они могу да мењају законе. Све што се у овој Скупштини донесе већином, прописаном Уставом и Законом - легитимно је. Да ли је легално, о томе одлучује онај ко брине о томе да ли Скупштина ради у складу са Уставом и Законом. А да ли је легитимна одлука коју донесе већина посланика, о томе немојте да расправљате, онда излазите из сфере демократије. Не можете да нападате изабрану већину, која доноси један закон по процедури. И ви учествујете у процедури, па процедура омогућава тоне амандмана.

Само вас упозоравам на једну ствар. Социјалисте треба срушити с власти, Милошевића треба срушити с власти, али не треба рушити Србију. Србија мора да остане таква каква јесте. Ако је некоме у интересу да сруши Србију да би пао Милошевић, тај мора да ратује против српских радикала. Нема другог решења. Ако ви уживате због сукоба у Црној Гори, ја не уживам. Ако уживате због сукоба у Републици Српској, ја не уживам. Ако подржите у свим овим нашим српским територијама свакога ко скочи на Милошевића, ја то не могу. Има их много који скачу на Милошевића, али не зато што он не ваља, него зато што им то неко наређује. На Милошевића треба скакати тачно због оних ствари у којима је забрљао. А због ствари које би могле да помогну да се очува Србија, ја не бих устајао чак ни на Милошевића, а нисам у животу имао човека који ми је више супротстављен.

Припремио: Душан Весич

ДЕМОКРАТОМАНИЈА

На истој гомили су један бивши саветник једног бившег председника републике, један претендент на престо, једна грађанска активисткиња, један хиљандарски монах, један мушкобањаст левичарски докторант и један гатачки краљ панађура. Окупила их – демократија!

Прича се да је Александар Дима (да ли отац или син, не знамо) у својим романима имао толико много дијалога, зато што је хонорар добијао (биће да је отац) по написаном реду. Што више редова – више пара. Многи су добијали хонорар чак и по написаној речи, тако да су многа дела остала ненаписана због бројања речи, тј. пара. Данас је све то, види се, много једноставније: хонорари се добијају за једну одређену реч. Што је чешће написана или изговорена – то више пара.

Pro et contra

Није тешко погодити: реч је о демократији. Чувена и, до сада, једина угледна три "анти" (семитизам, комунизам и алкохолизам) добила су друштво захваљујући демократији. Све чешће је нешто "антидемократско": мишљење, режим, изјава, понашање, став, процес, читави народи... Све је више стручњака за демократију, или бар за оно што је антидемократско. Тај тренд био би вредан сваке хвале ако би, авај, неко тачно знао да каже шта је, у ствари, та фамозна демократија. Међутим, изгледа да нико (осим лингвиста, енциклопедија и уџбеника) не уме тачно да објасни шта је демократија. У недостатку дефиниције која би била више од магле, служе се примерима. Тако је тзв. демократски Запад Јељциново гранатирање сопствених посланика на радном месту, у Белом дому, назвао "демократским пучем". Пуч је, дакле, демократски институт. Други пример илустрације демократије представља изјава претендента на српски престо, Александра Карађорђевића, америчкој телевизији: "Не верујем у екстремизам. Верујем само у глас демократије". Дакле, поред пуча, демократија може бити и блентавост. Јер, како објаснити способност изговарања у једном даху тврдне да се не верује у екстремизам и истовремено бити толико екстреман и веровати само у глас демократије!?

Десет Божијих заповести

Ако се претенденту, због његовог порекла, изгледа, образовања и околине, још и може прогледати кроз прсте, шта рећи за све оне који нису нашли место у комунистичком чамцу за спасавање па су данас "демократска опози-

ција", разједињена у коалицији "Заједно", или пак уједињени безначајношћу на политичкој сцени? Са колико озбиљности треба прихватити њихову тврдњу да су Срби "традиционално демократски народ"? Где су се то Срби толико извежбали у демократији да им је чак и у традицију прешла? У својој хришћанској фази, у време Немањића, на демократију нису ни помислили јер су имали десет Божијих заповести у којима је све било садржано и њима регулисано, а колико су оне "демократске"... Да нису можда оних пет векова (лажу, мање је!) под Турцима доба процвата српске демократије? Карађорђе је обесио брата, убио очуха, посекао скеленију због неосветљене скеле, без икаквог гласања. Прек човек, али можда ипак демократа? Или је, можда, Милош Обреновић оличење српске демократије? Ако је то ипак тек популарни "чика Пера" који је, седајући на окрвављени престо Обреновића, радосно ускликнуо: "У Србији је штампана слободна!", онда се и не може говорити о некој баш дугој демократској традицији у Срба.

Ако ћемо право, ма колико цинично звучало, Срби су "демократији" били најближи када им је идеолог пега-

вог кепеца Јоже, друг Кардељ, подарио самоуправљање. (Срећом, кратко је трајало али, нажалост, још увек много боли). Од настанка првих српских земаља до распада Брозове Југославије, то самоуправљање било је зеник српске "демократије". Ипак, то нимало не смета да се свако позива на демократију и традицију коју ова ужива код Срба. Тако, захваљујући њој, демократији, данас, у присуству подводача, долази до групног пентинга лудог, збуњеног и случајно налетелог. На истој гомили су један бивши саветник једног бившег председника републике, један претендент на престо, једна грађанска активисткиња, један хиљандарски монах, један мушкобањаст левичарски докторант и један гатачки краљ панађура. Окупила их – демократија! И, подразумева се, подвођење сопствене државе тамо неким Западу, за који су комунисти некада тврдили да је "хегемонистички и империјалистички". (Смејали смо им се све док нас смех није прошао).

Каналисање демократије

Своје чланке, из недеље у недељу, пише у "НИН"-у један бивши саветник, једног бившег председника републике. Саветовао га је, саветовао, а онда

Корифеји самоуправљања – срећом кратко је трајало али још увек боли

их обојицу стиглоше биографија и менталитет. Од тада су бивши. У само једном једином чланчићу каже нам:

"Наш највећи проблем је одсуство демократије".

"Да смо имали демократију, питање је да ли бисмо имали рат".

"Један од наших најважнијих циљева је повратак у свет. Тај пут може да нам отвори једино демократија".

"Демонстрације показују да Србија има, не само вољу и жељу, него и снагу да буде демократска".

"Умни људи већ уочавају да је неопходно каналисати и позитивно усмерити ту демократску енергију..."

("... каналисати и позитивно усмерити..." Сећате ли се старе, добре комунистичке терминологије? Како ли се само увукла у речник једног демократе?).

"Сви добро знамо да ће се на Косову полагати један од најтежих испита из демократије и за улазак у Европу".

Ако је саветник једног председника републике опседнут демократијом, могло би се очекивати, због супротстављености монархије и републике као државних уређења, да ће претендент на престо бити трезвенији. Али врага! Човек без државе (разбуцао му је кнез Павле) и без народа (неће га), пред америчким камерама, у кратком интервјуу, вероватно убаченом између двеју реклама, стиже да каже:

"Зато мислим да би моје присуство помогло тамошњим снагама демократије".

"Не верујем у екстремизам. Верујем само у глас демократије".

"Ти студенти су апсолутно демократски и прозападно оријентисани".

"Једини пут напред је да у први план избију они који верују у демократију".

"Зато нам је потребан Запад да помогне у јачању демократије".

"Све оно што нам је потребно јесте да се сви они борци за демократију избаце у први план".

"Сигурно је да би сви много боље живели у демократији".

"Не схвата се да је уставна монархија у Европи, у ствари, високо развијена демократија".

"Додуше, у почетку морате да будете мало оштрији и одлучнији да би демократија ухватила корене..."

"Краљеви панађура"

Не зна се колико је ова последња тврдња (која захтева оштрину и одлучност) слагање са актуелним председником Србије (или са "осумњиченим" за његовог наследника), али када је реч о њему, претендент уводи у игру свој енглески хумор:

"Добро би било ако би схватио да је потрошен, да је диносаурус из прошлости".

Неко ко би да постане монарх док његов "колега" по питању престолонаследништва, енглески принц Чарлс, већ и сам себе посматра као диносауруса из прошлости, који је добар још

Левичарски докторант
– све радије због власти

само за то да преда Хонгконг Кинезима (али не и Ирску Ирцима), неко такав сматра председника једне републике, у овом случају Србије, превазиђеним и истрошеним!

Симпатично, нема шта! (Под условом да нешто енглеско, у овом случају хумор, може бити симпатично).

Вреди ли овде уопште трошити простор на гатачког "краља панађура"! На онога који би да сече руке које по Србији носе турске барјаке (уместо америчке заставе, ковчега, црног флора...), који од Мугабеа тражи демократска средства као што су пушка или бомба, да би њима ослобађао принце од белаца, кад већ не може, због географске близине, муслимане да брани од Срба? Који цитат узети од човека који би да постане председник Србије, иако појма нема ко су Срби? Јер, да то зна, зар би се, 7. децембра 1985. године, распитивао код писаца Израела да ли су можда Срби "оно тринаесто, изгубљено а најнесрећније племе"? (Каквој су зебњи од тада ова два пријатељска народа изложена – лако је замислити).

Пиштаљка симбол фалуса

Или, шта рећи о мушкобанастом левичарском докторанту, који је чак и партији којој припада наденуо име "демократска", о том неизлечивом оцеубици који би, по свом образовању, морао да зна да се код већине канадских индијанских племена, као и код седмаест јужноамеричких (види истраживања Јове Каменоресца и Душана Михајловића) пиштаљка сматра за симбол фалуса, а он ју је толиким својим присталицама хушнуо у уста да би му музицирали испод прозора странке? Каква је то демократија коју би да донесе декларисани атеиста који Божић слави са Србима на београдским улицама, а већ о Св. Сави, на аустријској те-

левизији, без да је то ико од њега тражио, обећава како би Караџића и Младића изручио Хашком трибуналу и Шиптарима дао аутономију на Косову (читај: републику) ако би му тзв. Запад помогао да се погне на власт (српску углачану грбачу).

Прчевита активисткиња

Што се тиче прчевите грађанске активисткиње, она свакако има историјски значај: захваљујући њој лако се може реконструисати како је изгледао Париз у време француске револуције, док су њиме дивљале њене духовне прабабе. Није чудо што је многи из милоште зову Весна Гиљотина. Њена демократија илде чак дотле да се залаже за разговор "са аутентичним грађанима Косова албанске националности". (Баш тако каже, од речи до речи: "аутентични грађани Косова албанске националности!"). Иако је Србија држава свих својих грађана, а она сама челница (истовремено и зачелница, због "многобројности" чланства) једног савеза (против кога?) који се назива грађански, (баш као и један чувени загревачки клуб), она би, ипак, да разговара са албанском националношћу. Од силног ангажовања није стигла да научи да је Албанац држављанство, а да је националност Шиптар. Било како било, њој су и Шиптари и Срби подједнако мрски све док не постану грађани.

О својим честим посетама иностранству ова активисткиња каже:

"Наш основни циљ је да јасно објаснимо свету шта се дешава у Србији. Подршка коју тражимо је подршка демократских снага за демократизацију Србије".

После електрификације, индустријализације и реформације, у оквиру сатније Анга Марковића, прчевита болшевичка активисткиња би сада да учествује и у демократизацији! И до-даје:

Лидер Грађанског савеза против кога

Престолонаследник Иби

"Основни стратешки циљеви коалиције "Заједно" су везани за демократизацију Србије, економске реформе и бољи живот грађана".

Економске реформе су већ извршене у Румунији. Ако се зна да је Чаушеску у свом (изненадном) одласку оста-

вио земљу без иједног долара дуга, за разлику од Броза, који је својим (дугоочекиваним) одласком обелоданио милијарде "српских" дугова, а зна се и то да се Румуни данас прехрањују шверцом на бувљацима и надничарењем на пољима Баната и источне Србије, онда није тешко замислити како би изгледао тај "бољи живот" грађана Србије коју би реформисала ова демократска напаст. Своју "бригу о кући" она можда најбоље демонстрира тиме што је, како каже, морала због беспарице да откаже грејање у својој страници (можда је зато зиму провела у загрејаној Демократској страници) али се, истовремено, нашло доста пара за њен полугодишњи боравак у Америци.

Каква је да је, ова грађанска активисткиња има и једну велику националну заслугу: У свету се Срби више не представљају као крволочни агресори, који су прекинули железничку везу Загреб са Сплитом (због чега је својевремено толико патила по хрватској штампи!), већ као весели циркузанти који се са пиштаљкама у устима врзмају по граду. Данима, недељама, месецима... То је, такође, демократија, за разлику од "покушаја изазивања грађанског рата" који су подузели сви они који су у сопственом главном граду одржали

један једини "антидемократски" скуп назван "контрамитинг".

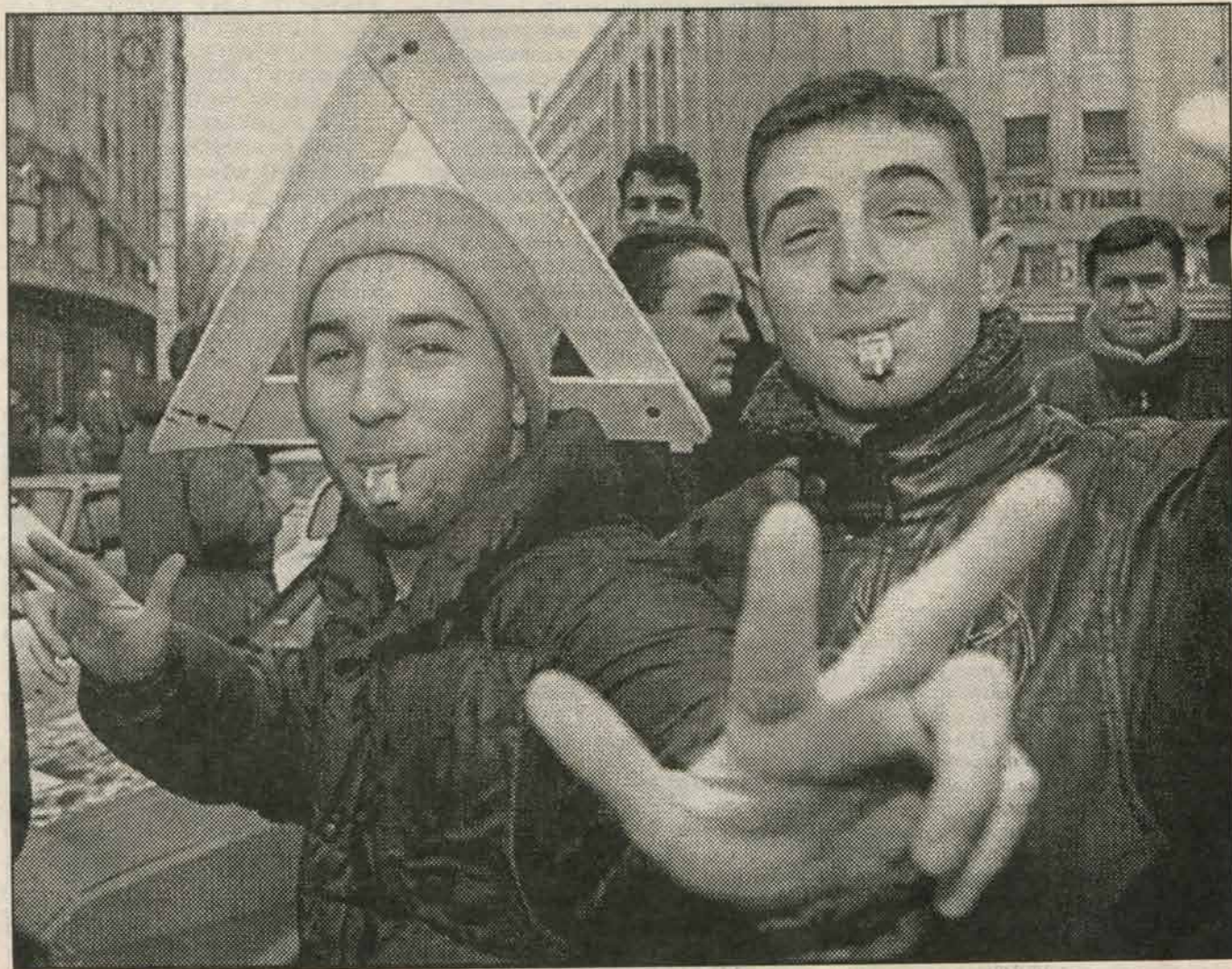
Монах у дневној политици

Сва ова збрка око тога шта је то демократија била би, упркос опасности коју собом носи, и даље смешна да из ње није изронио и један хиландарски калуђер!!! Оном делу Срба, углавном нежуљевитих руку, који се тако добро разуме у демократију, придружио се и Хиландарац монах Василије. У разговору који је НИИ, наводно, телефоном с њим обавио, монах Василије каже:

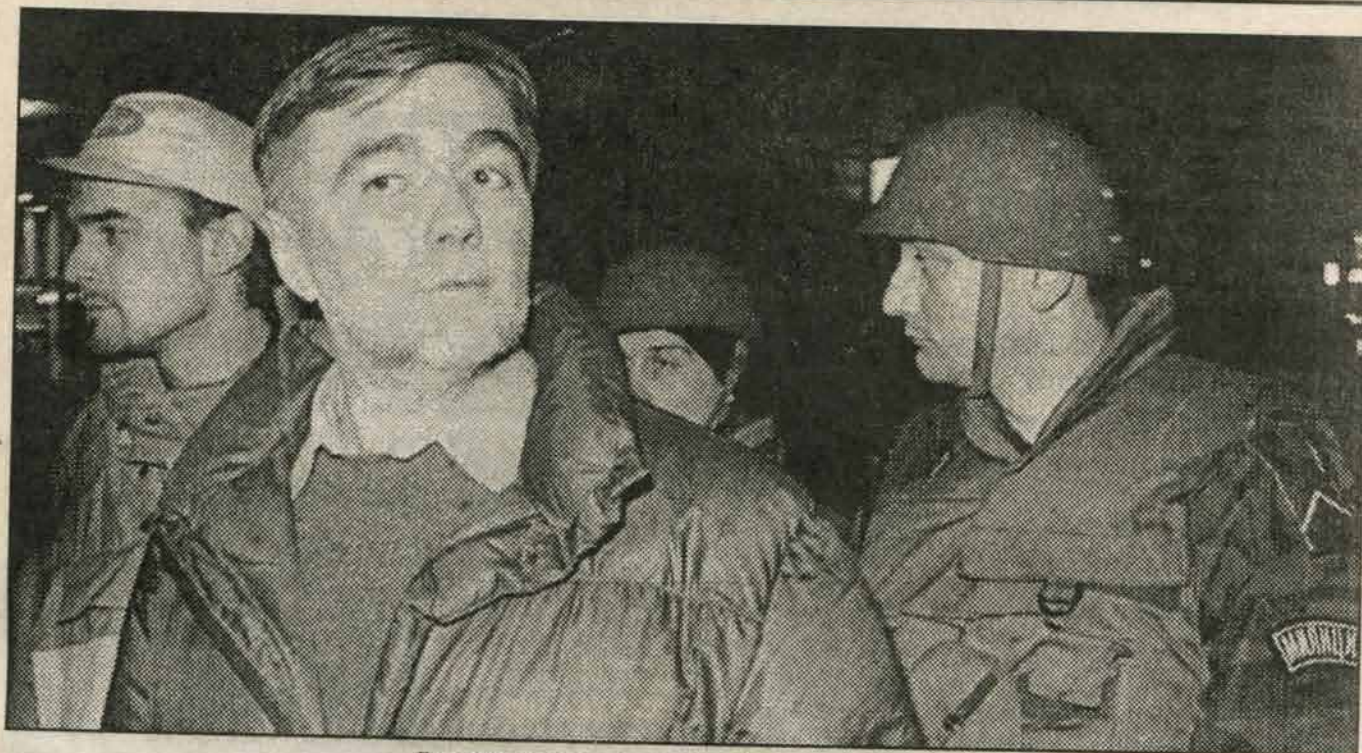
"Неки од млађих монаха предložили су да се студентима у Београду и Нишу, који се тако часно и достојанствено боре за истину и демократију, пошаље бадњак из Хиландара..."

За дивно чудо (или можда захваљујући НИИ-овој цензури?) добри монах Василије ни једном речју не помиње људска права. Али каже:

"Иако слутимо да ће на српском путу до препорода, можда, бити и новомученичких жртава, јер је мученика за истину и правду увек било, не сумњамо да ће се у Србији десити демократске промене. Њима у сусрет, а као благослов народу и студентима који се за њих боре чиста срца, послали

Протестан са троугластим ореолом

Радован Шт. Ковачевић – несуђени српски Хавел

смо уочи Божића бадњак, уочи Василевана икону Тројеручицу, а уочи Богојављења крст”.

Злоупотреба бадњака

Да су српске избеглице из Славоније и Крајине имале пиштаљке, да су се бориле за демократске промене, вероватно би се и њима нешто послало у сусрет. Али овако...

Зашто је београдским студентим бадњак требао да преда баш господин Коштуница, монах Василије и то уме да објасни:

”Обичај је у манастиру, али и у Србији, од давнина, да старији брат нешто предаје млађем брату, а Воја Коштуница, учесник студентског покрета из 68. године, овој омладини здруженој у Студентски протест 1996/97, заиста дође као старији брат. Желели смо да он преда студентима бадњак, јер смо сви ми веровали да пламен запаљен 1968. године није начисто угашен и да ће се нека од његових искрица кад-тад разбуктати, што се, ето, и десило”.

Није познато да ли је монах Василије био ”шездесетосмаш”, али је познато да је те године студентима било премало комунизма, а да је београдски Универзитет преименован у Црвени универзитет Карл Маркс. Код данашњих студената не ради се о несташици комунизма: њима је и ово што је од њега преостало превише. Демократијом опседнути монах изгледа да то не зна. Имајући у виду ту чињеницу, права је срећа да бадњак није завршио у рукама Љубише Ристића (ЈУЛ) или Милорада Вучелића (СПС), такође угледних ”шездесетосмаша”, или бар Драгољуба Мићуновића и Стеве Жигона, тадашњих главних студентских забављача у паузама.

Сан ”српских” демократа, ”српски Хавел”

Заиста, шта је то демократија?

Да ли је то кукумавчење једног бившег саветника пред пренатрпаном туђом задњицом или небулозни хумор једног претендента?

Да ли је то право атеисте да слави црквене празнике и испоручује своје сународнике туђој осорности, или, пак, право једног краља панађура да у име народа, чије порекло и не зна, сече руке које носе турске барјаке по Србији?

Или је, можда, демократија стењати и дахтати са балкона (загрејане) Демократске странке, а остављати свог (можда јединог) члана у хладним просторијама сопствене странке да дува у шаке и чека позив с оне стране Атлантика?

Можда је демократија имуност на егзорцизам и ширење ”светогорског” протестантизма?

Својевремено је у Немачкој, када је такође свако знао шта је демократија, на чело државе, сасвим легално и демократски, на власт дошао Адолф Хитлер. Од тог демократског чина Немци се (у очима света) још нису опоравили, ”а не зна се када ће”.

Иако је јасно да се коалиција ”Заједно” распала, она је и даље заједно, јер су такве снаге увек заједно, без обзира где се налазиле, па макар биле и коалициони партнер ЈУЛ-а или СПС-а. Исувише су лукаве да би тражиле ”новог Хитлера”: данас траже некаког ”српског Хавела”! Само доконе наивчине могле би се предати забави коју представља тражење тог ”српског Хавела” или ”новог Хитлера” који би Србију извукао ”из свега овога”. У добу глобализације и мондија-

лизације, ни један ни други, засигурно, нису овлашћени, а, највероватније, на глобусу не би ни знали да нађу Србију.

Срча од ”Заједно”

Дати на изборима свој глас коалицији ”Заједно”, или њеној срчи, значи положити још један каменчић на мозаик који представља монструма, који би цео свет да прогута, а тако рало се назива ”демократија”. Отуда и непрестано убеђивање Срба да пису традиционално патријархалан, већ традиционално ”демократски” народ. Убеђују их, управо, они који ни једну државну институцију не признају, они који решења траже на улчичним саборима и тромесечним ландарањем по граду. Да се ради о патриотским снагама, којима није до допадања иностранству, већ до добробити за своју земљу, енергијом која је удувана у пиштаљке могао се, бар пропаганде ради, изградити аутопут до Суботиче. Јесте да би то личило на некадашње радне акције, да би личило на Броза...

А на кога па ови (хоће да) личе!

Једну предност Броз је, свакако, имао: Није стално говорио ”Мене хете лакше сменити!” Онај ко то говори или лаже или је луд: ко се још бори за власт да би се лако сменио!? И какве су то идеје које заступа, а ни сам није у њих сигуран? Зар није нормалније, моралније и економичније одмах остати код куће?

Срећом, избори се ближе. Овај пут никакве краће неће бити потребне. Што не значи да Гонзалес не може код радикала да наврати на кафину.

Петар Димовић

НУНЕ (И) СВИЊА

Мирослав Нуне Поповић, самозвани уметник, донео је и испред зграде председништва Србије оставио заклану свињу

Полиција није имала разумевања за хепенинг "генија" који је завршио у "марици"

Боље лечити него спречити

Недавно је пред Председништво Србије бачена заклана свиња. По Сигмунду Фројду, овај акт би, вероватно, представљао симболично самоубиство очажника који је, како каже, свињу набавио за само 500 динара на Каленићевој пијаци. Спознавши се, сагледавши сву узалудност свог постојања, очајник, вероватно на свој начин дубоко "религиозан", немајући снаге да руку дигне на себе, симболизујући суицид, приклао је свињу. (Кој ће кога ако не свој свога, вели народ). Разуме се, као ни код правих, ни код симболичног самоубице није недостајало опроштајно писмо: Нађено је у устима пред Председништво бачене свиње. Као што је обичај, и овога пута било је упућено неком од најмилијих (конкретно: председнику Србије).

Симболично самоубиство

"Симболички језик је вазда био и остао човеково најјаче оружје у борби са стварношћу, а и са судбином" – каже у "НИН"-у, поводом овог симболичног самоубиства, госпођа Јелена Ђорђевић.

Човек који је применио своје "најјаче оружје", симболику, звао се Мирослав Нуне Поповић, а по опредељењу је био уметник. (Прошло време је, такође, само симболично, он је и даље међу нама). Изложен терору међународне заједнице, подвргнут санкцијама и бомбардовању својих сународника, информисан од медија чији су спонзори и Београд хтели буквално да бомбардују, а не само којекаквим "вестима" и "чињеницама", свестан своје генијалности, овај Соросов духовни стипендиста, увидевши опасност и скученост у којој се налази, није имао другог излаза до симболичног самоубиства.

Фројд је, кажу, непогрешив. Ипак, знамо да звучи јеретички, има ту нешто што нам не да мира. На пример, оно "Србија". На свињи је уметник својом уметничком руком, сасвим читко и за све диоптрије видљиво, написао име отаџбине Срба и Српкиња. Чему то? Већ на први поглед се видело да леш испред Председништва није заиста госн Нуне. Чак и да је на њему писао Нуне, сви који га знају одмах би рекли да то

није Нуне. Нуне је и већи и дебљи. Уз то је и старији. Плус уметник!

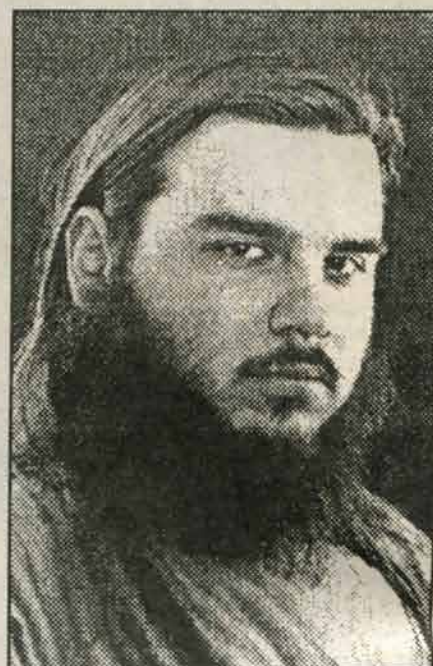
Зашто онда, ипак, оно "Србија"? Можда Фројд у овом случају, ипак, грешити? Можда уопште није реч о симболичном самоубиству, већ о клању свиње која се зове, по Нунету, Србија?

Свиња и Срби

Врло могуће. Сетимо се шта свиња симболише: прождрљивост, незаситост, похоту, егоизам, опскурне тежње, прождире све на шта наиђе (по "Речнику симбола", приредили Крсто Миловановић и Томислав Гаврић, издавач Народно дело, 1994). Можда је Нуне зато својој свињи наденуо име Србија? Не би било баш нелогично: Срби су еготи, јер хоће да живе као Италијани, Пољаци, Французи, Финци, тј. сви заједно у сопственој држави. А да су незасити – јесу: од када су им замрзли паре по банкама у свету, од када су им заробили бродове, затворили Дунав, од када су их бомбардовали – стално би да једу! Ако ћемо право и похотљиви су: колико су се само борили против целог света да задрже територије које су вековима њихове, а које је "свет" одлучио да подари другима. Те српске опскурне тежње, да сачувају своје територије и своје сународнике, добро су познате целом свету. Зашто не би биле познате и госн Нунету, човеку уметнику, колеги једног Фидије или Пракситела, Да Винчија и Микеланђела, Дирера и Рембранта... (Нуне је, наиме, као што заклана свиња треба да посведочи, ликовни уметник).

Уметник револуционар

Можда је Нуне, уместо симболичног самоубиства (по Фројду), заиста само симболично заклао ту прождрљиву и незаситу Србију опскурних тежњи? У прилог овој верзији говори то што се госн Нуне (симболично) бацио баш на праг Председништва Србије. Председништво сваке републике, па и "опскурне, похотне и свепрождируће" Србије, као у монархијама двор, симболише власт народа. Можда Нуне уопште није хтео да се убије, чак ни симболично, већ само да плъуне на већину Срба? Јер, већина је та која

Мирослав Нуне Поповић
– несхваћени "геније"

одређује ко ће бити председник и представљати је свуда, па и пред госн Нунетом. Тако је бар у демократијама. Можда госн Нуне више воли диктатуре? Што да не, и то је његово демократско право. Индиректно и сам каже да није демократа, већ револуционар: "Уметник који се у ово данашње време не бави револуцијом, не треба да се бави ничим" (госн Нуне у НИН-у бр. 2425). Отприлике исто мишљење имао је својевремено у Немачкој и један други ликовни уметник. Тај се, попут Милована Ђиласа, више прославио као злочинац но својим уметничким деловањем. Тешко је одговорити на питање да ли је Нуне уметник који се бави револуцијом или је револуционар који се држи за уметника, али се зна зашто овај позив на револуцију важи само за уметнике а не, рећимо, и за фудбалере: тамо треба нешто заиста умети да би се било уметник.

Госн Нунета добро разуме психолог Жарко Требјешанин, који за НИН каже: "У томе да власт истог тренутка, када уђе у ову драмску игру, неминовно губи, види срж и поенту овак-

Неразумеване "уметности"

вог лукавог и духовитог перформанса". Господин психолог као да је заборавио на једног уметника, извесног Ј. В. из једног града у Војводини, кога је лечио (или га можда уопште није ни лечио?) само зато је шетао главном улицом са изметом у устима, "лукаво и духовито" скрећући пажњу суграђанима да је, ипак, анални отвор за те ствари, а аутономија за Војводину. Ако се сећа, такве, који су на тај начин "перформансирани", водили су у лудницу, а власт није нимало испадала "смешна и јадна", каквом је он данас види.

Нунетове креације

Ако ипак није реч о симболичном самоубиству нити о пљувању у тањир из кога се једе, тј. Србију, остаје само још

могућност да је госн Нуне заиста уметник. Нажалост, онда није нимало оригиналан уметник: У Аустрији, већ три деценије, чувени уметник, у свету признати Херман Нич, ради са истим "материјалом" – свињама. У случају да га је госн Нуне у недостатку инвентивности узео за узор, знамо шта Србија, као следеће, може да очекује: делове свештеничке одеће умрљане свињском крвљу и украшене свињским деловима тела или композиције употребљених женских тампона. Ово последње господин Нуне, вероватно, не употребљава (има браду, ружнију од Маркове, али лепшу од Лењинове, делује као мушко) али надајмо се да ће се, после овог његовог "перформанса", у земљи која носи име заклане свиње,

наћи доста дама које ће му их са уживањем послати. Нуне их је, као и све грађане Србије, много задужио: Заклану свињу бацио је баш пред њихово Председништво, пред највиши симбол домаће власти и суверенитета. То је Председништво свих чија је (воле ли је или не) држава Србија, без обзира ко је председник и без обзира ко је за кога гласао. Његов чин није ништа лично, није уперен против Слободана Милошевића (за неинформисане: то је актуелни председник Србије). Да је тако, госн Нуне би заклану свињу са Каленићеве пијаце однео у Толстојеву, на приватну адресу, а не пред српско Председништво.

Топла суза за топлог брата

Штета би било не подржати госн Нунета. Био би велики губитак за Србију ако би госн Нуне напустио симболику и једног дана, попут Јана Палаха, сам себе спалио испред председништва. Била би нам слаба утеха то што бисмо, након губитка једног великог талента који (зна се коме) много обећава, били у прилици да чујемо још један говор Матије Бећковића, обожаваоца кремација. Тај велики православац и члан Крунског савета, на Селенићевој кремацији покљонио је, за спаљивање спремном топлом брату, "најтоплију сузу са дна свог срца". Очигледно, топлине никад доста, али надајмо се да госн Нуне неће претерати у свом националистичком ангажовању и забринутости због судбине Србије и да се неће спалити.

И престанимо да га зовемо Нуне Свиња. Грешница то не заслужује. Није њена општина увек била опозиционарска.

Патар Димовић

После неколико дана
Нуне је посетио и Ђинђића

ЗЛА ЖЕНА

Јован-Стерија Поповић је још 1838. године написао "Весело позориште у три дејствија" ЗЛА ЖЕНА, у коме жена Султана (што на арапском значи: владалац самодржац) доживљава позитивну промену свог пакосног карактера тек после добрих батина које је добила од Срете чизмара – а све вештим заплетом радње комада.

Ово весело позориште уопште не би било предмет нашег интересовања да се последњих година зле жене нису наможиле у нашем јавном, културном и политичком животу. Не смета то што их има много, али смета то што су почеле да потурају своје јадне мужеве да се клизају на корама од банана и добију по неку шушку уместо њих. Подстрекују их и подржавају и у оним поступцима у којима је унапред јасно да ће изаћи као губитници.

Најупечатљивији пример за ову тврдњу је трећераздни нотарош Никола Баровић, кога је његова жена Борка Павићевић наговарала да напада и изазива речима, а затим и физички нападне човека, у сваком погледу супериоријег од себе – др Војислава Шешеља. Ако се боље погледа снимак дуела, неодољиво се намеће утисак да је агресивни напад на др Војислава Шешеља унапред смишљен, састављен и изрежиран са намером да се председник Српске радикалне странке дискредитује и онеспособи за долазеће републичке изборе, јер је према свим истраживањима јасно да рејтинг др Војислава Шешеља муњевиито расте. Зато букачи свих боја и узраста траже забрану његове кандидатуре за председничке изборе!

Деца лоших музичара

Али, да се позабавимо биографијом зле жене Николе Баровића – Борке Павићевић. Кћи је некадашњег професора Филозофског факултета (Црногорца из Котора – комунисте). О свом детињству са сетом прича о данима проведеним на броду "Галеб" са својим оцем.

У студентским немирима 1968. године упамћена је јер је носила Маоцедунгову униформу. Као и данас, припала је не малој групи људи који се, као деца лоших музичара, грчевито и бескрупулозно боре за власт. Ничим није заслужила, а ипак је била сарадник Мире Траиловић у Позоришту "Атеље 212", која је Борку Павићевић одредила да буде "дружбеница" Јованке Броз (чије хаљине и данас носи).

Стално је у јавности присутна у разним емисијама – а да питате те но-

винаре који је позивају: ко је она, шта је урадила или написала као драматург – не би умели да вам одговоре (осим да вам признају да је била телефонска или интервенција уредника програма).

Као један од интимних пријатеља Љубише Ристића и шездесетосмаш, и она је, као и он, где год да је радила правила необјашњиве губитке – тако је од кривичне одговорности за проневеру државних пара за "Позориште-магаза" спасао адвокат Никола Баровић. Један од његових рођака, заслужан за такав судски исход, био је тада председник Општинског суда у Београду.

У свим антисрпским акцијама и скуповима била је, ако не један од главних учесника, онда један од главних организатора.

Антисрпски лоби

Код нас су сваки даном све агресивнији они људи који себе називају грађанима, или се, пак, изјашњавају као Југословени. На први поглед они су безазлено окупљени у разне организације као што су Београдски круг, Жене у црном, Центар за антиратне акције, Центар за културну деконтаминацију итд. Али, ако са више пажње посматрате њихов рад, увидећете да их једино и чврсто окупуља мржња, и то мржња на Србе и све што је српско. Борка Павићевић члан је свих ових организација.

Чланови тих организација су људи који, по питању националне припадности или опредељења, имају породични или емотивни проблем. Уверени су да ће сви њихови проблеми бити решени затирањем свега српскога – зато и покушавају да свој лични неспоразум подигну на ниво државног проблема или светског демократског питања. У томе им помажу разне организације, нарочито из иностранства (Сорош фондација и сл.) које имају сасвим друге, не демократске, већ антисрпске рачунице. У томе им често иде на руку и наша актуелна власт – опет захваљујући злој жени у врху те власти.

Који је то аршин?

Организатор разних протеста и свих ничања и кричања испред општине Земун, па и писма Елизабер Рен је – Борка Павићевић.

Чудан је то аршин?! Када је глумач Жарко Лаушевић убио двојицу младих из пиштоља, тада су све ове наведене организације, па и брачни пар Павићевић-Баровић, лупали у све та-

ламбасе, нарочито преко студија Б, да убица није крив – те да је била у питању нужна одбрана.

Данас, када је на очиглед гледалаца у студију БК Телекома, адвокат Никола Баровић на најгрубљи, приземан и простачки начин вређао народног посланика и председника Општине Земун, његову супругу, претио му батинама, изазивао, гађао га чашом пуном воде и физички напао – и када се после емисије оклизнуо на кору од банане, онда, унисоно треба из свих оружја напасти др Војислава Шешеља.

Ни у једној републици бивше СФРЈ оваква понашања не могу ни да се замисле, а овакве организације немају никакве шансе – само код нас метастазирају.

Мора се ставити тачка и једном децидирано рећи – сви су једнаки и равноправни у овој држави – и управо зато нећемо дозволити развијање антисрпског лобија, као што је то био случај за време комунистичке Југославије, када је све што је српско, безочно затирано и прогоњено.

Порука личне природе

Нека сви душебрижници око уписа у обданиште детета са хрватским пасошем и домовницом знају да их посматра и слуша око 100.000 хиљада прогоњене српске деце, деца са трактора, из крпа и шупа, нека знају да та деца знају да сви они "заједно" са Зораном Остојићем никада нису питали ни за једно српско дете, а камо ли за његово право, за његово детињство, за његово обданиште, да им ти исти борци за разна права нису дали ни црно испод свог прљавог нокта. Нека знају да ће и та деца постати људи, и да памте!

Па, хајде, да прихватимо и варијанту да није требао употребљавати брзосхватајућа васпитна средства (банане) – онда је значи требало да један мали искомплексирани адвокат скочи на леђа једном четничком војводи и да виче "ћи-ћи и уз то лидеру Српске радикалне странке и уз то представнику легално изабране власти и председнику СО Земуна – а овај све то да трпи, и себе заувек дискредитује у очима српског народа?! То, јер врло лоша драматургија и врло лоша режија – из врло лоше кухиње и добро је што му је др Војислав Шешељ подметнуо банану.

Мирко Дебелачки

ЕВРОПА ГУБИ КОРАК

Дуготрајна привредна конјунктура у Америци поклапа се са дуготрајном рецесијом у Европи, па донекле и у Јапану, што указује на доминантан утицај Вашингтона на глобалној привредној и политичкој сцени

Митологија привредног раста: Волстрит не занимају прилике на реалном сектору привреде, већ искључиво шансе да се у њима извуку капиталне добити од инвестиција

Прва половина деведесетих година остаће упамћена по изразито несинхронизованом расту светске привреде. Главна полука тог раста, глобална трговина, била је у раљама мамутских дебаланса. Привредне велесиле Америка и Јапан понашале су се као рогови у врећи, Америка је била под тешким баластом трговинског дефицита, док је Јапан, из године у годину, увећавао свој суфицит, доказујући неверним Томама да и од вишка и те како уме глава да боли.

Па кад су Вашингтон и Токио догурали цара до дуvara, уследила је серија фамозних царинских афера, са наизглед једним јединим могућим исходом, глобалним трговинским ратом. Повода је напретек: од трговине ауто-деловима, преко микрочипова и приступа јавним лиценцијама, па све негде до пласмана страног пиринча и хамбургера на јапанско тржиште. Полумљено је сијасет копаља. Упропаћене су неке, до тада, успешне политичке каријере. Али се, на крају, све (шкспировски) завршило по правилу "мно-го више ни око чега".

Претње санкцијама: врана врани очи не вади

Поука вели да је у свету, који почи-ва на врлини новца, празан новчаник раван вечитом проклетству. У свету гло-балне трговине, право проклетство су санкције. Велесиле су у њима, деведе-сетих година, дефинитивно откриле сјајну батину. На срећу по глобалну привреду, том батином се у међусоб-ним свађама лидера углавном витла-ло. (Америка још Хелмс-Бартоновим законом прети Куби, само што је витла-њем том унилатералном батином опа-сно наљутила Европу и Јапан, који прете да ће одговорити равном мером). Али су је зато неки други, мањи и по уделу у светској трговини релативно безначајнији, дебело осетили на соп-ственој кожи.

Једноставно – крупни играчи могу међусобно да се пљују и витлају (трго-

винским) батинама до миле воље, али врана врани очи не вади!

Светски туст мозгова, од ОЕЦД-а па до Групе 7 најбогатијих земаља све-та, прописно се намучио покушава-јући да увери привредне велесиле у по-требу усклађивања макроекономских стратегија. По експертима, Америка је обавезно морала да чини све оно, што Токио ни за живу главу не би требало да учини. Другим речима – да Вашинг-тон притегне буџетске дизгине, а Токио да их до краја олабави.

Експерти најављују конјунктуру

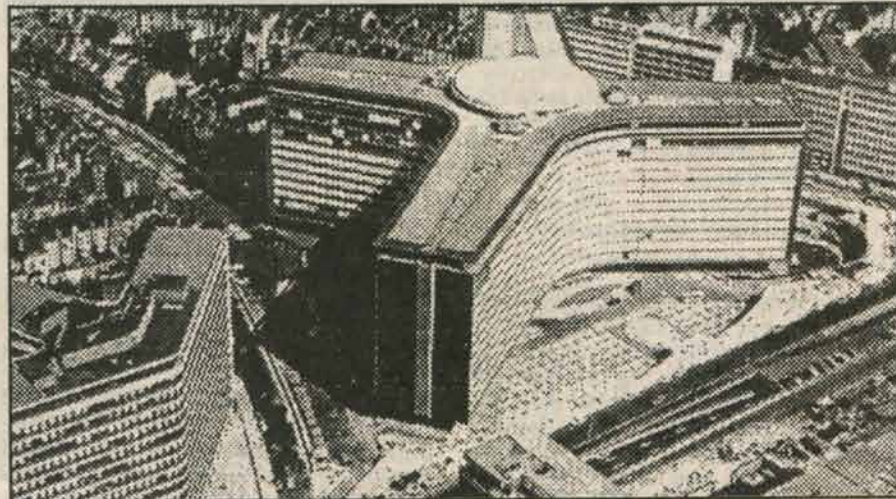
Ништа од тога се није догодило. Ни-је било никаквог фискалног ускла-ђивања. Напротив, расплет је уследио на страни девизног течаја долара, ко-ји је, као што добро памтимо (у дру-гом циклусу депрецијације) Вашин-гтон, на до тада невиђени начин, ба-гатеписао. Први мандат председника САД, Била Клинтона, углавном је у томе и протекао. А да не говоримо о улози (другог или првог "најјачег чо-века на свету") председника америчке

централне банке (ФЕД-а) Алана Грин-спена.

Експерти, који су ономад оманули, сада прогнозирају да нас од ове, 1997. године, па све до краја деценије (века и миленијума) чека постепени улазак светске привреде у фазу синхронизо-ваног раста. Али, док је прилично ја-сно да је на тензијама несинхронизо-ваног раста светске привреде једино Америка профитирала, дотле је крај-ње нејасно да ли ће уопште неке да се позлати улазак светске привреде у фазу синхронизованог раста. А да ће некима обавезно да се обије о главу, у то не треба ни сумњати!

Два могућа привредна сценарија

Другим речима, премда за сада Аме-рика води коло, привредне велесиле ће ипак, до извесне мере, врло брзо да ускладе своје стопе раста. Једина је невоља што ће то бити врло слаба музика, па је неки неће ни осетити. По процени ОЕЦД-а, наине, просечна (двогодишња) стопа привредног ра-ста Европе и Јапана износиће око 2,8 од-сто, пошто се ове привреде прикључе

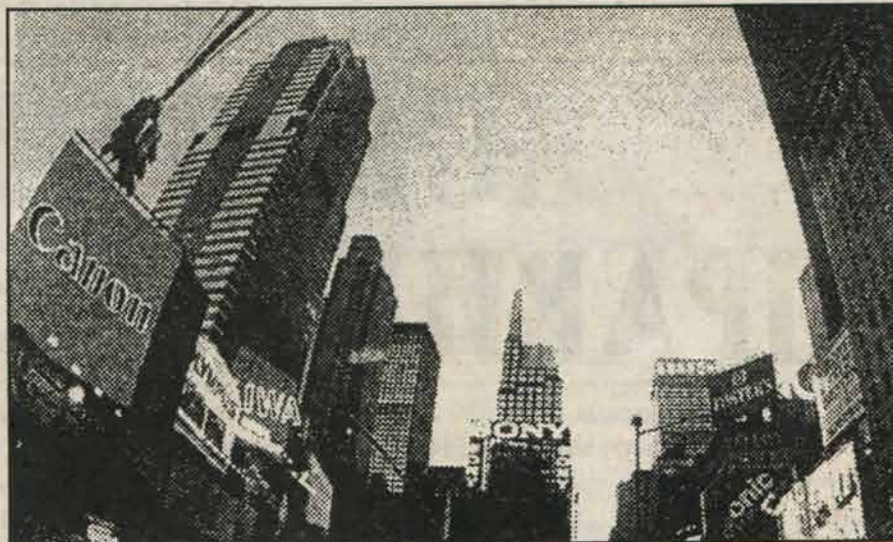

Брисел – главни град државе пред распадом као симбол уједињене Европе

Америци. Ако је то и неко "уштивавање", онда то и неће да испадне бог зна каква "музика", јер је 70. и 80. година привреда Европе расла по стопи од 4,8, Америке 4,3 а Јапана 9,4 одсто. А за читаву девету деценију овог века процењује се просечна стопа раста привреде ЕУ и САД од свега 1,9 одсто, док у Јапану једва 1,6.

Шта, дакле, учинити да се повећа стопа раста? Та дилема, као што видимо, не мучи само овдашње менаџере или политичаре. Око ње сада лупају главу сви светски трустови мозгова, па је, ономад, доминирала састанком министара финансија Групе 7 у Берлину.

Експерти виде само два могућа сценарија. По првоме, државници морају хитно уверити финансијска тржишта да озбиљно намеравају да смање буџетске дефиците. То је једини гарант да се смање дугорочне каматне стопе, од којих пресудно зависи раст на бази ефикасних инвестиција. Једина је невоља што претходно треба убедити читаву армију незапослених да држава мора, укидањем социјалних бенефиција, де-

Спојени судови – америчка конјуктура на рачун европске рецесије

нетарна политика већине водећих индустријских земаља (па чак и Бундесбанке) експанзивна. А сваки крчаг, па и најбогатији, иле на воду док се не разбије!

ције привреди су свуда у моди, али се само код нас праве вицеви на рачун привредног опоравка. Нико, међутим, није довољно наиван да поверује да то фазу синхроног функционисања међународне привреде, сигурно уводи у период високих стопа раста, од којих би сви подједнако видели неку вајду.

Зашто рецесија дуго траје?

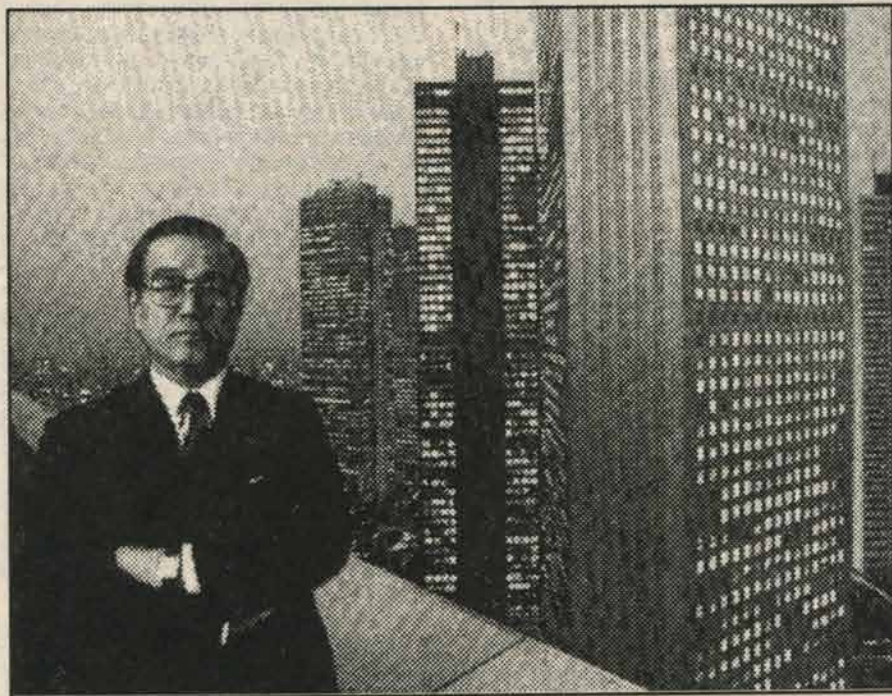
Напротив, главни играчи добро знају да је пропаганда високих стопа раста једна од модерних инстант-митологија. Кога је, уосталом, брига да ли је пред нама епоха привредног опоравка од којег ће већини да сване? Неке финансијске берзе, попут Волстрига, не брину ни због склеротичног привредног раста. Њих не занима експанзиван привредни раст, већ искључиво високи профити од инвестиција. Па једноставно, као и увек до сада, настоје да животињским инстинктом, зараде што више за што краће време, док још траје сјајна конјуктура и висок раст вредности акција.

И док једни брину да ће светска привреда, до краја деведесетих, бити на тако ниским гранама, да већина (поготово незапослени) неће буквално ни осетити неко олакшање од њеног постепеног "уштивавања", дотле други, због високих дивиденди, држе палчеве да представа – у којој сада уживају – што дуже потраје.

Отуд дилема: да ли је светска привреда на ниским гранама због спорог уласка у фазу синхронизованог раста или, пак, они који је "уштивавају" млате празну сламу?

У наше време, доминација на светској пијаци гарантује главну реч у пословима новог светског поретка, па би лидери са старог континента морали добро да се замисле нал чињеницом да се дуготрајна конјуктура у Америци потпуно поклапа са дуготрајном (продуженом) рецесијом у Европи.

Вељко Лукић

Између две ватре – јапанска привреда између САД и Европе

финитивно да дигне руке од њих. Нажалост, тај сјајан тржишни сценарио, социјално је немогућ. А политички је катастрофалан.

Није важно шта причају, већ шта чине

Други, пак, мисле да горка буџетска пилула може донекле да се "зашећери" падом краткорочних камата. Али дилема је докле? Јер, пад камата изазива прегрејавање домаће тражње, због чега убрзо крећу инфлаторни притисци. Не треба веровати ономе што већина лидера сада прича, заклицујући се у монетарне рестрикције. Треба веровати у оно што чине. Сада је мо-

(Наводно је трећа алтернатива дерегулација тржишта рада и обрачун с монополистима. Али пошто се у оба случаја, посредно или непосредно, алуцира да би држава морала мање да се меша у привреду, она, у ствари, и не постоји, јер се практично све своди на првопоменути сценарио).

Оба сценарија (европско кресање буџетских дефицита по диктату Мастрихта), уз монетарну експанзију, са постепеним кресањем пореза (најновији потез Немачке), практично су већ у употреби. Отуда нервозније реакције финансијских тржишта (попут недавног краха акција на један успутни коментар Алана Гриспена) у страху од скока камата. Монетарне инјек-

КОРИДА ПО ПРАВИЛИМА РОДЕА

Одлука о пријему Чешке, Мађарске и Пољске у чланство НАТО, потпуни је пораз европског "лобија петорице" који је бројно био далеко надмоћнији, али је, ипак, капитулирао пред једностраним диктатом Америке. – Једину праву корист од ширења НАТО имаће амерички лиферанти оружја, који су после Мадрида практично добили блато улазницу за европско тржиште

Чланице НАТО пакта на самиту у Мадриду донеле су јединствену одлуку да Републици Чешкој, Мађарској и Пољској упуте позив за учлањење у ову војну алијансу – чиме је означен почетак нове фазе ширења НАТО на Исток.

Протокол са Чешком, Мађарском и Пољском биће потписан у децембру 1997. године, на министарском састанку чланица НАТО, док се окончање читавог поступка ратификације и коначно проширење ове војне алијансе за три нова члана планира за април 1999. године, у време обележавања јубилеја – пола века од Вашингтонског уговора.

Говорећи о проширењу НАТО на исток Европе, генерални секретар те алијансе Хавијер Солана је, у Мадриду, потврдио да НАТО остаје отворен за пријем нових чланица, којима ће у наредним годинама упутити сличне позиве, на основу члана 10. Уговора о Северно-атлантској алијанси.

Споља гладан, изнутра жадац

"С великим интересовањем пратимо значајне резултате који су у развоју демократије и владавине законитости постигнути у једном броју земаља југоисточне Европе, посебно у Румунији и Словенији" – изјавио је Солана. "Алијанса је свесна потребе изградње веће стабилности, сигурности и регионалне сарадње међу државама на југоистоку Европе, као и њихове све веће интеграције у Евро-Атлантску заједницу. У исто време, несумњив прогрес је учињен ка већој стабилности и сарадњи међу државама Балтичког региона, које такође изражавају жељу да се прикључе НАТО. За будућност Савеза, напредак у остварењу тих циљева, од изузетног је значаја за изградњу слободне, напредне и јединствене Европе у миру".

Друга страна медаље ове вербалне гимнастике генералног Секретара Солане, је у чињеници да су Словенија и Румунија овог пута у Мадриду остале кратких рукава и да је Европа

још једном морала да прогута горку пилулу апсолутне доминације Американаца у НАТО. Додуше, биланс самита у Мадриду сачињава свака земља-чланица за себе. Притом, једва да ће неко (сем Американаца) њиме бити задовољан. У ствари, једину праву сатисфакцију у Мадриду су добили критичари који одавно заступају тезу да сваки нови корак ка ширењу НАТО на Исток изазива више проблема него што их решава. А, што је најважније, ничим не елиминише чињеницу да је у измењеном постхладноратовском свету НАТО у дубокој кризи.

Безбедност – од кога?

Добро је познато против кога је НАТО формиран. Али, епоха биполарног света је за нама. Какву то безбедност НАТО може данас да гарантује? И од кога? У оглицају су два одговора: први, да ширење НАТО на исток Европе није уперено против Русије. А да су кризе, попут оне у Босни, у којој је Европа демонстрирала своју потпуну неспособност да осигура мир и сарадњу у региону, одговор на друго.

Прво, у Москви не верују ни после потписивања пакта о сарадњи НАТО-Русија. Друго је обична глупост, коју ни највећи политички демагози не могу да претворе у "паметан одговор". Европа је под диктатом Немачке играла на карту (косовских Шинтара) и сепаратистичких југорепублика (Словеније и Хрватске), потпуно свесна да успостављање "зоне германског утицаја на Балкану" мора да се оконча крвопролићем. А то што тај сценарио није до краја спроведен у Босни и на Космету, не само да није никакав крах Европе (него Немачке, Хелмута Кола и Ханса Дитриха Геншера), већ не гарантује ни да ће Амерички сценарио (Дејтон) бити успешнији.

Уосталом, ако је немачки "Drang nach Osten" био потпуни хорак, ни амерички диктат у Мадриду не мора бити пун погодан у ничему, осим у сатеривању Европе у мишију рупу.

Шарл де Гол против лихварске интернационале

Званичници земаља-чланица НАТО су у Мадриду имали мало разлога за задовољство, а прилично за "озбиљну забринутост". Европска формула у Мадриду за ширење НАТО на исток био је предлог пет нових чланица – поред Чешке, Мађарске и Пољске, још и Словеније и Румуније. Француски председник Жак Ширак инсистирао је на пријему Румуније, док је главни промотер учлањења Словеније био италијански премијер Романо Проди. Насупрот томе, Бела кућа је остала код формуле са три нова кандидата, додајући да још не види како пријем Румуније доприноси стабилности на Балкану, док у случају Словеније (готово увредљиво за Љубљану), додаје да је у босанској кризи Мађарска одиграла већу улогу, као база за стацио-

нирање војника НАТО. (По немачкој оптици, "Вишеградска група" је имала задатак да обнови подручје утицаја бивше Аустро-Угарске, али су за Вашингтон балкански простори од другог-разредног значаја у односу на Русију и Кину, па је ето нова "црно-жута монархија" под капом НАТО васкрснула без Словеније и Хрватске).

У НАТО јачи диктира слабијем

"Рекао сам Клинтону да је то грешка" – изјавио је отворено Романо Проди, који је са Шираком (и донекле Хелмутом Колом) на крају морао да призна крах "лобија петорице". Нешто је, ипак, прећутао: да је Мадрид показао да у НАТО још увек јачи диктира слабијем. А то није добра порука ни Европи у целини, нити пак малим нацијама које у великој заблуди још чекају пред вратима.

Ширак је прогутало кнедлу због краха "лобија петорице", али је оштро упозорио САД да НАТО неће преживети уколико се односи снага у њему не промене, пре свега у корист Европе. Тако је спона Вашингтона и Париза поново "пукла" на питању замене америчког адмирала у команди јужног крила НАТО у Напуљу. Француска је, иначе, већ "заледила" своје приближавање војним структурама Алијансе. По оценама у Лондону, то је такође грешка, јер да се није "коцкала са превише амбиција", Француска је, наводно, могла, уз "скромније" захтеве, већ да добије главну улогу у командној структури НАТО за западни Медитеран. У Вашингтону се на повратак Француске гледа као на исправку јед-

не потпуно "ирационалне одлуке генерала Де Гола да иступи из НАТО у 1966. години". Паризу се, пак, не чине ни мало "ирационалним" критике на рачун нових војних трошкова у буџету, нити пак, диктат да се војна опрема из сопствених фабрика обавезно замени увозном – америчком.

Тако долазимо до још једног камена спотицања. Самиту НАТО у Мадриду, наине, присуствовала је и делегација Конгреса САД, с једним јединим циљем – да се увери да Америка неће бити главни финансијер ширења Алијансе на Исток. По једном извештају Ранд корпорације, који је "изазвао велико узбуђење у Конгресу САД" ("Фајнеиншел тајмс") ширење НАТО коштаће 140 милијарди долара, па је морала бити спроведена посебна конгресна анализа, све док процене ни су сведене на 40 милијарди долара. По свој прилици, истина је негде на средини. Али ће, ипак, кесу морати сви да разреше, хтели то амерички конгресмени или не, укључујући и САД. Применом садашње формуле читав намет би пао 15 одсто на САД, 50 одсто држави Западне Европе, а 15 одсто на друге. Ко ће да намири преосталих 20 одсто, ником није јасно. Прерачунато, то значи да би квота Француске морала да се повећа за читавих 40 одсто (!?)

Према томе, Француска не само да би морала своје "мираже" да замени америчким "фантомима", већ би поврх свега и сви трошкови гашења сопствене војне индустрије морала сама да подмирује – пореским наметима на вилајет. То је практично неизводљиво у време стезања буџетског каиша по Ма-

стрихту. Уосталом – није чудо што француски премијер Лионел Жоспен није учествовао на самиту у Мадриду. Препустити Американцима команду над снагама Алијансе је једно. А препустити им војни буџет и читаво домаће (Европско) тржиште је нешто сасвим друго.

"Туђа рука свраб не чеше"

По поменутој Ранд корпорацији, укључивање Вишеградске групе (Пољска, Мађарска, Чешка) у НАТО коштаће више од 100 милијарди долара "И то је сасвим тачно – тврди Јозеф Павелец, пољски пуковник у пензији, бивши посланик, у часопису "Егзекјутив интелигенс". Уосталом, имамо искуства из бившег варшавског пакта. Мораћемо да стандардизујемо, односно заменимо практично сву опрему у свим армијама држава које су постале нове чланице (калибри, шифре, бројни други системи наслеђени од Варшавског пакта потпуно се разликују од оних у НАТО). А поред тога, председник Војног комитета Сената САД изјавио је на пољској ТВ да ће убудуће војни буџет Пољске одређивати НАТО у складу са потребама Алијансе.

– Добро знамо шта то значи. Узмите, на пример, буџет Француске који износи 250 милијарди франака (око 50 милијарди долара). Само једна десетина од те цифре износи 15 милијарде злата, што је два пута више од онога што Пољска сада троши на армију. (Годишњи издаци за прилагођавање стандардима НАТО у Мађарској – још једној земљи у којој се уместо задовољства после Мадрида јављају озбиљне сумње – процењују се на две милијарде долара).

Према томе, док одговори на дилеме какву то сигурност НАТО гарантује у измењеном свету и против кога је уперено његово ширење на исток – остају у најмању руку снигматични, докле је све извесније да Американци једностранним диктатом у Алијанси освајају нове тржишне просторе за доминацију својих индустријских, корпорацијских гиганата и лобија наоружања.

За Алијансу, чији буџет САД (с Канадом) намирују са две трећине, још не би ни било чудно да служи Америчким интересима. Али је апсурдан у Алијанси коју са две трећине дотирају други.

И коначно, то што су неке чланице бившег Варшавског пакта брже-боље потражиле нове "газде" у НАТО, није ни чудно, ни неочекивано. Неке, ипак, нико није могао да превари, па су, на пример, Шведска и Финска јасно дале до знања да је НАТО монструозна креатура хладноратовског периода којој су дани одавно одбројани.

И то је чињеница коју не може да прикрије ни капитуланство европских лидера, ни све безочнија американизација НАТО.

Вељко Дукић

По чијим тактовима играју Ширак и Жоспен

СРПСКИ ЧИЧА

Дана 17. јула навршила се 51-годишњица од трагичне смрти вође Трећег српског устанка

Народ који у страшном мраку ропства и страдања издиже из своје средине људе велике по љубави, праведности и храбрости, далеко је од пропасти.

Српски Чича је тај који је положио живот за свој народ. Због тога ће правична историја ставити њега равно са ко-совским јунацима и мученицима, како њега, тако и сву његову праведно изгинулу војску.

Драгољуб–Дража Михаиловић је рођен 27. априла 1893. у Ивањици од оца Михаила, средњег писара, и мајке Смиљане, рођ. Петровић. У другој години је изгубио мајку, а у седмој оца, тако да је бригу о њему и сестри преузео стриц Владимир, ветеринарски мајор, и баба Станица из Београда.

По завршеном шестом разреду Треће мушке гимназије 1910. године, као питомац 43. класе, ступа у Нижу школу војне академије. Улазак Србије у рат 1912. године, затекао је Михаиловића као питомца поднаредника. Мобилисан је и упућен за ађутанта у I батаљон четвртог прекобројног пука другог позива. У чин наредника унапређен је 1912, тј. после уласка српске војске у Скопље. У истој служби је учествовао у рату против Бугара, у коме му је његово храбро држање донело Сребрну и Златну медаљу. Следеће године бива унапређен у чин потпоручника, и водника Четвртог пешадијског пука I позива Дринске дивизије.

У I св. рату, Михаиловић је био најпре водник у III прекобројном пуку, а онда водник Митраљеског одељења истог.

Због показане храбрости у борбама у Мачви, опет је одликован медаљом за храброст.

Даље га видимо на Крфу, Солунском фронту, Горничеву, Козјаку, код Кавалара, на Богословцу...

За своју предузимљивост и јунаштво, добио је и Белог орла са мачевима IV и V степена и Карађорђеву звезду са мачевима IV степена.

После рата је упућен на границу према Албанији до краја 1919. Следеће године се жени Јелицом Бранковић, и са њом добија три детета. Син Војислав је учествовао у демократском и националном покрету отпора, док су млади син Бранко и кћерка Гордана кренули за мрачном, левом, идеологијом.

Вишу школу Војне академије похађао је од 1921–1923. Од 1935. до 1937.

био је војни изасланик у Софији и Прагу, а касније је пребачен на дужност Начелника штаба Дравске дивизије у Словенији до 1940. године.

Рат је затекао Михаиловића на положају помоћника начелника штаба VI (Приморске) армије области у Мостару, а глас о обустави непријатељстава стигао је до њега док је био код Добоја.

Пошто нипошто није хтео да падне у заробљеништво, решен да брани част отаџбине и војске, навикнут да славом кити своје оружје, Дража је са пар десетина официра и војника прешао из Босне у Србију.

У рано јутро 13. маја 1941. године, Михаиловић је дошао на огранак Сувобора, слободарску Равну Гору, и тамо развио мученички барјак слободе. Тиме је пошао на велики пут – пут у историју.

У времену ратног вихора, Михаиловић бива унапређен у чин генералштабног бригадног генерала (1941); постављен за Министра војске ваздухопловства и морнарице; одликован Карађорђевом звездом са мачевима III реда; и постављен за Начелника штаба Врховне команде (1942). Исте године је унапређен у чин армијског ђене-

Јунак многих битака
у I светском рату

Борац за слободу
и демократију у II светском рату

рала за показану командантску и личну храброст, и изванредне заслуге за наш народ и отаџбину у рату против непријатеља у окупираној Југославији.

Услед познатих развоја политичких догађаја и упада совјетске војске у Србију (1944), напушта Србију и прелази у Босну.

Издан од вероломних савезника, у марту 1946. године, под још нерасветљеним околностима, пао је комунистима у руке.

На режираном стаљинистичком суђењу, које је обављено од 10. јуна до 15. јула, српски Чича је са делом својих најближих сарадника осуђен на смрт. У праскорје 17. јула 1946. године, на непознатом месту Аде Циганлије, извршена је смртна пресуда над "народним издајником и ратним злочинцем", где је и "сахрањен".

Дража Михаиловић је ушао у историју, ону коју никакав светски вихор није могао однети, па ни онај који је однео њега, толике животе с њиме, и са њима и слободу наше земље. Он је ушао у историју која вечно живи и од које наводи вечито живе.

Дража Михаиловић је био легендарна личност, и за време свог живота; но његова мученичка смрт створила је око његовог имена ореол светог ратника. С временом, тај ће ореол бити све светлији, а име Дражино све славније.

Никола Солдатовић

ЗЛАТНИ ВИТЕЗ

Српски радикал Гордана Витомиров, мајстор анимираног филма освојила још једну награду.

Не треба тражити знакове словенског и православног препорода у стопи привредног раста, новим моделима аутомобила или шарениду омотница слаткиша. Наш препород никада неће бити те врсте. Наша снага се крије негде друге – у самој суштини бића, а не на њеној периферији – форми.

Еманација холивудског гламура је свакако додела награде "Оскар". Покушавати достићи њихов ниво је бесмислено и сваки пут када то покушавамо, испадамо смешни. Разне "Кристалне призме" и "Оскарски популарности" само још више показују духовно стање нашег националног бића. Неуспешно се доказујемо на оним плановима који нам нису својствени, а заборављамо сопствену традицију. Помак у рушењу ове негативне традиције је, свакако, фестивал филмова словенских и православних народа "Златни витез", који се одржава у Русији. На овом фестивалу, који се ове године одржао на броду "Фјодор Шаљапин", на пловидби по каналу Москва-Волга, учествовали су представници из 22 земље. Један од представника Србије била је и Гордана Витомиров, председник општинског одбора Стари Град, Српске радикалне странке, са својим анимираним филмом "Свети Сава" у продукцији "Фикс Фокуса".

Гордана Витомиров испред брода "Фјодор Шаљапин"

На фестивалу "златни витез" у жирију су учествовали и свештеници Руске православне цркве. Фестивал је протекао у обиласку старих руских градова. Нису га пратиле телевизијске екипе "ВВС-а" и "CNN"-а, нису се видели новинари ових телевизијских кућа који са истим изразом на лицу извешта-

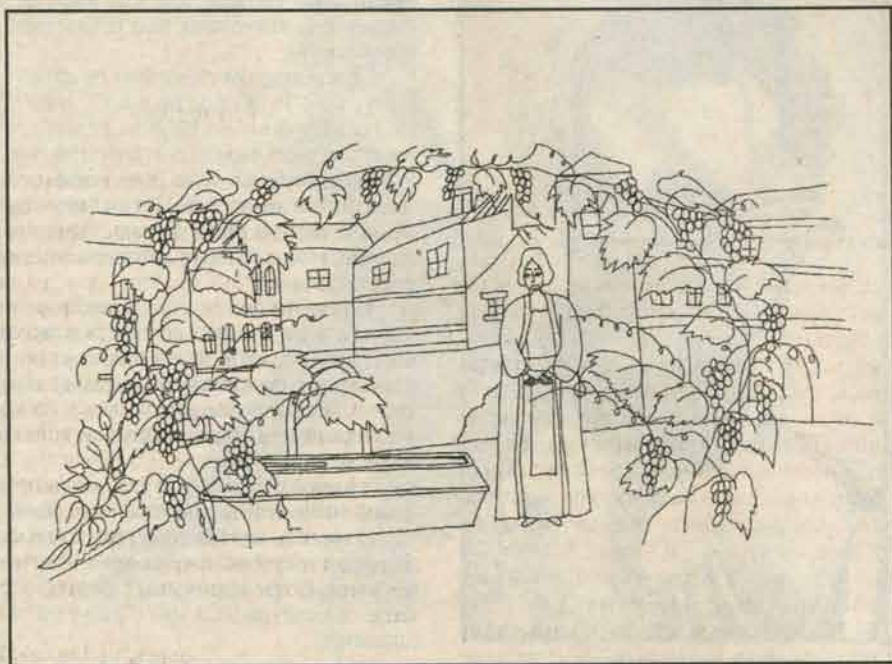
вају са филмских фестивала и ратишта. Госте су дочекивали руски домаћини у народној ношњи са хлебом и сољу.

На овом фестивалу, Гордана је добила награду Киноцентра "Руски филм" за "Оригинални приступ људима, који су поставили темељ православне културе".

Много питања се намеће у вези овог фестивала: зашто тако нешто не постоји у Србији? Зашто од почетка рата није снимљен ниједан филм који описује херојску српску борбу? Зашто наша уметност бежи у алтернативу када наша прошлост и реалност пружају неисцрпну грађу за филмску и сваку другу уметност? Да ли су уста народног песника који са крајњим патосом пева о чојству и јунаштву заувек занемела?

Хронологија бешчашћа

Госпођа Витомиров је са истим филмом учествовала и на овогодишњем београдском Фестивалу краткометражног и документарног филма, али њено остварење није ушло у званичан програм. Образложење жирија, на запрепаштење аутора, било је да је "филм побожан". Да ли су у овом жирију били Срби? Па и да јесу, овакво образложење је неприхватљиво. Сакривени иза маске "модерне" уметности, они се плаше свега традиционалног и националног.

Свети Сава у Хиландару – сцена из филма

МЕЖДУНАРОДНЫЙ КИНОФЕСТИВАЛЬ СЛАВЯНСКИХ И ПРАВОСЛАВНЫХ НАРОДОВ

« ЗОЛОТОЙ ВИТЯЗЬ »

« За нравственные христианские идеалы.
За возвышение души человека. »

ГРАМОТА

Гордане Витомировой

диплом Киноцентра

"Русский Фильм"

"За оригинальный подход к людям,

которые заложили основу

православной культуры"

(фильм "Святой Савва").

Председатель жюри

Члены жюри

Признање уметнику – факсимил грамате "Руског филма"

ног, оправдавајући то "новим светским трендовима". А на истом фестивалу је приказана гомила безвредног "авангардног", "модерног" филма, копије копија, плагијати лишени духовности који егзистирају по правилу "све је дозвољено".

Да прича о томе колико су наши "уметнички" кругови дефетистички и анационално настројени буде комплетна, послужиће и чињеница да се и прошле године на истом фестивалу догодила слична ствар, само у мало другачијој форми. Заправо, прошле године, Гордана је учествовала на фестивалу

са филмом "Последњи суд". У конкуренцији од 68 изабраних филмова, "Последњи суд" је освојио награду за сценграфију, иако је од стране критичара проглашен за филм фестивала. Те године жиријем је председавала новинар Бранка Оташевић, чији ће нам параметри оцењивања остати "тајна". У овом филму уметник нам је приказао његово виђење најважнијих догађаја из Старог и Новог завета. На крају, аутор је у Христовим сузама видео патње прекодринских Срба.

И опет ћемо се запитати који је критеријум, шта је битније? У једном од

својих есеја Бела Хамваш нам даје одговор: "Битније значи да човек физику увек жртвује метафизици, значи да истинско питање никада није материја, него увек оно што је с друге стране материје".

Белег

Анимирани филм "Свети Сава" је стваран девет месеци. Гордана га је пртала са љубављу и без икакве новчане надокнаде.

Када помислимо на анимирани филм, у глави нам се стварају слике јунака цртачког студија "Ворнер Броса", а по најпре Волта Дизнија. Као и у осталој филмској продукцији Холивуда осећа се велика криза идеја и деградација моралних начела. Ипак, ови филмови зарађују милионе и васпитавају децу широм света. Од ране младости им намећу одређени појам лепоте и укуса који их прати кроз одрастање у облику молних, музичких, "уметничких" трендова који их на крају претвара у "модерног" човека који више воли "мерцедес" него своју земљу.

Ако погледате филм Гордане Витомиров, немојте очекивати напетост, узбуђење, брзину. Њен филм приказује живот српског светитеља. Сходно томе, њен филм карактеришу смиреност, уједначен темпо, сажета радња. Самим тим, филм представља својеврстан белег историје, као што свака писана реч и кадар забележен на целулоидној траци представљају неизбрисив доказ нечије идеје и њеног остварења. И када у будућности неко погледа овај филм и види да се и те, тада већ далеке 1997. године, неко трудио и стварао, проводио сате, дане и месеце цртајући кадрове из живота светог Саве, схватиће да су и тада постојали људи које су у то време називали сањарима и занесеницима.

Почетак

Ако би постојало на десетине филмова са истом тематиком могли бисмо направљати о разним вредностима овог филма, могли бисмо да га градирамо, сврставамо, оцењујемо. Али ово је, нажалост, једини филм у овој категорији. Самим тим, његова вредност је велика. Надамо се да ће у будућности постојати и код нас фестивал филма словенских и православних земаља, на коме ће се приказивати филмови који говоре о нашој нацији и традицији. И онда ћемо се са осмехом сећати жирија који није прихватио "побожан филм".

Филм Гордане Витомиров остаје као један од малобројних камена темељаца уметности једне нове, Велике Србије.

Дмитриј Јанковић

UNDERGROUND

Нова београдска власт одмах је с ногу почела да заговара идеју о изградњи метроа, без материјалног покрића, по истој процедури и истом политичком маркетингу као претходна власт

Комунистичка власт је до крајњих граница, у својим предизборним маркетинзима, у први план истичала планове и програме брзе, и Београду тако неопходне, изградње метроа, уз чије би високе транспортне капацитете, грађани Београда, већ толико измрварени у јавном транспорту путника добили и комфорнији и бржи урбани транспорт.

Манипулисало се највише радикалним скраћењем времена путовања које омогућава метро, чак за 50–60%, односно, редукијом радног времена, које у Београду, заједно са временом путовања у "одласку на посао", већ износи 9–10 сати, итд. Неоснована прича о изградњи београдског метроа, требало је да укаже на супериорност Београда у његовом привредном и другом развоју. Новинари су ту отишли најдаље. Они су у својим чланцима, доскора, приградску железницу, која никада није прорадила на било каквим економским основама, са поносом називали београдски метро, а железничку станицу Вуков споменик су називали метро станица. Ова политичка превара, не само Београђана, већ и целокупног становништва ове државе, била је перманентна и давала је властодршцима различите резултате, а започела је још пре двадесетак година, 1976, када је и завршена израда Генералног урбанистичког плана Београда.

Београдски метро је, овим Планом, био детерминисан само у виду просторних коридора. Улога ових коридора је била, да нагласе обавезу урбаних планера, да дуж њих морају планирати максимално високе густине становања и активности, како би будуће експлоатационо-техничке перформансе метро система Београда у реализацији могле да досегну оптималне вредности.

Истини за вољу, комунисти су од ове врсте политичког маркетинга, пошто су га добро исплакали, на крају и одустали, тако да су за предизборни маркетинг сада искористили урбанизам, као предмет до сада незапамћене и непревазиђене политичке манипулације и преваре. Тако је настао сулуди, крајње лажан слоган, "Србија 2000. године, корак у нови век", односно, "Београд 2000. – корак у нови век" и тако редом по Србији све до Горње Шаторње и Мале и Велике Дренове. Пројекат "Беополис", који је настао у тајним

маркетиншким трезорима органа државе "безбедности", чија је фасада постао и остао такозвани научни институт ЦИП, који никада и није био научна институција, и који никада није ни стекао научну компетентност, најбоље је окарактерисао познати београдски фолк певач Бора Ђорђевић.

Нова градска власт, у лику и налицију Коалиције "Заједно", још није попунила најосновнијим намештајем затечене празне канцеларије, немоћна, и у недостатку сопствених идеја, не познавајући комуналну и другу проблематику Београда, одмах је, онако стојећи, без столица у канцеларијама, почела јавно да заговара Београђанима већ толико исплакану и толико за Београд нестварну идеју изградње метро система, и то по истој комунистичкој процедури, по истом комунистичком протоколу, истом политичком маркетингу, само, наравно, са крајње контрапродуктивним ефектима.

Погледајмо, дакле, шта су и једни и други намерно прећутали Београђанима, лажући их тако и понижавајући их, не верујући у њихово знање и њихово памћење.

1) Нико Београђанима није јавно казао колико ће коштати та прва деоница метроа, дужине око 7,6 километа-

ра, коју су планери, доста ненаучно, као прву, једино могућу деоницу прве линије метроа у Београду, дуж Булевара револуције прокламовали у својим варијантама планова генералне стратегије.

2) Нико Београђанима није јавно казао да нема града на скумени, који је тако скупу инвестицију, као што је Метро систем, изградио изван инвестиционих и других компетенција и ингеренција државе.

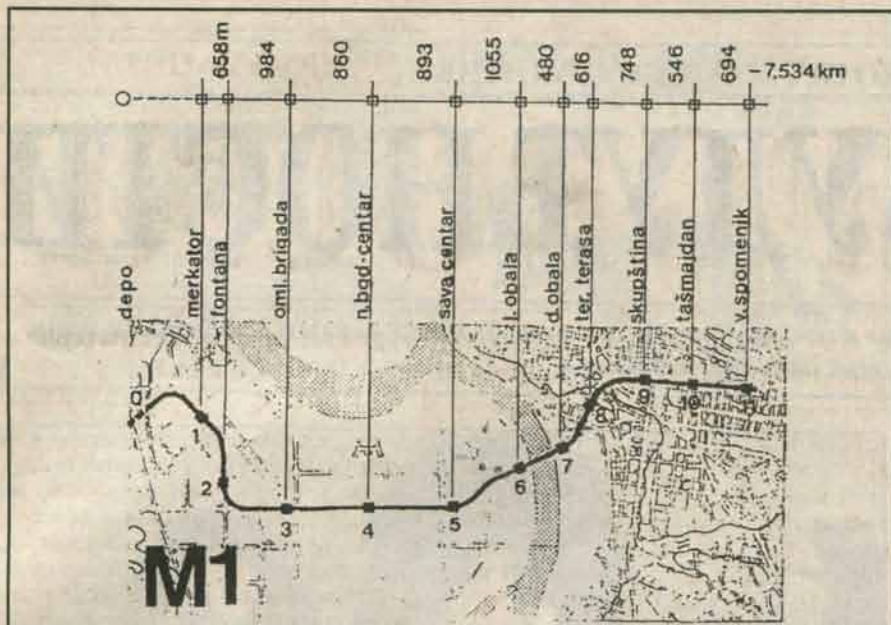
Из овог произлази, да су и Ђинђић и Крунић злоупотребили компетенције и прерогативе других инстанци.

3) Нико Београђанима није јавно казао да од 75 градова метропола, које поседују метро систем, нема ни једна чије је становништво, у тренутку изградње метро система, имало национални доходак, рег сарита, годишње испод 4500 долара. Данас је национални доходак, рег сарита, у СР Југославији испод 1000 долара. Одговорни и озбиљни економисти кажу да такав национални доходак одражава земље са неповратно пропалом привредом.

4) Нико Београђанима није јавно казао да град, у својој просторно-урбанистичкој и другој организацији, мора да се подређује, подешава и прилагођава потребама и крутим захтевима метроа, а никако обратно. Мора се Бео-

Београд у погрешним рукама – метро с колена на колена

Графикон деоница метроа са прорачуном расхода и добити

грађанима казати да је управо генерална и крајње неодговорна, концепција просторно-урбанистичке организације развоја града, већ одавно измењена, па и напуштена. Она је била подешена свим захтевима будућег метроа Београда, а све због личне политике и интереса комуниста, а потом и СПС, чији су, крајње погубни циљеви, били раубовање градских простора и градског земљишта. Сада је сасвим сигурно, да би свака, посебно мало дужа линија метроа у Београду била и економски и експлоатационо крајње нерационална, јер би се пружала кроз зоне за метро несекономичних густина становања и активности. Ту врсту одговорности главног урбанисте, Београђани ће, сасвим сигурно, врло брзо поставити на дневни ред. Без обзира да ли се она тиче одговорног појединца и/или бивше или садашње власти, итд.

С друге стране, сасвим је сигурно, да још увек има доста унутрашњих резерви у урбаној агломерацији Београда, са којима је могуће побољшање свих транспортних и других комуналних услуга Београђанима, али за те резултате се морају упрегнути добро плаћене, научне и стручне снаге, а не као што су то урадиле "Демократија" и "СПО", делећи стручне компетенције по критеријумима пријатељства и личних интереса.

Колике су цене изградње метро система у Београду?

На крају, осећамо се обавезним, да Београђанима понудимо неколико врло есенцијалних показатеља, које би морали да знају, јер се непосредно тичу њихових животних трошкова. Овде су изнети само коначни резултати без детаљнијих прорачуна:

1) Прва деоница Београдског метро система, у дужини од 7,6 километара, по ценама из 1997. године, коштала би око 1.628 милиона долара.

2) Пошто би се динамика реализације кретала негде око 2,5 године по километру, рачунајући ту уградњу и целокупне опреме, и то врло ниског нивоа безбедности, годишње инвестиције би износиле око 542,67 милиона долара.

3) Цена једног километра метроа, са опремом ниског нивоа безбедности управљања, према томе, износила би око 215 милиона америчких долара.

4) Годишњи инвестициони трошкови: камата + амортизација на траси третиране деонице будућег метроа, по ценама из 1997. године, износили би 103,52 милиона долара годишње.

5) Улазни годишњи трошкови: инвестициони + експлоатациони износили би $103,52 + 25,47 = 128,97$ милиона долара.

6) Цена путне карте на третираној траси, за само једно путовање, износила би 0,37 долара, што би, по званичном курсу од 5,73 динара за 1 \$ USA, 16. 06. 1997, износило око 2 динара и 20 пара. Ово, уједно, значи, да би сваки просечан Београђанин, само за одлазак и повратак са посла метроом, морао да издваја негде око 140 динара месечно, што би за свако домаћинство био, свакако, енормно висок месечни издатак. У данашњим метрополима, у којима у урбаном транспортном систему функционише метро систем, троши се од 15 до 20% дохотка домаћинства на урбани транспорт путника.

7) Поред тако високе цене карте, годишње субвенције градске управе, у експлоатацији линије метроа од 7,6 километара дужине, износиле би од 1,24 до 1,54 милиона долара.

Све ове енормности, почев од инвестиција, трошкова експлоатације, субвенција у раду будућег метро система Београда, догодиле би се под условом:

а) Да број превезених путника метроом, у просечном радном дану, не буде мањи од 1.045.380;

б) Да максимални број превезених путника метроом, у једном вршном сату, не буде мањи од 115.000 путника или не мање од 11% учешћа јутарњег вршног сата у укупном дневном оптерећењу путника.

ц) Да број путника на најоптерећенијој деоници третиране трасе, у дужини од 7,6 километара, не буде мањи од 57.000 током једног просечног сата и

д) Да број путника на најоптерећенијој деоници третиране трасе током једног јутарњег вршног сата, не буде мањи од 27.000 путника.

За сада, урбани планери Београда нису дали одговор на питање: Какав би то требао да буде град који, у току дана, генерише тако велики број путовања на само једном делу своје територије. Планери очекују, да ће цела агломерација Београда, заједно са Лазаревцем и Младеновцем, већ 2000. године, продуквати око 4.980.857 механизованих путовања, од чега би на путовања јавним средствима транспорта путника (3.484.559), отпадало, на прву деоницу метро система, 30% (1.045.380).

С обзиром на претходне констатације о "разграђивању" града, од неодговорних урбаниста, врло је тешко очекивати нека већа оптерећења метро система у броју путника.

То уједно значи, да је тешко очекивати пад трошкова на таквом метро систему, већ пре треба очекивати само њихов нагли раст који ће, надаље, условљавати и драстично увећану цену карте метроа за једну возњу од највероватније, 1,2 долара или 6,86 динара, што би опет било крајње неприхватљиво.

Помоћ државе је потпуно изостала

Београђани морају да знају колика је економска снага не само њиховог Београда, већ и њихове државе?

На дан 16. 05. 1997. године, дугови земље су достигли 24 милијарде немачких марака. Девизне резерве не превазилазе бедних 200-300 милиона долара и у сталном су тренду опадања. С друге стране, присутне су појаве које Београђани виде: убиства и штрајкови пензионера, здравствених, социјалних, просветних и других радника. Држава, у немоћи свога нестајања, продаје најпрофитабилније ресурсе Србије (сада ППТ, сутра нешто друго) по дисконтним ценама итд.

Из наведених разлога, потребан је крајњи опрез, прво урбаних планера, а потом и политичара, код доношења таквих ренесансних одлука. Јер, треба имати у виду, када метро почне да се гради, он нема краја завршетка радова, већ се мрежа или стално надограђује или стално проширује.

Др Миодраг Бојовић

ШОК БУДУЋНОСТИ

Стари Грци су запажали да музика и поезија могу бити употребљене за освајање и завођење људи, као и за усмеравање и контролисање њиховог понашања

Живимо на крају 20 века, у времену потпуне моралне, друштвене и вредносне дезоријентације. То је време у коме су политички системи и идеологије обећавали тако много, а доживеле су тотални пораз. Комунизам и западна демократија не испуњавају дата обећања, преварили су и разочарали своје присталице.

Због превара, злоупотреба положаја, неотварања перспектива, политичари не уливају поверење, већ неверицу и подозрење. У порасту су незадовољство, губитак илузија, цинизам, стрепња и психички стрес. Догађаји теку брже но што је људска природа способна да их прати, да се на њих прилагоди и адекватно реагује. То је "шок будућности" – кажу футуристи.

Данашњи човек показује и све већу неверицу у апсолутну моћ разума и материјалистичку догму. Отуда и грозничаво трагање за смислом, за духовном садржином живота, за емотивним испуњењем, за нечим у шта се истински верује.

"Лајт шоу" за сумрак вредности

Огољена и обезбожена људска душа, немајући правог циља, постаје лак плен разних култова, секти, дрога, квази уметности, фундаментализма итд. Појава разнобојних душеокупатора у наше време није никако случајна. Она идеолозима и креаторима новог светског поретка служи за реализацију њихових мрачних циљева: успостављање власти над целим светом и над сваким појединцем у њему. У остваривању ових циљева, они не презају ни од чега, па ни од употребе и злоупотребе људских духовних вредности, човековог стваралаштва и његове уметничке вокације. У последњим деценијама овог века, то је нарочито дошло до изражаја у музичком стваралаштву, а понајвише у поп и рок музици.

Стари Грци су запазили да музика и поезија могу бити употребљене за освајање и завођење људи, као и за усмеравање и контролисање њиховог понашања (у Хомеровом епу "Одисеј", лепа нимфа Калипсо музиком и плесом заводи Одисеја).

Данас млади, у задимљеним просторијама, где се светлост сваког тренутка мења ("лајт-шоу"), уз пиће, дуван и дрогу, слушају музику прејакних децибела која растура мозак и његове

Група KISS (витезови у служби сатане) на позив нове власти у Београду – поливали публику вештачком крвљу ха бића, са "испраним" мозгом, подложни свакој врсти манипулације, завођења и индоктринације. Управо рок и поп музика намећу посебан начин жи-

Сатанисти поздрављају своје "витезове"

вота – заводе, контролишу и индоктринирају уз мирис кокаина, хероина, ЛСД-а. Рок музика је зато и створена... да би се испунио циљ контролisanа младих људи. Гласни звуци и јака светлост данас су изванредна оруђа за индоктринацију. Стихови рок песама су пуни "прљавштине" која није случајна.

Моћници који, поред осталог, господаре музичком продукцијом, користе талентоване музичаре и њихове групе за завођење, обесмишљавање и претварање младих људи у несвесно и послушно стадо, чије се понашање може контролисати и по потреби усмеравати. Знају светски моћници да ко младе контролише, тај будућношћу влада.

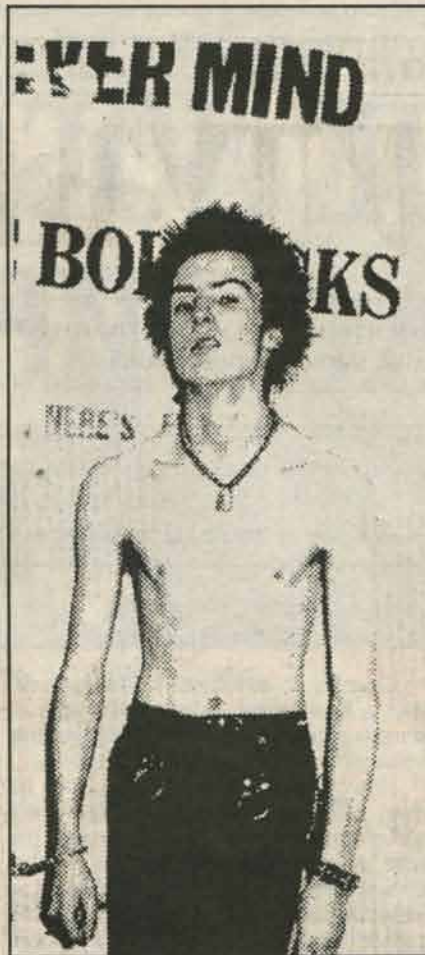
Хиљаде младих на концертима и у дискотекама, под утицајем рок музике, мисле колективно, а не индивидуално. Поробљава се њихова душа, воља, ум, осећање... од њих се стварају људи који нису способни да подносе, воле и жртвују живот. Стварају се људи без сопственог ЈА... одвлаче човека од Бога.

Витезови у служби сатане

Руски научник Ф. Шипунов каже: "Рок музика је оруђе ђавола која припрема свет за прихватање јединствене антихришћанске државе. У бучном року су кодиране антихришћанске мисли и од њега, у подсвест људског бића, аутоматски иде антихришћанска информација која остаје у меморији. Запад стоји на прагу прихватања антихриста! Све је припремљено, а једина препрека на том путу је Русија... и зато покушавају да је униште!"

Амерички писац и научник Р. Еперсон пише: "Најновији феномен у музичкој индустрији је припремање младих за сатанистичке сеансе. У имену музичара 'KISS' крије се њихова права 'мисија'... 'Витезови у служби сатане'", а баш та група је, 4. јуна, уз велику помпу гостовала у Београду. Сам њихов "сатански имидж" казује кога они следе и обожавају. Да ли је српској омладини био потребан њихов концерт? Није! Када се зна да у Србији има већ осамнаест сатанских секти, онда је јасно ко је платио огромне девизе за њихово гостовање!?"

Неке познате светске групе користе своје плоче да би деловале на свест слушалаца, примењујући неке фразе које се могу чути тек када се плоче пусте уназад. У песми "Степенице на небо", групе "Лед-Цепелин", слушано уназад могу се чути ове речи: "Ово је за мог драгог сатану", и "Живим за сатану". Амерички научник В. Церол, који се бави проучавањем мозга и његових функција, каже да подсвест може да дешифрира поруке, чак и ако се песма не слуша уназад, него нормално. Закључио је да поруке рок-звезда, мозак слушалаца прима као готове чињенице. За слање својих порука "непосвећенима" користе филмску, ТВ и видео продукцију.

"Јунак" нашег доба

Данас у свету има више од 700.000 сатаниста, а највише у САД (око 400.000) и Француској (200.000).

Петро долари и музика

Ових дана, позната шпанска група "Дипси-Кинг", лансирала је нови хит са арапском музиком и, заједно са "секси" певачицом, певају рефрен песме: "Јахабиби Алах" ("Ја волим Алаха"). Све нишке локалне ТВ-станице и приватни кафићи, нон-стоп пуштају ову песму на опште задовољство непријатеља православаља. Иза овог хита, зна се, стоје петро-долари!?"

Очигледно је да наши музички уредници нису национално опредељени, јер уместо да утичу на нашу омладину, да воле, цене и поштују своју националну музику, у Србији се све више и више слуша оно што није и не може позитивно да делује на свест младог нараштаја.

Ми Срби можемо опстати само ако останемо у духу светог Саве и православаља, јер нас је свети Сава увео у плејаду културних народа, дајући свом народу печат и указао му пут боговечни, а то је изграђивање свог националног бића. Млади морају да знају шта је родољубље, етика и наука о вери. Да знају: ко смо, шта смо и какви смо!?"

Више српске мисли

Да нам по Србији, у овом Луциферовом веку, не вршљају стране секте и заводе српску младеж. Треба нам више српске мисли!? Покопали смо своју духовност! Изгубили смо своје вредносне стожере: патријархални морал, национални понос и верско осећање. Заказале су многе институције и умне и верске, па и породичне! Имамо грабеж и отимачину, филмско и ТВ насиље, фолк-арлаук и јефтин "белосветски уметнички дух", па чак и страна имена дајемо српској деци. Морамо да се умножимо, обожимо и сложимо, биошкови и морално обновимо. Треба нам слога и да одстранимо сваку злобу, пакост и завист. Почнимо да грађимо, не за нас, него за нашу децу. Не смомо дозволити да наши умови изграђују туђе земље. Бог нам је дао плодне оранице, реке, руде, шуме. Морамо све чинити да више нико из ове земље не оде. Требају нам непоколебљиви људи, одани свом народу, способни да се боре за бољу будућност. Срби имају велике интелектуалне потенцијале и врло брзо ће показати све своје способности, стварајући нове вредности које ће бити тражене код нас и у свету. Ова држава треба да почива на новој српској памети!

Све треба препородити, обновити, преобразити. Треба вратити српску православу цркву, српску културу и традицију, јер смо постали слаби у вери и мета разних секти.

Српски народ је опет присиљен да се бори за живот достојан човека, и у томе ће успети само ако чврсто збије своје редове и усмери заједничку вољу у правцу националног интереса.

Чека нас велики посао

Најјачи смо били онда када нам је било најтеже! Нико неће избећи одговорност пред Богом и народом за све оно што нам се догодило!

Чека нас велики посао преображаја Србије и Срба. Све што је уништено за педесет година требало би надокнадити. Од материјалних добара до личне одговорности, вере, морала и националне свести. За ово наше стање криви су они који су нас затровали југословенством, а потом комунизмом. На нама је да поправимо оно што је у наше време упропашћено, а то ће бити задатак и за неколико генерација.

Ми, који данас васпитавамо нашу младеж, морамо својим националним, православним и светосавским учењем допринети да код младе српске душе "пробудимо" љубав према српској култури, без наметања идеолошких, политичких и личних интереса. Културна тековина народа мора се неговати, чувати и подстицати. Мора се подржавати свеобухватни развој културног деловања на целокупном простору где данас живи свеколики српски народ.

Анка Релић

КАКО ЈЕ ДОБРОСАВ УПОЗНАО БИНГУЛЦА

Немојте да се чудите ако слоган Социјалистичке партије Србије на предстојећим парламентарним изборима буде гласио: "С нама у Атину 98!". Патриотизам су потрошили, мир и благостање су потрошили, приче о радикалима фашистима више не интересују ни малу децу... Али, кошарка!

Као и обично

Милошевић прекршио Устав, Марјановић прекршио закон, Томић прекршио Пословник, кошаркаши освојили Првенство Европе, владајућа странка покушала да успех кошаркаша припише својим заслугама.

Има неких ствари које се једноставно подразумевају!

Без црвених нема ни плавих!

Од плавог злата вероватно не би било ништа да уочи самог Првенства није смењен Небојша Човић.

Ето зашто је Социјалистичка партија Србије ипак најзаслужнија за европски трофеј.

Немојте, зато, да се чудите ако слоган Социјалистичке партије на предстојећим парламентарним изборима у Србији буде гласио: "С нама у Атину 98!". Патриотизам су потрошили, мир и благостање су потрошили, приче о радикалима фашистима више не интересују ни малу децу... Али, кошарка!

Браво, Радоје!

Пошто је и Коалиција Заједно (или оно што је од ње преостало) схватила у ком грму чучи слава, чак су две делегације путовале у Барселону да организују дочек кошаркаша - у Београду.

У дуелу између Савезне владе и Градске скупштине победила је, наравно, Савезна влада. Кад већ не може да се огребе о мало власти, да се бар малко овајди од кошаркаша.

Тако, кад се једном буду сводили резултати рада Савезне владе, Радоје Контић моћи ће поносно да саопшти: Савезна влада организовала је дочек југословенске кошаркашке репрезентације после освојеног првенства Европе у Шпанији.

Какав је то само дочек био!

Радост радикала и туга Весне Пешић

Судећи по понашању Лево коалиције и Коалиције Заједно, изгледа да једино радикали ничим нису допринели успеху кошаркаша у Шпанији.

Док су други грчевито радили на томе да једну спортску победу употребе за своје политичке циљеве, радикали су се радовали. Због победе над Хрватском, верујем да су се радикали највише радовали. А можда је, баш због победе над Хрватском, Весна Пешић била тужна.

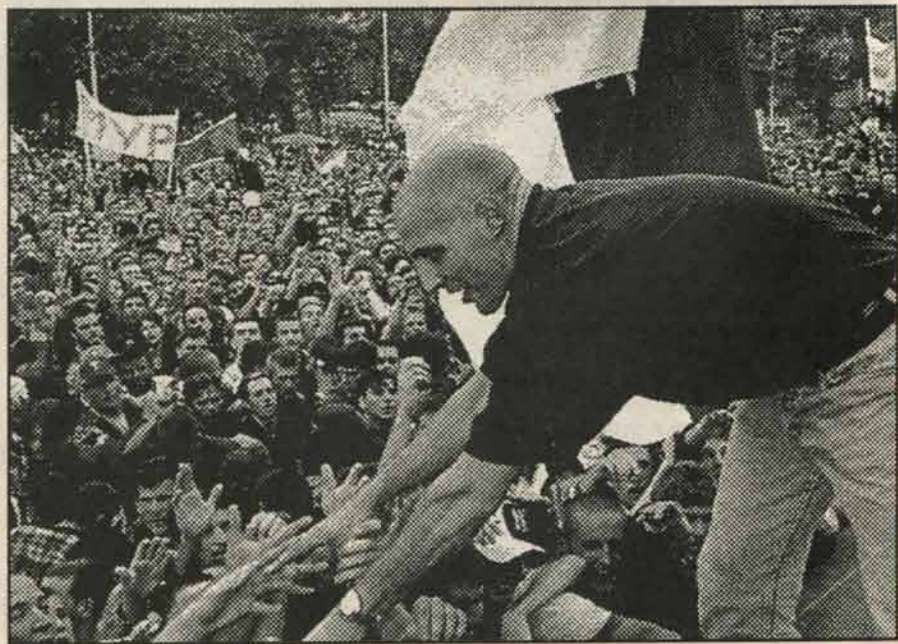
Ђорђевић као четнички војвода

После утакмице против Хрватске, рече један радикал, посланик:

- Само да смо добили Хрвате, сад није важно ни ако не стигнемо до финала!

Председник Српске радикалне странке др Војислав Шешељ честитао је југословенској кошаркашкој репрезентацији освојено прво место на Првенству Европе.

"Српска радикална странка и ја лично честитамо вам на изванредној игри, часном, достојанственом и одважном држању током свих утакмица протеклог Европског првенства. Ваше спортско умеће, велико хтење и жеља за успехом допринели су највећем овогодишњем спортском тријумфу наше земље и свима нама донели много радости. Поред тога, захваљујући својој изузетности постали сте најбољи амбасадори и репрезентанти интереса не само Србије и Савезне Републике Југославије, већ и српског народа у целини" - поручио је југословенским репрезентативцима др Војислав Шешељ.

Александар Ђорђевић – злато за навијаче, а не за политичаре

Пријем за Зорицу Брунцлик и стране дипломате

Шалио се, наравно. Али, није било добро што смо опгететили играче важношћу утакмице против Хрватске. Не треба Хрватима придавати већег значаја него што га објективно заслужују. Да су стављени тамо где им је место, добили бисмо их с тридесет разлике. Таман је толика разлика у класи између нас и њих.

Због оног хаубичког пројектила којим је у последњој секунди решена ова важна битка, предлажем Александра Ђорђевића за четничког војводу!

И ми министра за спорт имамо

У недостатку бољег, репрезент владајуће странке у Шпанији био је извесни Зоран Бингулац, који се представља уоколо као министар за спорт у Савезној влади.

Вероватно се човек не представља лажно. Али, он је живи доказ да у Савезној влади свако може да буде министар.

Умало да министар запева!

Е сад, захваљујући тужној чињеници да је телевизијском репортеру Добросаву Гајићу највећи успех у животу што је "стиснуо руку" једном Бингулцу, тај је добио прилику и да се обрати телевизијском аудиторијуму у отаџбини.

Колико је био узбуђен, ја сам све време стрепео да не запева. Пре једно три године, био сам на некој свадби, кад се министар Бингулац напио и узео микрофон у руке. Јао, мајко.

Али, уздржао се, срећом. И, био је једини министар у Шпанији, срећом. Иначе би нас сироти Гајић удравио списком коме је све "стиснуо руку".

Стиснути руку једном Бингулцу, каква привилегија! Док смо слушали ту дирљиву исповест, наша срца су била пуна.

Има ли добровољаца да упозна Гајића са Милошевићем?

Како су кошаркаши прешли министра

Да су знали каква је величина тај Бингулац (требао је да им Гајић одржи кратко предавање) и какве је све жртве сироти министар поднео да би они отишли у Шпанију, можда га кошаркаши не би оставили да чека у једном ресторату, док су они славили у другом.

Причају очевици да је стално извиривао и чудно се зашто већ једном не долазе. Као што су били мудри све време трајања Првенства, тако су југословенски играчи остали мудри и у најлуђој ноћи, не дозволивши да их један Бингулац искористи за своје нечасне циљеве.

Хаџи Драган Антић и Зоран Бингулац – катипе за све

"Видеће они већ - претио је згранути Добросав Гајић. -Пренесићу ја и Атину 98!"

Дочек с пендрецима

А мало су и Заједно хтели да се огребу о кошаркашку славу. Али, ето, ни то, као ни штошта друго, не иде им од руке, па то ти је.

Полиција је забранила скуп испред Градске скупштине јер је Председник Републике у близини имао пријем поводом државног празника Републике Србије. Јесте да није неки председник, није ни неки празник, додуше, а Зорица Брунцлик тврди да није био ни неки пријем. Али, председник је председник, празник је празник, пријем је пријем, а поштовање процедуре је *conditio sine qua* поп сваке примисли на демократију. Зашто Коалиција није организовала прославу на Тргу републике, него је све морало да се одвија баш испред Градске скупштине?

Једна активисткиња Коалиције, пошто ју је полицајац грубо повукао за руку, рекла је, с пуно туге у гласу:

-Имам утисак да је неко из Коалиције намерно хтео да добијемо батине како би нас злоупотребио за своје циљеве.

То нисам рекао ја, то је рекла једна активисткиња Коалиције.

Бингулац за председника!

Чуо се негде шаливи предлог да ће Социјалистичка партија за председника Србије предложити Александра Ђорђевића. Кажу, он би једини могао да "зауца" Шешеља.

Сад озбиљно: да покушају они ипак са Бингулцем?

Добросав Гајић би сигурно гласао за њега!

Душан Весић

ДРАГАНОВИ ДАНИ

Традиционални турнир у малом фудбалу у општини Гаџин Хан, од ове године носи назив "Драганови дани". На турниру учествовала и екипа Општинског одбора Српске радикалне странке из Ниша. Редакција листа "Велика Србија" један од спонзора турнира.

Драган Николић, који је трагично изгубио живот у својој 28-ој години, био је од оснивања члан Српске радикалне странке и први председник Општинског одбора Гаџиног Хана. Поред преданог рада у Странци, овај свестрани младић је писао поезију, бавио се музиком и спортом. Оснивач је турнира у малом фудбалу који се одржавао сваке године у част Видовдана.

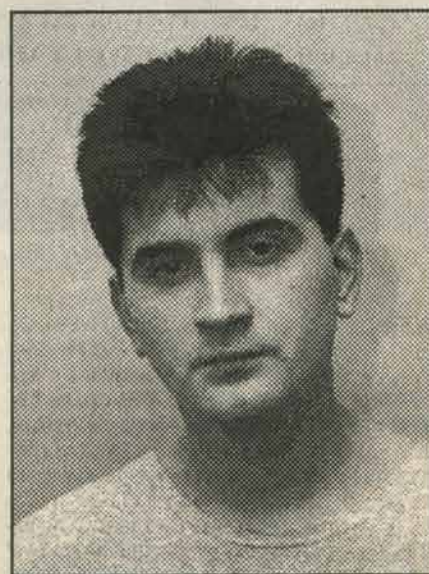
Од ове године у спомен покојном Драгану турнир носи назив "Меморијални Видовдански турнир у малом фудбалу – Драганови дани". За овај турнир је владало необично велико интересовање о чему сведочи број од 44 пријављених екипа. Учесник турнира је била и екипа Општинског одбора из Ниша која је поражена већ у првом колу. Бројни дародавци и спонзори помогли су одржавање овог турнира. Медијски спонзор била је приватна радио станица "Сунце", а један од суорганизатора била је и Скупштина општине Гаџин Хан. Ме-

ђу дародавцима била је и редакција листа "Велика Србија". Поред пехара за фер плеј, редакција је најмлађем учеснику турнира поклонила вокмен, а сви такмичари победничке екипе су награђени бесплатном претплатом на лист "Велика Србија" до краја године. Лист ће им поштом бити достављан на кућне адресе, о чему ће се старати Окружни одбор Нишавског округа.

Победничка екипа је наступала под називом "Легенде", а за екипу су играли:

Драган Димитријевић, Ивица Богдановић, Александар Мусић, Владан Цветановић, Сениша Петровић, Момчило Јоцић, Момчило Петровић, Горан Станковић, Горан Миљковић и Драган Стојичић. Капитен екипе био је Горан Станковић, а најбољи стрелац Горан Миљковић.

Драгољуб Стаменковић

Драган Николић

На слици: Екипа "Легенде" из Марине Кутине, победник Меморијалног турнира у малом фудбалу одржаног у Гаџином Хану под називом "Меморијални фудбалски Видовдански турнир – Драганови дани".

УМЕСТО ЈЕРЕЗЕ СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

Назив Српска радикална странка не помиње се у историји српског народа први пут 1991. године, када је регистрована. Др Милан Стојадиновић је, фебруара 1940. године, у Министарству унутрашњих дела хтео да региструје своју партију под називом Српска радикална странка. Рад странци, без образложења, није одобрен, до априла 1941. године.

Незадовољан стварањем Бановине Хрватске, на основу Споразума Цветковић-Мачек, од 26. августа 1939. године, сматрајући да је то на штету српског народа, др Милан Стојадиновић, са групом истомишљеника, напушта Југословенску радикалну заједницу (ЈРЗ – партија која је победила на изборима 1938. године; састављена од Народне радикалне странке, Југословенске муслиманске организације – ЈМО и Словенске људске странке). У Бановину Хрватску, осим Савске и Приморске бановине, ушли су и градови: Дубровник, Шид, Илок, Брчко, Градачац, Дервента, Травник и Фојница; што је изазвало огромно незадовољство српског народа у тим областима. Бановина Хрватска је, практично, постала држава у држави.

Радикали др Милан Стојадиновић, др Љуба Поповић и Момчило Јанковић, направили су програм СРС која истула из ЈРЗ.

Програм је имао 40 чланова.

Члан први каже: "Наша странка постала је, првенствено, из бивше ЈРЗ и то из оног њеног дела који је, у дубоким променама насталим после образовања Владе Драгише Цветковића, почетком 1939. године, остао веран начелима странке и своје председнику Милану Стојадиновићу".

Члан 2. гласио је: "Ове промене које су испочетка изгледале чисто личне природе, показале су се убрзо као потпуно начелног карактера. Под именом ЈРЗ, и уз помоћ њених организација, силом заузетих или безобзирних средствима обманутих, поведена је унутрашња политика државе потпуно опречна оној коју је ЈРЗ дотле заступала, а која је била заснована на њеном програму".

Споразум Цветковић-Мачек, из августа 1939, представља, по Стојадиновићу, "државни удар", гажење досадашњих тековина Краљевине Југославије, јер је "не само од хрватских, већ и од чисто српских крајева, створена држава Хрватска".

Затим се у члану 4. каже: "Од тога тренутка онај део ЈРЗ, који је био остао веран начелима странке и окупљен око свог председника, нити је начелно, нити формално могао и даље носити исто име, које и политичка групација Цветковић-Коро-

шећ-Куленовић. Наметнула се, стога, потреба да се нашој странци да име, које јој стварно одговара".

Члан 5. гласи: "Наметнула се, сем тога, и потреба да се рад странке прилагоди новим политичким приликама насталим услед тога што је у Краљевини Југославији створена засебна хрватска државно-правна област, док је остали део Југославије данас скоро потпуно разграђен".

Српска радикална странка не признаје Споразум Цветковић-Мачек, ни Бановину Хрватску, нити акте који произлазе из тог Споразума и творевине, с тим у вези члан 10. каже: "Под изговором да су границе Југославије угрожене, и у тренутку кад је започео нови европски рат, земља је подељена на посебне територије, на очигледну штету српског народа, као да то служи јачању одбрамбене снаге Југославије. Међутим, баш на тај начин озлојеђени су они, који су сигурно били и остали главна снага и главна одбрана Југославије: Срби и југословенски националисти".

С обзиром на ново стање ствари у Југославији, у чл. 19. каже се: "Срби имају још сада, одмах и безусловно право – када се већ омеђују националне територије – да уједине све српске области и крајеве. Не по праву плебисцита, ни по исходу гласања за обичну или уставотворну скупштину, већ по својим историјским напорима, по огромним жртвама у столетним борбама, по праву своје скупно плаћене победе и по праву на свој слободан и несметан развитак".

У члану 22. стоји: "Што се специјално територије тиче, наша странка не признаје за српски народ ону границу коју је повукао споразум Цветковић-Мачек, а из разлога:

а) што та граница спречава уједињење српског народа, за које је он поднео толике жртве, и оставља Бановини Хрватској милион Срба. Одлучно тражимо уједињење свих Срба;

б) што та граница одузима Србима читаву морску обалу остављајући им само најужњији део, почев од Боке Которске до реке Бојане, а који је део тешко приступачан и нема железничке везе са залеђем;

в) што та граница дели српску Босну и Херцеговину. О подели Босне и Херцеговине, због којих су Србија и

Црна Гора загазиле у рат 1914. године, а сама Босна и Херцеговина дале толике жртве за своје уједињење са Србијом – не може бити ни речи; и

г) што та граница омета несметани развитак српског народа и слаби језгро Југословенства, коме ће и у будуће, као и у прошлости, тежити све оно, што искрено и поштено осећа југословенски".

О економско-социјалним питањима говори се у више чланова Програма СРС. Ту се говори о модерној економији и о потребама "широких народних маса".

О спољној политици се говори у члановима 37, 38. и 39.

Члан 37. каже: "Спољна политика владе Милана Стојадиновића за четири године донела је земљи мир, осећање сигурности и спокојства, појачан углед на Балкану и у читавој Европи, и учинила да се без икаквог потреса преброде неколике тешке кризе у Европи".

Члан 38. гласи: "Та је политика била далеко од свих идеолошких блокова и фронтова, чувајући старе пријатеље, она је придобила нове: моћне суседе са Запада и Севера, старала се за јачање блока Балканских држава, нарочито учвршћујући пријатељство са Бугарском".

Члан 39. потврђује: "То остаје као програм наше спољне политике и за будуће".

У последњем члану 40. говори се о војсци Краљевине Југославије "сматрајући морално и материјално добро опремљену војску као гаранцију унутрашњег спокојства и најјаче средство у вођењу спољне политике".

Споразум са Хрватима правдан је ратном опасношћу по Краљевину Југославију, а затим и самим светским ратом. Сматрало се да ће се тако Хрвати придобити за Југославију, а у случају рата бранити је. Априлски рат 1941. је све то демантовао, а сам Мачек напустио је владу формирану после војног пуча 27. марта и допринео стварању Независне Државе Хрватске, говорећи преко радија у Загребу, позивајући Хрвате да буду лојални новим усташким властима.

Др Бранко Надовеза

СЕДАМ ГЕНЕРАЦИЈА СРПСКИХ РАДИКАЛА

На магистралном путу од Појата ка Крушевцу налази се село Лучина. А у том селу живи најстарији радикал у општини Ћићевац, Душан Стојановић. И решисмо једног дана да посетимо дела Душана нас неколико чланова општинског одбора Ћићевац, да попричамо са њим и да нам из своје богате историје преприча своје догодишине.

Деда Душан је ове године напунио 86 година, али те године као да му се не познају, још увек чини и здрав успева марљиво и даље да се бави пољопривредом онолико колико му његове године дозвољавају.

Не стигосмо још ништа да га питамо, а он је већ развезао причу како зла времена од овога било није. Како су комунисти све уништили у овој земљи, а сељака довели на просјачки штап.

За мене није битно – каже деда Душан – стар сам и моје је прошло, али децо, за вас ме је страх. Једино ко може и у кога још увек имам поверења је Воја и Српска Радикална Странка. Једино он, када буде дошао на власт,

моћи ће нешто да промени. Да врати углед Србији, да оживи економију и село. Највећа ми је жеља да још то дочекам, а после како буде.

Деда Душан је стари радикал, још за време Николе Пашића био је активан члан Радикалне странке. Али исто тако и његов отац Лазар, деда Вукалин. Све су то били људи који су свим срцем и душом били предани Српској радикалној странци.

А како је данас?

Деда Душан је поносан, јер у свом дому успео је да настави традицију радикализма, сво готово читав век. Његов син Драгиша и снаја Душанка исто су чланови Српске радикалне странке. Његова унука Гордана је такође члан. А ту су и две малене девојчице, унучке, које су још увек недорасле да би разумеле о чему причамо, али које ће сигурно наставити традицију својих прадедова.

Причао нам је старина о времену Николе Пашића, причао нам је како је Други светски рат провео у четницима. И никад неће моћи да прежали то што

су комунисти преваром дошли на власт и што више од пола века проводи под њиховим режимом.

Али – каже – сво осећам да им је скоро дошао крај, да немају више где. Све лажи су искористили и не остаје им више ништа. И ако Бог да да ове године победе радикали, на челу са др Војиславом Шешељем, а победиће сигурно, и ако нам наш Воја буде председник, е благо нама.

Могоа је деда Душан још пуно тога да нам исприча, али нисмо хтели породицу Стојановић више да задржавамо, јер пољски су радови, треба на време да се заврше.

Захвалисмо се домаћинима и пожелесмо деда Душану још дуго да поживи и да дочека још једну генерацију младих радикала у својој кући, пожелесмо му да му се обистине предвиђања, а ми млађи ћемо се трудити свим силама да припомогнемо да се жеље и надања остваре и да поново српски радикали поведу Србију у боље сутра.

Љубиша Богдановић

Деда Душан Стојановић са породицом

Највећи редовни бројеви неког часописа икада објављени у свету
ЛУБИЛАРНИ 100. И 300. БРОЈ НОВИНА СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

ВЕЛИКА СРБИЈА

ЛИСТ СА НАЈДУЖОМ ТРАДИЦИЈОМ У СРПСКОМ НОВИНАРСТВУ

СОЛУНСКО ИЗДАЊЕ

РЕПРИНТ СВИХ БРОЈЕВА ИЗ 1916. ГОДИНЕ

РЕПРИНТ СВИХ БРОЈЕВА ОД 1888. ДО 1903. ГОДИНЕ

Књиге су великог формата, штампане у тврдом повезу са златотиском. Могу се купити у седишту Српске радикалне странке, Француска 31, Београд. Све информације на телефон: 011/625-231. Цена једног примерка је 500 динара. За веће поруџбине одобрава се попуст по договору.

SRP

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

**За нашу,
српску државу.**

**За фабрике које
реде и производе.**

Double Cross

**За
духовни
препород
народа.**

**За достојанство
наших најстаријих.**

**За динар који вреди,
за земљу богатих људи.**

**За борбу
против
криминала,
за безбедан
живот.**

**За
безбрижну
и полетну
младост.**

**За будућност
наше деце.**

**За развој села,
за земљу домаћина.**

**За
модерне,
европске
градове.**

**За људе који мисле
својом главом.**

ИЗАБЕРИМО НАЈБОЉЕ. ВРЕМЕ ЈЕ!